

தொகுப்பு

சுவரூபங்கள்

தொகுப்பு : சி. மகேந்திரன்

தமிழை கதைகள்

தொகுப்பு

சி. மகேந்திரன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்

142, ஜானி ஜான் கான் ரோடு,

இராயப்பேட்டை,

சென்னை - 600 014.

THAMARAI KADHAIGAL

Compiled by : **C. MAHENDRAN**

தாமரை கதைகள்

தொகுப்பு : சி. மகேந்திரன்

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு

© உரிமை : பதிப்பகத்தார்

முதல் பதிப்பு : ஜனவரி 2001

Code No. : P0038

ISBN : 81 - 7735 - 034 - X

விலை : ரூ. 35.00

ஒளி அச்சு : பாவை ஒளி அச்சு

அச்சிட்டோர் : பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிட்.,
142, ஜானி ஜான் கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

மாண்புமிகு விவகார அமைச்சர்
தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை
மாண்புமிகு அமைச்சர்
310 008 - சென்னை

விளிம்பின் உள்ளே....

1.	ரௌடி	■ கவிஞர் பரிணாமன்	1
2.	சிறகுகள் வேண்டும்	■ இறையன்பு	6
3.	பணம் கொடுத்த பெண்	■ ஸ்ரீதரகணேசன்	14
4.	ஓட்டம்	■ ம. ராஜேந்திரன்	25
5.	சாதி	■ மீ. விஸ்வநாதன்	33
6.	நூறு ரூபாய் அநாதைகள்	■ அல்லிநகரம் தாமோதரன்	44
7.	யதேச்சை	■ அ. முத்துலிங்கம்	52
8.	காலவேர்கள்	■ களந்தை பீர்முகம்மது	70
9.	நிழர்கோடுகள்	■ பாப்போ அறிவுக்குயில்	86
10.	உயிரோவியம்	■ கவிஞர் தமிழ்ஒளி	98
11.	கூடடையும் பறவைகள்	■ அழகிய பெரியவன்	106
12.	சயவதம்	■ கோ. சுப்பிரமணியன்	118
13.	சிவப்பு நாளங்கள் : கோடை நிழல்	■ ச. சுபாஷ்சந்திரபோஸ்	127

.....நவீனம் உடல் நலப்பற்றியும்

பு.நா.	புத்தகத்தின் பெயர்	பிரிவு	பக்கங்கள்
1	நவீன உடல் நலப்பற்றியும்	புத்தகம்	1
2	புத்தகம்	புத்தகம்	2
3	புத்தகம்	புத்தகம்	3
4	புத்தகம்	புத்தகம்	4
5	புத்தகம்	புத்தகம்	5
6	புத்தகம்	புத்தகம்	6
7	புத்தகம்	புத்தகம்	7
8	புத்தகம்	புத்தகம்	8
9	புத்தகம்	புத்தகம்	9
10	புத்தகம்	புத்தகம்	10
11	புத்தகம்	புத்தகம்	11
12	புத்தகம்	புத்தகம்	12
13	புத்தகம்	புத்தகம்	13
14	புத்தகம்	புத்தகம்	14
15	புத்தகம்	புத்தகம்	15
16	புத்தகம்	புத்தகம்	16
17	புத்தகம்	புத்தகம்	17
18	புத்தகம்	புத்தகம்	18
19	புத்தகம்	புத்தகம்	19
20	புத்தகம்	புத்தகம்	20

பதிப்புரை

தமிழறிஞர் அமரர் ப. ஜீவானந்தம் அவர்களை நிறுவக ஆசிரியராக கொண்டுள்ளது 'தாமரை'. இந்த முற்போக்கு மாத இலக்கிய ஏடு, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் தரமான சிறுகதைகள், கவிதைகள் மற்றும் இலக்கிய விமர்சனங்களை வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரும் சேவை செய்து வருகிறது. இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நல்ல பணியையும் ஆற்றிவருகிறது 'தாமரை.'

'தாமரைக் கதைகள்' என்ற இந்நூலில் 13 கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அமரர் கவிஞர் தமிழ்ஒளி, கவிஞர் பரிணாமன் மற்றும் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் இவை. மக்களின், குறிப்பாக சாமான்ய மக்களின், வாழ்க்கையை பிரதிபலிக்கின்ற இவை 1997 முதல் 1999-ம் ஆண்டு இதழ்களில் வெளிவந்தன.

தங்களது கதைகளை இந்நூலில் வெளியிட அனுமதியளித்த அவற்றின் படைப்பாளிகளுக்கு எங்களது உளமார்ந்த நன்றி.

'தாமரை'யின் ஆசிரியர் திரு. சி. மகேந்திரன் இக் கதைகளை தொகுத்தளித்துள்ளார். அத்துடன் இக்கதைகளையும் அவற்றின் ஆசிரியர்களையும் அறிமுகப்படுத்தும் சிறந்த முன்னுரையையும் தந்துள்ளார் அன்னாருக்கும் எங்களது நன்றி.

தமிழ் மக்களின் பேராதரவை இந்நூல் பெறும் என நம்புகிறோம்.

முன்கூட்டியும்

நாளைமுதல், சித்திரவாசலில் பரம்பலா சிற்றூரில்
 உள்ள இயல்பான சூழலற்ற நிலைமை காரணமாக அங்கு
 உள்ளவர்கள் தங்கியிருந்து ஒரு மாதங்கொண்ட காலமாக
 பரிசீலனை செய்து வருகின்ற நிலைமையை கண்டறிந்த
 தலைநகரமான சென்னைக்கு சில சில நேரங்களில்
 மாவட்டத்திலுள்ள சிவசெட்டி பூங்காவுக்கு மாவட்ட
 "கலாநாயக" சூழலற்ற நிலைமை கண்டறிந்த

கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த

சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த

சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த

சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த
 சிவசெட்டி பூங்கா சிவசெட்டி பூங்கா
 கண்டறிந்த நிலைமையை கண்டறிந்த

முன்னுரை

சமுதாயம் பல சோதனைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தி, இதில் தேவையானவற்றை ஏற்று, தேவையில்லாதவற்றை மிகவும் துல்லியமாக நிராகரித்து, தனது வளர்ச்சியை சாத்தியமாக்கிக்கொள்கிறது. தேவையான புதுமையை ஏற்றுக்கொள்வதும், காலத்தால் மிகவும் பழமையாகிப் போனவற்றை ஒதுக்கி வைப்பதும், சமுதாய வளர்ச்சி விதிகளில் முக்கியமானது. சமுதாயத்திற்கு பொருந்தும் இந்த விதி இலக்கியத்திற்கு பொருந்தாது என்று கூறிவிட முடியாது. அதுவும் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு இது ஆழமாகப் பொருந்தக் கூடியது.

இன்றைய சமுதாயம் மாறத்துடிக்கிறது. சமுதாய மாற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் இந்த துடிப்பு நிலையை மிகவும் நுட்பமாக உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். இந்த துடிப்பு நிலை பிரசவ வேதனையைப் போன்றதுதான். இந்த வேதனையின் குழந்தை பிறந்தே தீர் வேண்டும். இல்லாவிட்டால், தாயின் உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்துவிடும்.

சமுதாய மாற்றத்தில் பொறுப்புணர்வு கொண்டவர்கள், தாயின் பிரசவ வேதனையறிந்துள்ள மருத்துவரைப் போன்றவர்கள். கருவுற்று வளர்ச்சியடைந்த புதிய பிறப்பை பிறப்புக்கு முடியாமல் அவதியுறும் சமுதாயம் வேதனையிலிருந்து விடுபட உதவுகிறார்கள். இதனை பொறுப்புமிக்க கடமையாகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள். இந்த சமுதாயத்திற்கான பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் நுட்பம் மிகுந்த மருத்துவர்கள், படைப்பாளிகளென்றால் அது மிகையானதல்ல. ஒவ்வொரு சமுதாய மாற்றத்திலும், இவர்களுடைய பங்களிப்பு குறிப்பிட்டு சொல்லத் தக்கதாகவே இருக்கிறது.

படைப்பாளிகளின், இந்த பொறுப்பு மிக்கப்பணியைக் கொச்சைப்படுத்துவதுதான் இன்றைய தமிழக வேதனைகளில் மிகவும் பிரதானமானதாகத் தெரிகிறது. படைப்பாளி கொஞ்சம் சமூகத்தை உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினாலேயே பலருக்கு கோபம் வந்துவிடுகிறது. அவன் / அவள் பிரச்சாரப் படைப்பாளி என்று முத்திரை குத்திவிடுகிறார்கள். இவர்களிடம் கலையும் இல்லை, நளினமும் இல்லை என்ற குற்றச் சாட்டுகளை அள்ளி வீசுகிறார்கள். ஒரு படைப்பு. என்றால் கலை, இலக்கிய நுட்பங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வாசகனை ஈர்த்து கைப் பிடித்து சரியானப் பாதையில் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். இதில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்கக் கூடாது. ஆனால் கலை, இலக்கிய நுட்பங்கள் என்ற பெயரில் சமுதாயப் பார்வை கொண்ட மனிதாபிமானக் கண்களை குத்தி குருடாக்குவது நியாயமுடையது தானா? இந்த கேள்விதான் தமிழ் படைப்புலகின் பிரதானமானக் கேள்வியாகத் தெரிகிறது.

படைப்பு, படைப்பின் திசை குறித்த இந்தக் கேள்வி தமிழக சூழலில் எழுந்தபோது, இதற்கான பதிலை முன் வைத்தவர்கள் தமிழகத்தின் முற்போக்கு கலை, இலக்கியவாதிகள். இந்த பார்வை பெறுவதற்கு, இலக்கிய பேராசான் ஜீவாவின் பங்கு மிகமுக்கியமானது. இதனை தொடர்ந்து, தொ.மு.சி, ரகுநாதன், நா.வானமாமலை, விஜயபாஸ்கரன், தி.க.சி, கே. முத்தையா, கு. சின்னப்ப பாரதி போன்றவர்கள் இந்த பாதையை மேலும் வலுவுள்ளதாக மாற்றினார்கள். இந்த பாதையின் புதிய மைல்கற்கள்தான் தாமரை என்னும் இலக்கிய இதழ்.

தாமரை இதழ் 1959-ல் தொடங்கியது. நாற்பது ஆண்டுகள் நிறைவுபெற்றுவிட்டது. கடந்து வந்த பாதையில், இது ஆற்றிய இலக்கியப் பணி சிறப்புக்குரியது. தமிழின்

பண்பாட்டு சமூகத்தை அதன் இயல்பிலிருந்து தாமரை அணுகியது. குறுகிய நோக்கங்களுக்கு அதன் இலக்கிய நெடும் பரப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள சிலர் முயன்றபோது, இது எவ்வளவு அபாயம் மிக்கது என்று தாமரை உணர்த்தி நின்றது. இதற்காக துடிப்புமிக்க போராட்டங்களை நடத்தி வருகிறது. தாமரையின் இலக்கியப் பயணத்தில் சிறுகதை முக்கிய இடத்தை பெற்றது.

சிறுகதைகள் வணிகப் பத்திரிகையின் மூலம்தான் வெகுவாக அறியப்பட்டிருந்தது. ஆழமற்ற, நோக்கமற்ற சிறுகதைகளால், தமிழ்மக்களின் மனங்கள் குப்பைத் தொட்டிகளாக மாற்றப்பட்டன, இந்தப் பின்னணியில் தாமரையின் சிறுகதை பங்களிப்பை ஆராய்வது அவசியம். தாமரையின் வினியோக எல்லை குறுகியதாக இருக்கலாம். அதன் படைப்புகள் வீரியம் மிக்கவை. இதன் வீச்சால் வளர்ந்தவர்கள் எத்தனையோ படைப்பாளிகள். 'நான் தாமரையில் வளர்ந்தேன், என்பதை, புகழ்பெற்ற சில படைப்பாளிகள் இப்பொழுதும் கூறுவதையும் நாம் அறிய முடிகிறது. சிறுகதை திறனாய்வாளர்களில் பலர், இப்பொழுதும் தாமரையின் சிறுகதைகள், வலுவானவை என்பதை முழுமையாக அங்கீகரித்து வருகிறார்கள்.

தாமரையின் மற்றொரு சிறப்பு, பிறமொழி சிறுகதைகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவந்து கொண்டிருக்கிறது. உலகத் தரம் வாய்ந்த பல சிறுகதைகளை தாமரை வெளியிட்டுள்ளது. இந்த தொடர் பாரம்பரியத்தின் அண்மைக் காலக் கதைகளைத் தேர்வு செய்து, இப்பொழுது வெளியிடப் படுகிறது. இந்த தொகுப்பில் இன்னமும் பல படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். பக்கங்கள் இதற்கு இடம்

தரவில்லை. எதிர்கால தொகுப்பு முயற்சிகளில், தாமரையின் தகுதி வாய்ந்தக் கதைகள் அனைத்தும் தொகுக்கப்படும்.

இந்த தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள படைப்புகள், மிக தகுதிவாய்ந்தவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது.

கவிஞர் தமிழ்ஒளியின் பெருமையை தமிழ்ப்படைப்புலகு இன்னமும் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே இருக்கிறது. இவருக்குரிய இலக்கிய கௌரவம் இன்னமும் வழங்கப்படவில்லை. பாட்டாளி வர்க்க கவிஞன், பாரதிதாசனின் மாணாக்கன். இவர் எழுதிய 'உயிரோவியம்' என்னும் சிறுகதை தொகுப்பில் இடம்பெறுகிறது.

கவிஞர் பரிணாமன் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கவிஞர். மதுரையிலிருந்து வெளிவந்த, மகாநதி என்னும் இலக்கிய இதழின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். திரைப்பட பாடலாசிரியர். இவருடைய சிறுகதை 'ரௌடி' - இதழில் வெளிவருகிறது.

சிறுகதையாசிரியர் **வெ. இறையன்பு**, தமிழக அரசின் உயர்பதவிகள் பலவற்றை வகித்துவருபவர். நிர்வாகத்துறையில் இவர் செய்த மனிதநேய சாதனைகள் குறிப்பிட்டு சொல்லக் கூடியது. கவிஞர், சிறுகதை, நாவல், சொற்பொழிவு - என்று பல்வேறு தளங்களில் தனது சுவடு பதித்தவர். சிறந்த மனிதர், 'சிறகுகள் வேண்டும்' என்ற சிறுகதை இவருடையது. இந்த தொகுப்பில் இடம் பெறுகிறது.

ம. ராஜேந்திரன், தமிழ் வளர்ச்சித் துறையின் இயக்குநர். படைப்பிலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் உணர்ந்தவர். தமிழ் இலக்கியத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர். இவருடைய வளர்ப்பு என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி - சிறுகதை உலகில் அனைவராலும் பேசப்பட்டத் தொகுதி. இவருடைய 'ஓட்டம்' சிறுகதையும், தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

ச. சுபாஷ்சந்திரபோஸ் திருவையாறு அரசர் கல்லூரியில் பேராசிரியர். வாட்டக்குடி இரணியன், சிவராமன், ஆகிய நூல்களை எழுதியவர். இவை வீரஞ்செறிந்த கம்யூனிஸ்ட் போராளிகளின் வரலாறு. வேறுயாரும் இவ்வளவு சிறப்புடன் எழுத இயலாது என்று கூறத்தக்கவாறு இந்த நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. வேறுபல நூல்களும் அச்சில் இருக்கின்றன. இவரது சிறுகதைகள் பிரச்சனைகளை மையப்படுத்தி வெளிவருகின்றது. 'சிவப்பு நாளங்கள் : 'கோடை நிழல்' என்னும் இவருடைய சிறுகதை தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது.

சிறுகதை ஆசிரியர் அ. முத்துலிங்கம் வெளிநாட்டில் வசித்துவருபவர். இவருடைய தொழில் முறையிலானத் தகவல்கள் இன்னமும் சரியாகத் தெரியவில்லை. இவர் சிறந்த சிறுகதை, ஆசிரியர். இவருடைய சிறுகதை 'யதேச்சை'யே இதற்கு சிறந்த உதாரணம்.

புரீதரகணேசன் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர். சொந்த அனுபவத்தின் ஊடாக, சிகரம் தொட்ட பல சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரைப் போலவே இவரது எழுத்துக்கள் மிகவும் எளிமையானவை. இவரது கதை 'பணம் கொடுத்த பெண்'.

களந்தை பீர்முகமது. தாமரை இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வருபவர். இஸ்லாமிய வாழ்வு பற்றிய இவருடைய படைப்புக்கள் முற்போக்கானவை. சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. இந்த தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது இவரது சிறுகதை 'கால வேர்கள்'.

அல்லிநகரம் தாமோதரன், தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சார்ந்த இளம் படைப்பாளி. பல சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தமிழகத்தின் சிறந்த முற்போக்கு சிறுகதை படைப்பாளிகளில் இவரும் ஒருவர்

என்று குறிப்பிடலாம். தேனீ மாவட்டம் அல்லிநகரத்தைச் சார்ந்தவர். 'நூறு ரூபாய் அனாதைகள்' இவர் எழுதிய கதை.

பாப்பலோ அறிவுக்குயில் கவிஞர், நாவலாசிரியர், சிறு கதையாளர் என்று இலக்கியத்திலும், தெளிந்த அரசியலையும் ஒருங்கே பெற்றவர். கம்யூனிசக் கொள்கைகளின் பால் ஈர்க்கப் பட்ட முற்போக்காளர். தலித் மக்களின் வாழ்க்கையை மிகுந்த நுட்பத்துடன் இவருடைய படைப்புகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நூலில் இடம் பெற்றுள்ள இவரடைய சிறுகதையின் பெயர் 'நிழற்கோடுகள்'.

'சாதி' என்னும் சிறுகதையை எழுதிய மீ. விஸ்வநாதன் சிறந்த சிறுகதையாளர். கடந்து பல ஆண்டுகளாக தாமரையின் செயல்பாட்டில் படைப்பாளியாகத் தொடர்ந்து பயணம் செய்துவருபவர். சென்னையில் தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் பணியாற்றி வருகிறார்.

கூட்டுப்பறவைகள், எழுதிய அழகியப் பெரியவன். சுயவதம் எழுதிய கோ. சுப்ரமணியம் ஆகியோர் படைப்புகள் இந்த தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. சிறந்த கதைகள்.

இந்த தொகுப்பின் சிறுகதைகள் தமிழகத்தின் வாசகர்களைப் பரலவாகச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தைத் தங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

சி. மகேந்திரன்

ஆசிரியர்

தாமரை.

ரௌடி

கவிஞர் பரிணாமன்

ஸ்ரீ மாயாண்டி விலாஸ் மிலிடரி ஹோட்டல் அமைந்திருக்கும் அந்த ட்ரங்க் ரோடு பஜாரில் கன்னியப்பன் ஒரு தொழில் முறை ரௌடி ஆகிப்போனான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏரிக்குள்ளே கள்ளச் சாராய வியாபாரியாக இருந்து இப்போது ஹோட்டல் உரிமையாளராக மாறியிருக்கும் மாயாண்டியிடம் கன்னியப்பனின் குடிகாரத் தகப்பன் அவ்வப்போது கடன்பட்டு இறுதியில் இப்போது ஹோட்டல் இருக்கும் பகுதி உட்படத் தனது சொத்துக்களை மாயாண்டியிடமே விற்றுவிட்டுச் செத்துப் போகிறான்.

அப்பன் சொத்தின் நிழலில் கூட நிற்க முடியாமல் விரட்டப்பட்டுத் தெருவில் நின்ற கன்னியப்பன் தனக்குச் சேர வேண்டிய சொத்தை மாயாண்டி அபகரித்து விட்டான் என்ற ஆத்திரத்தில் அவனோடு மல்லு ஆரம்பித்துப் படிப்படியாக அந்தப் பகுதி முழுவதுமே கண்டு மிரளும் போக்கிரியாக வளர்ந்து விட்டான்.

விதிவசத்தால் கன்னிப்பனுக்குக் கழுத்தைக் கொடுத்து விட்ட சொர்ணம் வீட்டு வேலைகள் செய்து கொண்டு அவனோடு நடத்திய ஐந்து ஆண்டுப் போராட்ட வாழ்க்கையில் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிறாள்.

இறுதியில் கன்னியப்பனின் சித்திரவதைகளைத் தாங்க முடியாத சொர்ணம் வைராக்கியமாய் அவனை விட்டுப் பிரிந்து போகவே உடனிருந்த கன்னியப்பன் தாய் அங்கிருக்கும்

அம்மன் கோவிலைக் கூட்டிப் பெருக்கித் தன் வயிற்றை வளர்க்கப் புறப்பட்டு விடுகிறாள்.

தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போகச் சொர்ணம் எடுத்த இந்த முடிவை எதிர்பார்க்காத கன்னியப்பன் செய்வதறியாமல் “எனக்குப் பிறந்த இந்தக் குழந்தைகளை என்னிடமே விட்டு விட்டுப் போடி” என்று கேட்க “இந்தக் குழந்தைகளும் உன்னைப்போல் பொறுக்கியாக அலைய வேண்டாம். நான் உன் பெண்டாட்டியுமில்லை, இதுகள் உனக்குப் பிறக்கவுமில்லை” என்று வெகுண்டெழுந்த சொர்ணம் அவனை விட்டுப் பிரிந்து போய் விடுகிறாள்.

ஊருக்கு ரௌடியாக இருந்தும் தன் பெண்டாட்டியிடம் சவுக்கடி பட்டுவிட்ட கன்னியப்பன் அன்று முதல் தன்சுய நினைவை இழக்கும் அளவுக்குக் குடிக்கத் தொடங்குகிறான்.

ஏற்கனவே கன்னியப்பனின் ரௌடித் தனங்களைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் இருந்து வந்த அப்பகுதியின் கடை வியாபாரிகள் மாயாண்டியின் முயற்சியால் ஒன்று சேர்ந்து எவ்வகையிலேனும் கன்னியப்பன் கொட்டத்தை அடக்கத் திட்டமிடுகின்றனர்.

அன்று மாயாண்டியின் வீட்டில் மாமியார்க்கிழவி செத்துப் போகிறாள். கன்னியப்பன் தலைமையில் அந்த ஏரியாப் பொறுக்கிகள் எல்லாம் சாவு வீட்டில் கூடி மட்டு மீறிய சாராய போதையில் ஆடிப்பாடிக் கலாட்டாச் செய்கின்றனர்.

அப்போதுதான் கொலைக் குற்றத்தில் சிறையிலிருக்கும் மாயாண்டியின் மைத்துனன் செத்துக் கிடக்கும் கிழவியின் மகன்-ஆறுமுகம் தாய்க்குக் கொள்ளி போட வேண்டி பரோலில் விடுதலையாகி அங்கே வருகிறான்.

அதுவரையில் கன்னியப்பன் கும்பல் செய்த அராஜகங்களைத் தட்டிக் கேட்கத் தயங்கியிருந்த மாயாண்டி, மைத்துனன் ஆறுமுகம் வந்ததும் தன்னைக் கோழை என்று கருதி விடுவானோ என்ற கௌரவப் பிரச்சினையில் ஆத்திரம் கொண்டு இந்தக் காலிப் பயல்களைச் சுட்டுத் தள்ளுகிறேன் பாரு என்று ரிவால்வரை எடுக்க வீட்டுக்குள் ஓடுகிறான்.

மாயாண்டியின் மனைவியும் குழந்தைகளும் குப்பையோ முறையோ என்று அழுது புலம்பிக் கூக்குரலிட்டு அவனைத் தடுக்கின்றனர்.

இந்தக் கலவரத்தில் அங்கே ஒரு கொலை விழப்போகிறது என்று அஞ்சிச் சாவுக்குக் கூடியிருந்த அக்கம்பக்கத்து ஜனங்கள் சிதறி ஓடுகின்றனர். வீதிக் கடைகள் அவசர அவசரமாக அடைக்கப்படுகின்றன.

அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகம் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் தீச்சட்டியை எடுத்துக் கொண்டு முன்செல்ல, கிழுவியின் சவ ஊர்வலம் எஞ்சி நின்ற பதினைந்து பேர்களுடன் புறப்படுகிறது.

சவமேளத்தை ஆங்காங்கே தடுத்துத் தடுத்து நிறுத்திக் கன்னியப்பன் கும்பல் தாறுமாறாகச் சுடுகாடு வரையிலும் ஆடிக் கொண்டு வந்ததை ஆறுமுகம், மாயாண்டியும் மற்றவர்களும் மிகுந்த பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்கின்றனர்.

எஞ்சிய பாட்டில்களை கன்னியப்பன் கும்பல் சுடுகாட்டில் குடித்து விட்டுக் கலைந்து செல்கின்றனர்.

தாயின் சிதைக்குத் தீ மூட்டி விட்டு உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆறுமுகத்திடம் மாயாண்டியும் மற்றவர்களும் சுருட்டுப் புகை நடுவே கன்னியப்பனுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவது பற்றிக் கலந்தாலோசிக்கின்றனர்.

“எத்தனை லட்சம் ஆனாலும்சரி கன்னியப்பனைத் தீர்த்துக் கட்டினால் தான் நாங்கள் இங்கே நிம்மதியாக வாழ முடியும்” என்று மாயாண்டி கூறியதைக் கேட்ட ஆறுமுகம் கன்னியப்பன் பற்றிய பூர்வீக விரபங்களை அவர்களிடமே நன்கு கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் “அந்த நாயை ஒழிச்சுக் கட்ட இருபதாயிரம் போதும்” என்று கூறிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு இருளில் மறைகிறான்.

மறுநாள் பொழுது விடிகிறது

ஸ்ரீ மாயாண்டி, விலாஸ் மிலிடரி ஹோட்டலுக்குப் பக்கத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் பெட்டிக் கடையில் சரக்குகளை அடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான் கன்னியப்பன்.

அவன் மனைவி சொர்ணம் அந்தக் கடைவாசலில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருக்க, கன்னியப்பனின் தாய் பேரக் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒன்றும் புரியாமல் தனது ஹேட்டல் வாசலில் நான்கு பேர்களுடன் நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கும் மாயாண்டியை நோக்கி கம்பீரமாய் நடந்து வந்த ஆறுமுகம் “இந்தா உன் கடைக்கு அட்வான்ஸ் பத்தாயிரம் பாக்கி பத்தாயிரத்தை கன்னியப்பன் கையெழுத்துக்குக் கொடுத்துட்டேன்” என்று மாயாண்டியின் கையில் பணத்தைத் திணித்து விட்டு “மாதம் ஐநூறு ரூபாய் கடை வடாகையை உங்கிட்டே ஒழுங்கா குடுத்துடனும் நேத்து ராத்திரியே அவன்கிட்டே விபரமாச் சொல்லிட்டேன். ரௌடிப் பசங்களை எல்லாம் இப்படித்தான் மாப்பிள்ளே ஒழிச்சுக் கட்டணும்” என்று கடகடவென உரக்கச் சிரிக்கிறான் ஆறுமுகம்.

“நீங்கள் நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்க. இருந்த வெள் ளத்தை வந்த வெள்ளம் தள்ளலாம். ஆணா மனுஷனை

ரௌடி

மனுஷன் அப்படித் தள்ளலாமா? நீங்க நினைச்ச மாதிரி கன்னியப்பனைத் தீர்த்துக் கட்டித் துக்கு நான் பழைய ஆறுமுகமும் இல்லை; கொஞ்சம் சிந்திச்சுப் பார்த்தா அது நல்லதும் இல்லை'' என்று கூறிய ஆறுமுகம் மாயாண்டியை உற்று நோக்கி ''மாப்பிள்ளே நீ துப்பாக்கி வச்சுக்கிறதுக்குத்தான் லைசென்ஸ் வாங்கியிருக்கே; ஒருத்தனைக் கொலை செய்யுறதுக்கு இல்லை! இன்னொருத்தனை வச்சுக்கூட நீங்க கன்னியப்பனைத் தீர்த்துக் கட்டிடலாம்; அப்புறம் அந்தப் புது ரௌடிக்கும் நீங்க கப்பம் கட்டனுமே? வசதி படைச்சவங்க ஆயிரக்கணக்கா செலவு பண்ணி வாசல்லே கூர்க்கா வச்சுக்கிறதில்லே? இனிமே கன்னியப்பன் தான் உங்க காவல்! வெறுப்பைத் தள்ளிட்டு அவன் கடையில் விளக்கேத்தி வையுங்க'' என்று அருகில் நின்ற மற்றொருவரைப் பார்த்து ''அண்ணாச்சி கன்னியப்பன் இப்பக் கடை ஒன்று. ஒரு ரசீதைப் போட்டு உங்க சங்கத்திலே மெம்பராக்கிக்கோங்க. நான் வர்றேன்'' என்று வந்து நிற்கும் போலீஸ் ஜீப்பில் ஏறிக் கொள்ளப்போகிறான் ஆறுமுகம்.

மாயாண்டியும் மற்றவர்களும் கனவு காண்பவர்களைப் போல கன்னியப்பன் கடையை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு ஆறுமுகம் ஜீப்பில் ஏறுவதைப் பார்க்கின்றனர்.

நேற்றிரவு ஆறுமுகம் தன்னைச் சந்தித்த சற்று நேரத்தில், இந்தப் புதிய வாழ்க்கைக்குத் தன்னைத் தயார்படுத்தி விட்ட அந்த அதிசய நிகழ்ச்சியைக் கண்கள் கலங்க நினைத்து பார்க்கிறான் கன்னியப்பன்.

அவன் தாயும், மனைவி சொர்ணமும் கண்ணீர் மல்கக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு ஆறுமுகத்தை வழியனுப்புகின்றனர்.

தாமரை அக்டோபர் '96

சிறகுகள் வேண்டும்

இறையன்பு

'பறத்தல் சுகம்; இறகுகள் சுகம். புறவைகள் பறப்பது என்பது வெறும் இரைக்காக மட்டுமல்ல; அதனிலும் மேலாய் ஆனந்தமாய் வானத்தை அறிய முற்படுகிற ஓர் உந்துதலின் வெளிப்பாடு.'

சிந்தனைகளின் ஊடாக அவன் அந்தக் கூண்டை சுமந்து வந்த போது வீட்டிலிருந்த அனைவருக்கும் அது ஆச்சரியமாயிருந்தது.

"நீங்களா இப்படி கிளியை வாங்கி வந்திருப்பது. எதையும் அதன் போக்கிலேயே கட்டுப்படுத்தாமலே விட்டுவிட வேண்டுமென்கிற உங்கள் வாதமெல்லாம் நியாயமானது தானா" என்பது போல் அவர்களெல்லோரும் பார்த்திருந்தார்கள்.

அவர்களிடம் என்ன சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சொல்வது எதுவும் புரியப்போவதில்லை. எதைக் கேட்டாலும் அதன் போக்கிலேயே அதை கிரகித்துக் கொள்ளப் போகிறவர்களிடம் சொல்வதற்கென்று அவனுக்கு எதுவுமில்லை.

'பக்கத்து வீட்டில் பூனை வளத்துக்கிட்டுயிருக்காங்க. அடிக்கடி இந்தப் பக்கமா வந்து பால் இருக்கான்னு நோட்டம் பாக்குது'

"கிளியைப் பிடிச்சிருச்சின்னா வம்பு"

“பாவம். நம்ப வீட்டில இதுக்கு ஏதாவது ஆயிடுச் சுன்னா வம்பு”

அவன் மகள் மட்டும் கிளியை ஆர்வமாய்க் கூண்டுக் கருகில் சென்று ஸ்பரிசிக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அதில் மிகுந்த சந்தோஷம். இத்தனை நாளாய்ப் படங்களில், புத்தகங்களில் பார்த்த ஒன்று கைக்கருகில் உயிருடன் உட்கார்ந்திருப்பது அவளுக்கு சுகமாயிருந்தது. வெகுநேரம் அதையே பார்த்திருந்தாள்.

“இவ வேற எப்பப்பாத்தாலும் அது பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பா. இப்பயே சரியாப் படிக்கறதில்லை”

‘ஒரு சின்னப் பச்சைக்கிளி வீட்டுக்கு வருவது எப்படியெல்லாம் இவர்களைப் பேச வைக்கிறது. எந்த வகையில் இந்தக்கிளி இவர்களை பாதிக்கப்போகிறது. இதற்கென்று பெரிதாய் என்ன செலவாகிவிடப்போகிறது. மிஞ்சினால் ஒரு கைப்பிடி அரிசி தினமும் செலவாகும் - அவ்வளவு தான்’ என்று அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

தேநீரைப் பருகிக் கொண்டே அவன் யோசித்தான். இப்போதெல்லாம் எதைப் பற்றியும் அவன் பேசுவதில்லை. அவனுடைய சம்பாஷணைகளெல்லாம் அவனுடைய மகளோடு மட்டும்தான். அவனுக்கும், அவளுக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியான ரசனை. பல நேரங்களில் மகளை அவன் கெடுப்பதாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். அவனுடைய மனைவிக்கும் அவன், மகள் மேல் அதிகம் செல்லம் காட்டுவது பிடிக்காது.

“இவளைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிட்டுத்தான் விடுவீங்க”

அந்தக் குழந்தைக்கு அவனை மட்டும்தான் பிடிக்கும். அவனுடைய மென்மை, அந்தக் குரலின் நளினம், மெதுவாய்க் கைகளை வைத்து அதன் தலையை வருடிக்கொடுக்கும் பாவம், அத்தனை உயிர்களிடத்தும் அவனுக்கு இருக்கும் கரிசனம் - இப்படியெல்லாம் கண்களுக்கு அகப்படாத மென்மையான படலமாய் இழையோடியது அந்தப் பாசப் பிணைப்பு.

“அப்பா எதுக்குப்பா கிளி வாங்கிட்டு வந்தே, எனக்குப் பிடிக்கும்னு தானே”

“இல்லம்மா, நான் கடைவீதியில நடந்து போயிக்கிட்டு இருந்தேம்மா. அப்ப ஒரு கிளி கூப்பற மாதிரியிருந்தது. அது குரல்லே ஒரு மாதிரியான கெஞ்சல் தெரிஞ்சது. பரிதாபமா இருந்தது. என்னைக் காப்பாத்துன்னு சொன்ன மாதிரி இருந்தது. அது தான் வாங்கிட்டு வந்தேன். வழியிலேயே பறக்க விட்டுடலாமேன்னு தோணியது. ஆனா இறக்கையை எல்லாம் வெட்டி வச்சிருக்காங்க. அது வளந்தாதான் அதனால் பறக்க முடியும். அது வரைக்கும் நம்ப வீட்ல இருக்கட்டும்னுதான் கொண்டு வந்தேன்”

“அப்பா, கொஞ்சநாள் தான் இது இருக்குமா”

அவனுக்கு அந்தக் குழந்தைக்கு அதை எப்படி புரிய வைப்பது எனத் தெரியவில்லை. எல்லாமே கொஞ்சநாளக்கித் தான். அழகா இருக்கறது எதுவுமே ரொம்ப நாளக்கி இருக்காது. ரொம்ப நாளக்கி இருக்க முடியாததனாலே தான் அது அழகா இருக்கும்.... இதையெல்லாம் எப்படி சொல்றது.

“அப்பா அன்னைக்கி நீ படிச்சிக்கிட்டிருந்த புத்தகத்தைப் பாத்தேன். அதில் புத்தரைக் கும்புடுறவங்க எல்லோரும் கடையில் வச்சிருக்கிற மீனை வாங்கி ஆத்துல் விட்டா புண்ணியம்னு நெனச்சி செய்வாங்கன்னு போட்டிருந்தது. அந்த மாதிரி

சிறகுகள் வேண்டும்

தான் இதை நீ வாங்கிட்டு வந்தியா” என்று குழந்தை கேட்டது. அதன் போக்கில் அதை புரிந்து கொண்டால் போதும்.

குழந்தை முழுநேரமும் கிளியோடு தான் செலவிட்டது. கூண்டு வெளியிலிருக்கும்போது மாமரத்தின் மீது சில ஆண் கிளிகள் வந்து சத்தமிட்டன. அதிலிருந்து கூண்டுக்குள் இருப்பது பெண்கிளி என்று அவளுக்குத் தெரிந்து போனது. ஆண் கிளி என்றால் அதன் கழுத்தில் சிவப்பு பட்டம் இருக்கும் என்று யாரோ சொன்னார்கள். கூண்டிலிருக்கும் பெண் கிளிக் காக ஆண் கிளிகள் வந்து சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

குழந்தைக்கு தான் சாப்பிடுவதெல்லாம் கிளிக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. சிவப்பு மிளகாய்க் கொடுத்தால் கிளியின் தொண்டை சரியாகி நன்றாகப் பேசத் துவங்கும் என்று சொன்னார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சிவப்பு மிளகாயைப் பிரயாசப்பட்டுக் கொடுத்து கிளியை சாப்பிட வைத்தாயிற்று. சகல நேரமும் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து ஒரு வழியாக அதற்குப் பேச்சை வரவைத்து விட்டாள் அவள்.

“கன்றுக்குட்டி கன்றுக்குட்டி”

“ஹலோ ஹலோ”

“செளக்கியமா”

என்கிற சொற்களை உச்சரிக்கும் திறன் அதற்கு வந்து விட்டது.

“ஏய் முறுக்கையெல்லாம் கொண்டு போய் கிளிக் கிட்டப் போட்டன்னா பிச்சிப்புடுவேன்”

‘கூண்டுல யாரு பாயசம் ஊத்தியிருக்கிறது. கிளி பாயசமெல்லாம் சாப்பிடாது.’

‘‘இந்த சனியன் பன்ற தொல்லை தாங்கல. எப்பப் பாத்தாலும் கிளியோட இருந்து படிப்பைக் கெடுத்துக்கறது மட்டுமில்லாம சாப்பிடற எல்லாப் பொருளையும் கொண்டு போய்க் கூண்டுல கொட்டறது வேற’’

அவன் மனைவிக்கு வெகுவாக எதிர்பார்த்த இரண்டாவது குழந்தையும் பெண்ணாகப் போய்விட்டதே என்கிற எரிச்சல் ஆரம்பத்திலிருந்தே அந்தக் குழந்தையின் மீது வெவ்வேறு படிமங்களில் அதன் மீது படிந்திருந்தது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

‘‘இந்த அம்மா எதுக்கெடுத்தாலும் என்னைத் திட்டு துப்பா. ஏம்பா அதுக்கு என்னைப் புடிக்கலே. நானு பிறந்தது தப்பாப்பா’’ என்றெல்லாம் சமயங்களில் அழுதுகொண்டே அது விசாரிக்கும். அந்தப் பரிவு பாசமாய் படிந்து, தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு மன்றாடும் மார்க்கண்டேயனாய் அவனுக்கு அந்தக் குழந்தை தோன்ற, அதன் வேண்டுகோள்கள் எதையும் அவன் நிராகரிக்காமல் இருந்தான்.

ஒரு நாள் திளி காணாமல் போய்விட்டது. கூண்டை சுத்தம் பண்ணுவதற்காக அறைக்குள் விட்டு விட்டு சென்றிருக்கிறாள். திரும்ப வந்தால் காணவில்லை. மேலே முற்றத்தில் இருக்கிற சன்னல் வழியாகப் போயிருக்குமோ என்கிற பதட்டம் அவளுக்குமிருந்தது. எல்லோரும் தேடினார்கள். அவன் ஏணியை வைத்து மொட்டை மாடிக்கும் சென்று பார்த்தான். ஆனால் காணவில்லை.

‘‘உங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சமாவது ஈவு இரக்கமிருக்கா’ வாயில்லாத பிறவி. அப்படியென்ன அஜாக்றதை,

சொல்லியிருந்தா கூண்டை நானே கழுவி வச்சிருப்பேனே. இறக்கைகூட சரியா முளைக்கல. எங்க போனதோ”

அவள் வருத்தப்பட்டாள். அவளுக்கும் அழகை வந்தது.

“நான் என்ன, வேணுமின்னா பறக்க விட்டேன். எப்பவுமே இங்குதான் தத்திக்கிட்டு இருக்கும். அந்த நெனப்புல தான் இங்க விட்டேன். பக்கத்து வீட்டு பூனை பிடிச்சித் தொலைச்சிருக்குமோ”

உண்மையிலே இரக்கப்படுகிறாள். இவளுக்கும் கிளி மீது ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இவள் நெஞ்சத்திலும் கொஞ்சம் ஈரம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதில் அவனுக்கு அந்த வருத்தத்திலும் ஒரு சந்தோஷம்.

குழந்தை கிளியைக் காணோம் என்ற மாத்திரத்தில் அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு வாய் திறந்து ‘ஓ’வென்று அது அழுவது பாவமாயிருந்தது.

“தோ இங்கேயிருக்கு டேபிள் கால்ல உக்காந்துக் கிட்டிருக்கு கிளி கெடைச்சிடுச்சி” என்று அவன் மனைவி கத்தியபோது எல்லோரும் பெருமூச்சு விட்டார்கள்.

“சிறகு முளைச்சிருந்தா அது பறந்து போனாக்கூட நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். ஆனா இப்ப அதுக்கு பாதிதான் சிறகு வளந்திருக்கு. அதனால் இந்த உலகத்திலே சுதந்திரமா பறந்து ஜீவிக்கத் தெரியாது. எல்லோரும் கொஞ்சநாள் பொறுத்துக்கங்க. அதுக்கப்புறம் நானே இதைப் பறக்க விட்டுடறேன். இனிமேல் எதையும் வாங்கிட்டு வரமாட்டேன் போதுமா”

இவ்வளவு வேகமாய் அவன் பேசிப் பார்த்ததில்லை.

வீட்டுக்கு வருபவர்கள் எல்லோரும் கிளியைப் பார்த்து அதிசயித்தார்கள்.

“என்னமாய்ப் பேசுகிறது. எவ்வளவு, இண்டலி ஜெண்டா இருக்குது” என்று அக்கம் பக்கம் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் பெருமைப்பட்டார்கள். அவளுக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது. கிளியைப்பற்றி அவள் இப்போது வைவது இல்லை. குழந்தையும் எப்பொழுது பாத்நாலும் கிளிக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதில்லை. தன்னுடைய மற்ற வேலைகளுக்கு நடுவில் அதன் மீதும் கவனம் செலுத்தி வந்தது. அந்த வீட்டிலிருக்கும் மற்ற பொருட்களோடு அதுவும் ஒன்றாய் ஆகிவிட்டிருந்தது. எதன் மீதம் ஈர்ப்பும், பிரமிப்பும் ஆரம்பத்தில்தான்.

அவளுடைய அண்ணன் குடும்பம் விடுமுறைக்கு வந்திருந்தது. அந்தக் குழந்தைகள் எங்கு சென்றாலும் அட்டகாசம் செய்யும். ஆனால் கிளி இருந்ததால் அதை, ரசித்துக் கொண்டே சகல நேரத்தையும் போக்கின. அவளுக்கும் இதெல்லாம் பெருமையாய் இருந்தது.

அவனுக்கு மட்டும் நினைப்பு வேறு மாதிரியாக இருந்தது. அன்று கூண்டை சுத்தம் செய்யும் போது வழக்கம் போல் அதை வெளியே விட்டபோது அந்த அதிசயம் நடந்தது. முழுவதுமாய் சிறகுகள் முளைத்திருந்த அது முற்றத்தின் வழியாக, இறக்கைகளை அசைத்து அழகாகப் பறந்து சென்றது.

ஒரு நிமிடம் அவனுக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. ஆனால் மகிழ்ச்சியாகவுமிருந்தது. இந்த நொடிக்காகத்தான் இத்தனை நாட்களாக அவன் காத்திருந்தான். கூண்டுக்குள் அதை

அடைத்துப் பார்த்த போதெல்லாம் ஏற்பட்ட குற்ற உணர்வி
 விருந்து அவனுக்கும் விடுதலை. நாமும் இப்படி ஒரு நாள்
 சட்டென்று எல்லாவற்றையும் விட்டு எங்கேனும் பறந்து செல்ல
 முடியாதா, இன்னும் இன்னும் உயரமாய் பறந்து.

இத்தனையிருந்தும் மனதில் அவனுக்கு ஒரு நெருடல்.
 சாய்ந்தரம் பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் கிளியைப்பார்க்க கூண்டை
 நோக்கி ஓடும் குழந்தைக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்.
 அது சரி இதுநாள் வரை கற்ற வார்த்தைகளை மற்ற கிளிக
 னோடு எப்படி இந்தக் கிளி பேசப்போகிறது? இந்த பாஷை
 களையெல்லாம் புதியன கற்று மறந்து விடத் தான் வேண்டும்.
 கிளிகளின் உலகத்தில் எதற்கு மனிதர்களின் பிரித்து வைக்கும்
 'அற்ப' பாஷை? ★

தாமரை டிசம்பர் '96

பணம் கொடுத்த பெண்

ஸ்ரீதரகணேசன்

பாஸ்கரனுக்கு நூற ரூபாய் தொலைந்து போனது ரொம்பவும் சங்கடமாக இருந்தது. சட்டை பை, வேட்டி முந்தி, ஷெல்ப், புத்தகம் என்று தேடிப் பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை. அஞ்சு பத்து என்றாலும் பரவாயில்லை. சம்பள நாளாக இருந்தாலும் இவ்வளவு தூரம் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான். ஒண்ணப் போட்டு ஒண்ண சமாளிச்சிக்கிடலாம். அதுவும் அவனுடைய பணமும் கிடையாது. போகிறவனைக் கூப்பிட்டு பெரியம்மா தான். கொடுத்தாள் "இந்த பணத்த சப்புத்தாய்க் கிட்டக் கொடுத்துடுவே" என்றதும் வாங்கி சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான். பாக்கட்டில் சில்லரைக்காசு, ஐந்து ரூபாய் தாள், ஒரு அட்ரஸ் எழுதிய சின்னப் பேப்பர் மட்டும் தான் இருந்தது. வரும்போது சைக்கிளை போஸ்ட் ஆபீஸ் பக்கம் நிறுத்தி பூட்டினான். ரெண்டு இன்லெண்ட் லெட்டரை வாங்கி வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

வீட்டில் கோமதி இல்லை. பிள்ளைகள் ரெண்டும் பள்ளிக்கு போய் விட்டனர். சட்டையை கழற்றி ஹேங்கரில் தொங்கவிட்டான். பணியன் நனைந்து போய் இருந்தது. கொடியில் கிடந்த துண்டை எடுத்து மேலே துடைத்துக் கொண்டான். டிரான்சிஸ்டரைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு பாட்டுக் கேட்டான்.

வலது உள்ளங்கையில் மீன்களை அடக்கி வைத்துக் கொண்டு கோமதி வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். மீன்களில் கொஞ்சம் குருத்து மணல் ஒட்டி மினுமினுப்பாய் இருந்தது.

அன்னைக்குத்தான் பிடித்துக் கொண்டு வந்த மீன்கள் அது. அதனால் வாடை இல்லை.

“நீங்க அப்பமே வந்திட்டிங்களா?” என்றாள்

“ம்”

“மீன் வெலையைப் பாத்திங்களா? இந்த சாளை மீன ரூபாய்க்கு ரெண்டு சொல்றாங்க! துண்டு மீனெல்லாம் ரொம்பக் கிராக்கி. கிட்டத்துலப் போக முடியாது. மீன் வாங்காமே வந்திடலாம்னுதான் பாத்தேன். என்ன செய்ய? மீன் சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாகுதுன்னு தான் இந்த சாளையை வாங்கிட்டு வந்தேன். சரி லட்டர் வாங்குனீங்களா?”

“ம்”

“அப்பம் அப்பா வர்றதுக்குள்ள ஒரு கடித்த எழுதிப் போட்டிடுங்க” என்று மீன்களை சட்டியில் போட்டுவிட்டு, பரணில் இருந்த அலுமினியப் பாளையை எடுத்துக் கொண்டே சொன்னாள் கோமதி.

பாஸ்கரன் எழுந்தான். வேட்டி அவிழ்ந்தது. இருக்க கட்டிக் கொண்டு லெட்டரையும் பேனாவையும் எடுத்து கடிதம் எழுத உட்கார்ந்தான். அப்பத்தான் ஞாபகம் வந்தது. பெரியம்மா ரூபாய்க்கொடுக்கச் சொன்னாளே என்று சட்டைப் பைக்குள் விரல்களை விட்டுப் பார்த்தான். சில்லரைக் கிடந்தது. வெறும்தாள் இருந்தது. நாலாய் மடித்த நூறு ரூபாய் மட்டும் காணும். திக்கென்றது. பதட்டப் பட்டான். சட்டையை உதறினான். குனிந்து குனிந்து தேடினான். இரைச்சலாய் கேட்கும் டிரான்ஸ்கிஸ்டரை ஆப் செய்தான். பாட்டுச் சத்தம் நின்றதுமே, மீனை ஆய்ந்துக் கொண்டிருந்த கோமதி, நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள். அவனுடைய முகம் ஒரு மாதிரி இருப்பதைப் பார்த்ததும், “என்னங்க தேடுறீங்க?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்ல” அவளைப் பாராமலே பொய் சொன்னான்.

கோமதிக்கு சந்தேகம் வந்தது. கையை கழுவிக்கொண்டு எழுந்தாள். இரத்தை உதறி துடைத்துக் கொண்டே, “என்ன தேடுறீங்க. எங்கிட்டே மறைக்காமே சொல்லுங்க” என்றாள்.

“பெரியம்மா சீட்டு பணம் கொடுக்கச் சொல்லி நூறு ரூபா தந்துச்சு. அதக்காணும்!”

“என்ன நூறு ரூபாயைக் காணுமா!” அவளுக்கு பதட்டம் அதிகமானது. “நல்லா தேடிப் பாத்தீங்களா?” என்றாள். பள்ளி திறந்த பிறகு செலவு அதிகம். பிடித்தம் போக அவன் கொண்டுவருகிற சம்பளம் குடும்பம் நடத்தக் காணவில்லை. ரெண்டு மாசமாக கையை பிடிக்கிறது. இந்த நேரத்திலையா புருஷன் நூறு ரூபாயைத் தொலைக்கணும்?

“எங்கையும் விழுந்துட்டா?”

“தெரியல!”

“அப்பப் போய் பாத்துட்டு வாங்க”

“நா வந்து அரை மணி நேரமாச்சு அது வரைக்குமா ரோட்டுலக் கிடக்கப் போவுது?”

“ஏன் வீட்டுக்கு வந்ததும் பணம் வாங்கிட்டு வந்தோமேன்னு அக்கறை வேண்டாமா? இங்க என்னமோ காசு பணம் கை நிறைய வைச்சு செலவு புண்ணூற மாதிரியில நூறு ரூபாயைத் தொலையக் கொடுத்துட்டு வந்து நிற்கிறீங்க... போங்க.... போங்க... சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் பணம் கீழே கிடக்கானு பாத்துட்டு வாங்க”

பாஸ்கரனுக்கு அதுவும் வாஸ்தவமாகத்தான் பட்டது. எதுக்கும் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு வந்து விடலாம் என்று வராண்டாவில் நிறுத்தி இருந்த சைக்கிளை எடுக்க வந்தான். அப்பத்தான் வந்து வராண்டாவில் உட்கார வந்தாள் கனி. அவளைக் கண்டதும் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தாள். பக்கத்தில் அலுமினியப் பானையும், கொண்டி கழன்ற எவர்சில்வர் தூக்குச் சட்டியும் இருந்தன. அவளைக் கண்டால் பாஸ்கருக்கு பிடிக்காது. மூதேவி இங்க ஏன் வந்து உட்கார்ந்திருக்கு என்று நினைப்பான். அவளிடம் பேச்சு வைத்துக் கொள்ள மாட்டான். அவளைப் பற்றி கோமதியிடம் வெறுப்புடன் சொல்வான். அவள் தான் கனியை இங்கே உட்கார அனுமதித்திருந்தாள். அவள் உட்கார்ந்தயிடம் ஒரு மாதிரி வாடை அடக்கிறது என்பான்.

கனியும் அப்படித்தான் இருப்பான். முனிசிபலில் மாத சம்பளம் அவளுக்கு. இந்த வார்டில் அவள் தான் கக்கூஸ்கள் அள்ளுகிறாள். கக்கூஸ் அள்ளி விட்டு போனால் கூட அவளை பற்றி பாஸ்கர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டான். அவள் வேலையை அவள் பார்க்கிறாள் என்று இருந்திருப்பான். வழக்கமாக கக்கூஸ்களை எடுத்துவிட்டு, அந்த ஒன்பது வாடகை வீட்டுக்கும் உள்ள ரெண்டு பொது கழிப்பறைகளையும் தண்ணி எடுத்து ஊற்றி சுத்தம் செய்துவிட்டு, "அம்மா.... கக்கூஸ் கழுவிாச்சு.... வீட்டுக்கு ரெண்டு ரூபா கொடுங்க" என்று காம்ப்வுண்டை சுற்றி வருவாள். அது மட்டும் தான் என்பதில்லை. "பழையது எதுவும் இருக்கா?" என்று சட்டியை ஏந்துவாள். கிழிந்த சேலை, சட்டையை பிச்சை எடுப்பான். பிறகு எப்படி பாஸ்கருக்கு கனியை பிடிக்கும்?

பாஸ்கர் அவளை பார்க்காமலே சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு காம்ப்வுண்டுக்கு வெளியில் வந்தான். மட்டக்கடை தெருவை தாண்டி, போஸ்ட் ஆபீஸ்க்கு போனான். ஒரு

வேளை சைக்கிள் நிறுத்திய இடத்தில் கிடக்குமோ என்று பார்த்தான். ஊஹும் பணத்தை காணும். வெளியில் சொன்னால் வெட்கம். இவ்வளவு பெரிய மனுஷனுக்கு கவனம் வேண்டாமா? என்று யாரும் கேட்பார்கள். சங்கடமாக இருந்தது. வெறுப்புடன் சைக்கிளை மிதித்து வீடு வந்து இறங்கினான்.

அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்ததுமே கோமதிக்கு தெரிந்து போயிற்று. பணம் அவ்வளவு தான், இனி கிடைக்காது என்று கை வேலைகளை அப்படியே போட்டு விட்டு வராண்டாவுக்கு வந்தாள். கனி எதிர்த்த வீட்டு ரேணுகாவிடம் சட்டியை நீட்டி பழையது வாங்கிக்கொண்டிருந்தாள். மெள்ளமாகவே சைக்கிளை வெளியில் நிறுத்திவிட்டு தலை குனிந்தபடியே வீட்டுக்குள் வந்தான் பாஸ்கரன். பதட்டத்தையும் குழப்பத்தையும் சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டான். அவளுக்குத்தான் தாங்க முடியவில்லை. இப்படி பணத்தை தொலைச்சிட்டு வந்து நிற்கிற புருஷனை என்ன செய்ய? “பணம் கிடைக்கலையா?” என்றாள்

“இல்லை...”

“நம்ம எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுறோம்? கொஞ்சமாவது பொறுப்பு இருக்கா உங்களுக்கு? இருந்தா இப்படி பணத்த தொலைச்சிட்டு வந்து நிற்பீங்களா? ஒரு சாமானை விலை பேசி வாங்கத் தெரியுமா உங்களுக்கு? கொடுத்த பணத்தையாவது ஒழுங்கா வீட்லக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறீங்களா...ம்... எல்லாம் எந்தலையெழுத்து?”

“ரூபாய் தொலைஞ்சுப் போச்சு. அதுக்கு என்னை என்னச் செய்ய சொல்லுற?”

“ஆமா...ஆமா... இந்த அதட்டலுக்கம் உருட்டலுக்கும் ஒரு குறைச்சலுமில்ல.”

“அப்பம் நான் வேணும்னு தொலைச் சேங்கிறியா?”

“நீங்க வேணும்னு தொலைச்சீங்கன்னு சொல்லல... உங்களுக்கு கவனம் காணாது. பணத்து அருமை இன்னும் தெரியல. ஜனங்க ஒரு பத்து ரூபாய்க் காசக்குத்தான் நாய் படாத பாடு படுறாங்க.... எவளோ ஒருத்தி வீட்டுல இருக்கா, எப்படியும் சமாளிப்பான்னு நீங்க நெனக்கிறிங்க”.

“என்னமோ நான் வேலைக்கு போகாமே சுத்திக்கிட்டு வருகிற மாதிரியும். நீ தான் வீட்டெ நிலை நிறுத்துகிற மாதிரி யுல்ல பேசற?”

“கோபப்படாதீங்க... இப்பம் பணத்தைக்காணும். அதுவும் நம்ம பணமா? சந்திரம் மைனி சீட்டு பணம் அடைக்க ணும் என்ன செய்யப்போறீங்க?”

பாஸ்கரன் பேசவில்லை. தலையில் கையை வைத்து உட்கார்ந்து கொண்டான். கோமதிக்கு தான் எரிச்சலாய் இருந்தது. எதிலையும் ஒரு பொறுப்புக் கிடையாது. எதை செய்தாலும் அலட்சியம். ஒண்ணுக்கு ரெண்டு பிள்ளை களாச்சி. குடும்பம் இருக்கேன்னு அக்கறை வேண்டாமா? என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள். அதை இப்பம் காட்ட வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டவளாய், அவனை அண்ணாந்துப் பார்த்தாள்.

“என்னங்க.... இப்படி உக்கார்ந்திருந்தா பிரச்சனை தீர்ந்து போகுமா?”

“இப்ப என்னை என்ன செய்யணும்கிற?”

“போய் யார் கிட்டையாவது நூறு ரூபாய் கைமாத்து வாங்கிட்டு வந்து கொடுங்க”

“யார்கிட்ட பணம் பொரட்டச் சொல்லுற?”

“நீங்க தானே ஆம்பள. நாலு பேர்க்கிட்ட பழகிற ஆளு. நா யார்க்கிட்ட போய் கேட்க முடியும்?”

“நான் போய் கேட்டவுடனே நூறு ரூபாய் தருகிற பிரண்ட் யாருமில்லையே...”

“வீட்ல மாதிரி தான் வெளிலேயும் இருப்பீங்க.... பெறவு யாரு உங்கள் பிரண்டா மதிப்பா?”

“ஏன்டி நீ ரொம்ப பேசற?”

“இதுல பேசறதுக்கு என்ன இருக்கு? அத தான் நூறு ரூபாயைக் காண்பனு வந்து நிற்கீங்களே, சரிபக்கத்து மாடி வீட்டுல புதுசா குடி வந்திருக்கிறவங்க ரொம்ப நல்லவங்களாம். அடுத்த வீட்டு கல்யாணியக்கா கூட அந்த வீட்டுக்கார்கிட்ட தான் நூறு ரூபாய் அன்னைக்கி கைமாத்து வாங்கிட்டு வந்தாங்க. போனவுடன் கொடுத்தாராம்.”

பாஸ்கரனுக்கும் அந்த பெரியவரை நன்றாக தெரியும். அன்று வேலை விட்டு மட்டக் கடை பஜாரில் நின்று டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவரும் பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போய் கும்பிட்டு நெத்திப் பொட்டில் பளிச்சென்று திருநீர் பட்டையோடு அருகில் வந்து நின்றார். டீ வாங்கி பருகும்போது. “தம்பி ஒங்களுக்கும் இந்த தெருதானா?” என்று விசாரித்தார். அவனும் சென்னான். பக்கத்தில் நின்றவன் கடன் கேட்டான். உடனே மணி பர்ஸ்சை திறந்து பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தார். “வெளியே எங்கையும் போனாலும் எப்பமும் எங்கிட்ட பணம் இருக்கும்!” என்றார். “ஒங்களுக்கு எதுவும் கஷ்டமனா எங்கிட்ட வாங்க. தரேன்” என்று சொல்லி வைத்தார். அவரிடம் போய் கடன் வாங்கும்

கஷ்டம் இது வரை வந்ததில்லை. இப்பம் நூறு ரூபாய்க்கு கஷ்டம் வந்துவிட்டது. அவரிடம் போனால் கிடைக்கும் என்று நம்பினான். இந்த ஆறுதலே பெரிய விஷயமாகப்பட்டது.

உடனே புறப்பட்டான். இப்பமும் எதிரில் கனி தான் தென்பட்டாள். பற்களை நற நறவென்று கடித்துக் கொண்டாள். இவ்வளவு நேரமும் வீட்டுக்குள் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கேட்டுக் கொண்டிருப்பாளோ? கேட்டால் நமக்கென்ன என்று சமாதானப்பட்டுக் கொண்டாள். விறுவிறுவென்று படி இறங்கி நடந்தான்.

காம்பவுண்ட்டுக்கு எதிரில் தான் மாடி வீடு. வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போதே பணம் கிடைக்க வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டிக் கொண்டாள். வீட்டு வாசலில் ஒரு பெண் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் மண்குவியல், கோபுரம் கட்டிக் கொண்டிருந்த பாப்பாவிடம், "வீடல யார் இருக்கா?" என்று விசாரித்தான். திரும்பிப் பார்த்தாள் குழந்தை அம்மாவும் அப்பாவும் இருக்கிற விபரத்தை சொல்லி விட்டு மணல் கையோடு வீட்டுக்குள் ஓடிப்போனாள். தயக்கத் தோடு வேட்டி முனையில் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு நின்றான் பாஸ்கரன்.

வீட்டுக்குள் இருந்து சிவப்பாய் ஒரு பெண் வந்தாள். சுருக்கமாக தான் யார் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள். அவளும் சிரித்தாள். "அப்படியா உள்ளே வந்து உக்காருங்க. அவங்க குளிச்சிட்டிருக்காங்க" என்றாள்.

பாஸ்கரன் தயங்கி தயங்கி ஹாலில் கிடந்த சோபாவில் உட்கார்ந்தான். ஒரு மூலையில் புத்தம் புதிய டி.வி. அந்த பெண் பட்டனை தட்டிவிட்டு போனாள். கலர் கலராய் பெண்கள் ஆடினார்கள். பாஸ்கரனுக்கும் 14 இஞ்சில் ஒரு பிளாக் அன்ட் ஓய்ட் டி.வி. வாங்கி விட வேண்டுமென்று ரொம்ப நாள் ஆசை.

பணம் தான் கைகூடவில்லை. இப்பம் பணம் கிடைக்குமா என்றவுடன் குழப்பமாக இருந்தது. திரும்பித் திரும்பி உள்ளே பார்த்தான்.

அப்போது ஈரத்தலையை தேங்காப்பூ துண்டால் துவட்டிக் கொண்டே வந்தார் வீட்டுக்காரர்.

“பாஸ்கர் வாங்க. என்ன காலையிலே திடீரென்று...”

“ஒண்ணுமில்ல சார். ஒரு அவசர ஜோலிக்கு நூறு ரூபாய் தேவை இருக்கு. அது தான் உங்களை கேட்டுட்டு போகலாமனு வந்தேன்.”

“அப்படியா. இருங்க கொண்டு வாரேன்.”

அவர் உள்ளே போனார். பாஸ்கரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எவ்வளவு உயர்ந்த உள்ளம். நீண்ட நாள் பழகிய நண்பன் கூட பெயரை மறந்து விடுகிறான். பணம் விஷயம் என்றவுடன் யோசிக்கிறான். இந்த ஆளுடன் ஒரு நாள் பழக்கம். பெயரைக் கூட மறக்காமல் வைத்திருக்கிறார். பணம் கேட்டவுடன் முகம் சுளிக்காமல் தாரேன் என்கிறார். கடவுளைக் கண்ட மாதிரி இருந்தது.

அவர் மனைவி காப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். வாங்கி அமைதியாகக் குடித்தான். அதற்குள் அவர் பணத்தை எண்ணியபடியே வந்து விட்டார். காப்பி டம்பளரை கீழே வைத்து விட்டு, அவரை ஆவலுடன் பார்த்தான் பாஸ்கரன்.

“பாஸ்கர் இதுல 95 ரூபாய் இருக்கு! மொத மாச வட்டி அஞ்ச ரூபா எடுத்துக்கிட்டேன். மத்தாளுக்குன்னா பத்து ரூபா எடுப்பேன். நீங்க பழகின ஆளு, அதிலேயும் பக்கத்துல இருக்கீங்க. அது தான் அஞ்ச ரூபா. அடுத்த மாசம் பணம் கிடைச்சா 100 ரூபாயாக் கொடுங்க! இல்லைன்னா, மாசம் மாசம் வட்டியை மட்டும் ஒழுங்கா கொடுத்தாப் போதும்.”

பாஸ்கரனுக்கு திக்கென்றிருந்தது. வாங்கலாமா? என்று யோசித்தான். எதுக்கும் கோமதிக்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டு வாங்கலாம். இல்லன்னா அவள் கிடந்து ஏசுவாள். சும்மாவே பணத்தை தொலைத்தது அவளுக்கு தாங்க முடிய வில்லை. இப்பப் போய் வட்டிக்கு 95 ரூபாயை வாங்கிட்டுப் போனா.

“இல்ல சார். வீட்ல கேட்டுட்டு பணத்த வாங்கிக் கிருறேன்...” என்றான்.

“ம். உங்க இஷ்டம் எப்படியோ அப்படி செய்யுங்க”

“அப்பப் போயிட்டு வர்றேன் சார். தேங்க்யூ”

நூறு ரூபாய் கை மாத்து வாங்கலாம் என்று போன யிடத்தில் அவர் வட்டிக்கு பணம் தருவார் என்று எதிர் பாராத்தான். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை போல இருந்தது. பாஸ்கரனுக்கு வரும்போது கனி முகத்தில் விழித்து விட்டு வந்ததால்தான் பணம் கிடைக்கவில்லை என்று நினைத்தான். வீட்டுக்குப் போனவுடனே அவளுடைய பண்டப் பாத்திரங்களை வெளியில் விட்டெறியவேண்டும். சக்கிலிச் சியை இங்க உட்கார விடக்கூடாது என்று முணங்கிக் கொண்டான். பணம் கிடைக்காமல் போனது மிகுந்த கஷ்டமாக இருந்தது. சோர்ந்து போய் வந்தான். அவனை எதிர் பார்த்து வாசலில் நின்றுக்கொண்டிருந்தாள் கோமதி.

“என்னாச்சி பணம் கிடைச்சுச்சா?”

“கிடைக்கல....” என்றபடி வரண்டாவை ஒரு முறை பார்த்தான். கனியையும் காணவில்லை. அவளுடைய பொருட்களையும் காணும். நல்லவேளை அவள் போய்விட்டாள். அவள் மட்டும் இப்ப உட்கார்ந்திருந்தாள், இருக்கிற கோப மெல்லாம் திரும்பி இருக்கும். பணம் தொலைந்ததுக் கூட

பெரியதாகத் தெரியவில்லை. அவளை எதிர்த்துப் போனது தான் அபசக்குணமாக இருந்தது அவனுக்கு.

“எதுக்கு கிடைக்கல?”

“அஞ்சி ரூபா வட்டி எடுத்துக்கிட்டுத் தந்தாரு! எதுக்கும் வீட்லக் கேட்டுட்டு வர்ரேன்னு வந்துட்டேன்.”

“ஆமா பணம் தர்ரவங்க சும்மாவாத் தருவாங்க! வட்டியை எடுத்துக்கிட்டுத்தான் தருவாங்க. இன்னும் நீங்க உலகம் தெரியாத ஆளா தான் இருக்கீங்க. சரி சரி உள்ள வாங்க பணம் கெடைச்சுட்டு”

“தொலைஞ்ச பணமா கிடைச்சது!”

“என்னைக்கு யானை வாய்க்குள் போன கரும்பு திரும்பி வந்துச்சு? மனசாற நூறு ரூபாயைக் கொண்டு போய் தொலைச்சிட்டு வந்திட்டு கிடைச்சிட்டான்னா கேட்கீங்க? நம்ம கனி தான் கைல வைச்சிருந்த பணத்தைக் கொடுத்துட்டுப் போறா என்னம்மான்னு அவ தான் கேட்டா. விசயத்தைச் சொன்னேன். அவ முந்தில முடிச்ச வைத்திருந்த பணத்தை அவுத்து தந்தா. அவளுக்கு பண்டிகை அட்வான்ஸ் கொடுத்தாங்களாம். நான் வேண்டாம்னு தான் சொன்னேன். வேப் பங்கா வித்தக் காசு கசக்கவாப் போவுது. கடனாக தான் தாரேன். மெதுவரக் கொடம்மான்னு கைல திணிச்சுட்டா. இந்த தாங்க பணம். மொதல்ல சுப்புத்தாய் மைனிக்கிட்டக் கொடுத்துட்டு வாங்க...”

கோமதி கொடுத்த பணத்தை தட்டாமல் வாங்கிக் கொண்டான். பாஸ்கரன் திரும்பி வராண்டா சுவரோரம் பார்த்தான். அப்போது கனி இல்லைதான் ஆனாலும் அவள் உட்கார்ந்திருந்து தன்னைப் பார்த்து சிரிப்பது போல இருந்தது பாஸ்கரனுக்கு.

★

தாமரை செப்டம்பர் 97

ஓட்டம்

ம. ராஜேந்திரன்

பத்தாவது படிக்கும்போது கூடப் படிக்கிற பொண்ணுக்கு
லவ் லெட்டர் குடுத்துட்டான். இவ்வளவுக்கும் அந்தப்
பொண்ணு கூட புகார் பண்ணலை. பக்கத்துல இருந்த
பொண்ணு பார்த்துட்டு ஊரைக்கூட்டிட்டா.

அலுவலகக் கூட்டம் முடிந்து காண வந்திருப்போர்
சீட்டைப் பார்த்த போது ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான்.
அவசரம் அவசரமாகக் கதவைத் திறந்தான். பி.ஏ.வும் உதவி
யாளரும் எழுந்து நின்றார்கள்.

“இராசகோபால் ஆசிரியர் எங்கப்பா?”

“சார் அவரு அப்பறமா வாரேன்று சொல்லிட்டுப்
போனாரு சார்”

“ஓங்கிட்டே எத்தனை டைம் சொல்லியிருக்கேன்.
மீட்டிங்ல இருக்கும் போது சீட்டு வாங்காதேன்னு...”

“இராசகோபால் ஆசிரியர் வந்தார்னர் உடனே உள்ளே
வரச் சொல்லுங்க, கொஞ்ச நேரம் எனக்கு போன் கொடுக்கா
தீங்க”

“சரிசார்”

என்ன நெனைச்சிருப்பாரு. சீட்டுல பெயரைப் பார்த்
துட்டும் நான் கூப்பிடலன்னு நெனைச்சிருப்பாருல்ல. அவனுக்
குக் கஷ்டமாய் இருந்தது.

பள்ளிக்கூட நாட்களில் இராசகோபால் வாத்தியார் சிம்மச் சொப்பனம். லேட்டாக போனால் அடி. அதுக்காகவே கையில் பெரம்போட எப்பவும் இருப்பாரு. என்னைக்காவது ஒரு நாள் அவரு தூங்கறப்ப அந்தப் பெரம்பைத் தூக்கி ஓடிச்சிப் போடணும்னு அவனுக்கு ஆசை. ஆனால் அது நெறை வேறவே இல்லை. 'இப்போ எப்படி இருக்காரோ... ரொம்ப காலம் ஆச்சில்ல.... பார்த்து'

தாகம் எடுத்தது. கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டான். கதவைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“வணக்கம் சார்...”

எழுந்துநின்று கும்பிட்டான். அவரும் கும்பிட்டார்.

அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவர் கும்பிட்டு அவன் பார்த்ததில்லை.

இராசகோபால் வாத்தியார் என்றால் தலைமையாசிரியரும் பயப்படுவார். அவருக்குப் பக்கத்து கிராமம். மற்ற ஆசிரியர்கள் வெளியூர்க்காரர்கள்.

“நல்லா இருக்கீங்களா சார்?”

“ஊம்.... இருக்கேன்”

நாற்காலியில் உட்காரவே கொஞ்சம் நேரம் எடுத்துக் கொண்டார். பதிலில் உற்சாகம் இல்லை. ஒரு வேளை, வந்து காத்திருந்து போன வருத்தமோ....

“நான் மீட்டிங்ல இருந்ததுனாலே ஓங்கள உடனே பார்க்க முடியலை”

“பரவாயில்லைங்க”

“என்ன சார் அது நீங்கள் வாங்கன்னு.... என்ன இருந்தாலும் நான் ஒங்க ஸ்டூடண்ட்”

“அதான் எங்களுக்குப் பெருமை. இப்படிப் பார்க்கும் போது எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா?”

வாத்தியாருக்குக் குரல் கம்மியது. திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்த்தான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

அவர் அழுகிறாரா! அவரால் முடியுமா? அவன் செய்வது அறியாமல் திகைத்தான். அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லலாமா? அவரைப் பற்றிய ஆழ்மன பயங்களை மீறி அவரை நெருங்கிட, கை தொட்டு ஆறுதல் சொல்லிட முடியுமா? அவர் கண் கலங்கும்படி என்ன நடந்திருக்கும்?

பள்ளிக்கூட கிணற்றில் விழுந்திட்ட ஒருவனைக் கட்டின வேட்டி சட்டையோடு குதிச்சித் தூக்கிட்டு வெளியே வந்தவரு. என்ன நடந்தாலும் கலங்க மாட்டாரே. இப்போ என்ன நடந்தாலும் கலங்க மாட்டாரே. இப்போ என்ன நடந்திருக்கும்?

“சார் டீயா? காபியா? என்ன சாப்பிடுறீங்க”

“பரவாயில்லை ஒண்ணும் வேணாம்”

“இல்ல சார் எது வேணும்னு சொல்லுங்க”

“ஐ”

“சார் அந்தத் தமிழ் பண்டிட், டிராயிங் மாஸ்டர், இந்திப் பண்டிட் எல்லாம் எப்படி இருக்காங்க?”

அவர்கள்தான் இவரோடவே இருப்பவர்கள்.

சூழலை மாற்ற பழைய நினைவுகளுக்கு இழுத்துச் சென்றான்.

“எல்லோரும் ரிடையர்டு ஆயிட்டோம்”

குரலில் வெறுமை, டயிலிரந்து ஆவி பறந்தது. அவர் யோசனையில் இருந்தார்.

அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

“சார் ட சாப்பிடுங்க”

கையில் எடுத்துக் கொஞ்சம் குடித்தார்.

“சார் உங்க சன் கிருஷ்ணன் நல்லா இருக்காரா சார்”

ரொம்ப நேரமாக யோசித்து அவர் பையன் பெயரைக் கண்டு பிடித்து விட்டான்.

“இருக்கான். வெவசாயம் பார்க்குறான். அவனைத் தான் அப்பவே வெவசாயத்திலே போட்டுட்டேனே”

அவனுக்கு எல்லாமே நினைவு வந்தது. அவர் மகள் இவனோடு படித்தவன். பத்தாவது படிக்கும்போது கூடப் படிக்கிற பொண்ணுக்கு லவ் லெட்டர் குடுத்துட்டான். இவ்வளவுக்கும் அந்தப் பொண்ணு கூட புகார் பண்ணலை. பக்கத்துல இருந்த பொண்ணு பார்த்துட்டு ஊரைக் கூட்டிட்டா. தலைமையாசிரியர் என்ன பன்றதுன்னு தெரியலை. இராச கோபால் வாத்தியாரு பள்ளிக்கூடத்தில எல்லாருக்கும் முன்னாடி கிருஷ்ணனைப் போட்டு அடிச்சி சட்டையைக் கிழிச்சி வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டாரு. அதுக்கப்புறம் அவன் பள்ளிக்

கூடப் பக்கமே வற்றல்லே. விடியறதுக்குள்ளே வயலுக்குப் போயிட்டு இருட்டினதுக்கப்புறம்தான் வீடு வந்துகிட்டிருந்தான். இப்போது எப்படி இருக்கானோ?

அவர் டு குடித்து முடித்தார்.

“சார் இப்பவும் அப்பப்ப ஒங்களுப்பத்தி வீட்ல நான் சொல்லிக் கிட்டிருப்பேன் சார். படிப்பு விஷயத்துல ஒங்களை மாதிரி சப்போர்ட் பண்ணி எங்ரேஜ் பண்றவங்க இப்ப யாரு சார் இருக்கா?”

“ஒங்க மாமா, அம்மா எல்லாம் எப்படி இருக்காங்க?”

“நல்லா இருக்காங்க சார். சார் ஒங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கா.... ஒவ்வொரு வருஷமும் லீவு முடிஞ்சு ஸ்கூல் தெறக்கறப்ப எங்க மாமா ஒங்ககிட்ட வருவாரு”

“ஆமாமா.... அப்பா செத்ததுக்கப்புறம் தொழிலை நீதான் பார்க்கணும். அதனால படிப்பை இத்தோட முடிச்சிட்டு வேலை வெட்டி தொழிலிலு ஒன்னை விட்டுடலானு கேப்பாரு”

இராசகோபால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பார்வையில் ஏக்கம் தெரிந்தது. “ஏன்னா படிக்கிற புள்ளையக் கெடுக்கற. அவனைப் படிக்கவை. ஒண்ணால முடியலைன்னா நான் படிக்க வைக்கிறேன்னு சொல்லி நீங்க தான் அனுப்பி வைப்பீங்க”

தலையைக் குனிந்து கொண்டார்.

“இராத்திரி யார் யார் படிக்கிறோம்னு பார்க்கறதுக்கு தெருத்தெருவா நடந்து வந்து பார்ப்பீங்களே சார். ஒரு நாள் ஏண்டா நீ ராத்திரி படிக்கலைன்னு கேட்டு அடிச்சீங்க ஞாபகம் இருக்கா சார்?”

“இப்பவும் நான் என் புள்ளைகளுக்குச் சொல்றேன் சார். ஆனால் எங்களுக்கு அப்ப அது ரோதனையா தெரிஞ்சது. இப்போ நெனைக்கும் போது அதுவும் சொந்தப் புள்ளைங்க படிக்கிறதையே கவனிக்க முடியாத இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து நெனைக்கிறப்பதான் ஒங்க மனசு புரியுது சார்”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல, ஏதோ எங்களால முடிஞ்சத செஞ்சோம். அவ்வளவுதான்.... எத்தனை புள்ளைங்க?”

“ரெண்டு பையன்கள் சார்”

“நல்ல வேளை பொண்ணு இல்லே”

“ஏன் சார் பொண்ணு பையன்கிற வித்தியாசம் எல்லாம் இப்ப இல்ல சார். ஒங்க காலத்துல விவசாயம் பண்ண காளை மாடு வேணுங்கிற மாதிரி ஆம்பளப் புள்ளைங்க வேணும்னீங்க. இப்போ கம்ப்யூட்டர் யுகம் சார். இதுல ஆம்பள பொம்பள வித்தியாசம் இல்ல. எல்லாருக்கும் ஒரே சாப்ட் வேர், ஹார்டுவேர்தான்.

அவருக்கு முகம் சுண்டிப் போனது. மறுத்துப் பேசி விட்டோமோ! தப்பென்றால் மறுப்பது சரிதானே. இவரே பல முறை சொல்லிக் கொடுத்திருக்காரே. இவரை மறுத்துப் பேசக்கூடாதோ. இவர் இதை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். பவ்யமாக நடந்து கொண்டு எதிர்பாராத நேரத்தில் திடீர்த் தாக்குதல் நடத்திவிட்டதாக நினைப்பாரோ. சினேக பாவத்தில் கூப்பிட்டுக் கிட்டே வந்ததும் சொல்லால் அடித்து விட்டோமோ!

“கிருஷ்ணனுக்கு எத்தனை கொளந்தைங்க சார்”

அவரை சகஜ நிலைக்குத் திருப்ப நினைத்தான்.

“ஒரு பெண் பிள்ளை அது விஷயமாத்தான் பேச வந்தேன்”

“சொல்லுங்க சார்”

“அது இங்கதான் காலேஜ்ல படிச்சிக்கிட்டிருக்கு”

“ஓ! அவ்வளவு பெரிய பெண்ணா, ஆமா எங்களுக்கெல்லாம் முன்னாடியே கிருஷ்ணனுக்குக் கல்யாணம் ஆயிட்டுதுல்ல”

“ஆமா.... அவன் படிப்பை நிறுத்திட்டு ஊர்ல வெவசாயம் பார்த்துக்கிட்டிருந்ததாலே சட்டுப்புட்டுன்னு கல்யாணம் நடந்து போச்சு. அதனாலவ் லெட்டர் குடுத்தானே அந்தப் பொண்ணையே கட்டி வச்சிட்டேன்”

“சரி சார் சொல்லுங்க.... நான் ஏதாச்சும் பண்ணினுமா?”

“நம்ம ஊருல பொம்பளைக் காலேஜ் இல்லல்ல. அவன்தான் படிக்கலை. அவன் பிள்ளையாவது படிக்கட்டுமேன்னு இங்க காலேஜ்ல சேர்த்தேன்”

“கரெக்ட் சார். படிக்க வைக்கணும். அதுவும் பொம்பளப் புள்ளைங்களை அவசியம் படிக்க வைக்கணும்”

“அப்படி நெனச்சித்தான் படிக்கச் சேர்த்தேன்”

அவரால் தொடர்ந்து சொல்ல முடியவில்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டார்.

“சும்மா சொல்லுங் சார்”

“அவ காலேஜ்ல இல்ல”

“அப்போ...”

“வீட்டுக்கும் வல்ல”

“அப்போ காணாமப்...”

“இல்ல ஒரு பையன் அவளைச் சுத்திக்கிட்டிருந்
தானாம்”

மேஜையில் குனிந்தவாறே சொல்லிக் கொண்டிருந்
தார். அவனுக்கு இருக்க முடியவில்லை. அவரை அழைத்துக்
கொண்டு வெளியேறினான். இராசகோபால் வாத்தியார்
அவன் பின்னேயே போய்க் கொண்டிருந்தார்.

தாமரை அக்டோபர் '97

சாதி

மீ. வீஸ்வநாதன்

“எலேய்.... நிறுத்துங்கல பஸ்ஸ.... நிறுத்துங்கல....
சாதி கெட்ட நாய்களா....”

அழகான அந்த சிறிய கிராமத்து வயற்காட்டுக்கு நடுவில் உள்ள மேடு பள்ளமான சாலையில் மெதுவாகத் துள்ளித் துள்ளி வந்து கொண்டிருந்த பஸ்ஸை ஒரு கூட்டமே வழிமறித்தது. கூட்டத்தில் அநேகமாக முப்பது அல்லது நாற்பது பேர்கள்தான் இருப்பார்கள். அதில் சரிபாதி சரியான வாலிபர்கள். மற்றவர்கள் நடுத்தர வயதுக்காரர்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் மருந்துக்குக்கூட பெண்கள் இல்லை. அங்கு இருந்த அத்தனை ஆண்களின் கைகளிலும் உருட்டைக் கட்டைகளும், கம்புகளும், அரிவாளும், குண்டு குண்டாக கருங்கற்களும் இருந்தன. சிலரது கைகளில் சிறிய சிறிய சாக்கு மூட்டை போல் ஏதோ ஒன்று இருந்தது. அதில் தான் நாட்டு வெடிகுண்டுகளை அவர்கள் மறைத்திருந்தார்கள்.

கூட்டத்தில் இருந்து நாற்பது வயது நடுத்தரக்காரர் ஒருவர் அனைவரையும் தன் வலது முஷ்டியால் தள்ளிக் கொண்டு, முண்டியடித்து ஆவேசமாக முன்னே வந்து பஸ்ஸின் முன்பகுதியில் உள்ள இடது புறத்துக் கண்ணாடியின் மீது தனது வலதுகையில் உள்ள உருட்டைக் கட்டையால் ஒங்கி அடித்து, “எலேய்... எறங்குக லேய்.... சொல்லுதோம்ல.... கீழ் எறங்குங்குசல சாதி கெட்ட பசங்களா.... ஒங்க அத்தனை பேரையுமே பஸ்ஸோட கொளுத்தனும்ல.... பள்ளிக்கூடத்துக்கு பேரால வைக்கறீங்க... பேரு.... ஒங்க சாதிப் பேரு.... தூ.... படிச்சக்

கிளிச்சுறப் போற்களோ... கிளிச்சு... சாதி கெட்ட நாய்களா.... சீ' என்று உடம்பைக் குலுக்கிக் கொண்டு, தீயை மிதித்தவனைப் போல் ஆவேசமாகக் கத்தினார். பஸ்ஸின் இடதுபக்கக் கண்ணாடி கற்கண்டுத் துண்டுகளாய் பொல பொலவென்ச சாலையில் கொட்டிச்சிதறின. மற்றவர்கள் பஸ்ஸின் நாலாப் புறங்களையும் சூழ்ந்து கொண்டு பஸ்ஸை அடித்து நொறுக்கினர். வண்டியில் உள்ள பயணிகள் பயந்துபோய் அலறி அடித்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினர். அதே வேகத்தில் வயற்காட்டிற்குள் இறங்கி ஓடினர். அப்படி ஓடுபவர்களின் முதுகை நோக்கி உருட்டுக் கட்டைகளை வீசினர். அவர்கள் அடிதாங்காமல் அப்படியே சகதியில் விழுந்து புரண்டனர். பெண்கள் கதறியபடி ஒருகையால் தங்களது சேலையையும் மறுகையால் தங்களது குழந்தைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு பக்கத்து ஓடையைத் தாண்டி வயற்காட்டின் ஒத்தையடிப்பாதை வழியாக கால்களில் சகதி படைய திட்டிக்கொண்டே ஓடினர்.

அப்படி ஓடிக் கொண்டிருந்த சில பெண்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு சில வாலிபர்கள் சீண்டினர். அதில் ஒருவன், "சாதி கெட்ட பொம்பளைக்கு சேலை எதுக்குடி சேலை" என்று இழுத்தான். பின்னால் இறங்கிக் கொண்டிருந்த அவளது கணவன் கோபம் கொப்பளிக்க, "எவமூல சாதி கெட்டவங்க... அடிச்சா நாதி இல்லாத சொறி நாய்க நீங்க.... நீங்களால எங்கள் அடிக்குத.... சேலயவால புடிச்ச இழுக்க நீ.... சேலய.... அந்தக்கைய இப்பவே சீவிப்புட தேம்ல சீவி...." என்று கத்தியபடியே தன் இடுப்பு பெட்டின் உறைக்குள் மூன்றாக மடங்கி இருந்த ஒரு கத்தியை சட்டென நிமிர்த்தினான். நிமிர்த்திய அதே வேகத்தில் சேலையை இழுத்தவனின் வலது கையில் ஓங்கிக் குத்திக் கிழித்து அவனது மணிக்கட்டை சீவித்தள்ளினான். மணிக்கட்டும் அதோடு சேர்ந்து ஐந்து விரல்களும் வரப்புக்கு நடுவில் வெள்ளி அலைகளாக ஓடிக் கொண்டிருந்த

ஓடைத் தண்ணீரில் விழுந்து தண்ணீரோடு உருண்டு போனது. அப்போது அந்த மணிக்கட்டு விரல்களின் மீது தன் கால்களை வைத்து அழுத்தியபடி ஒரு தவளை தாண்டி வயற்காட்டிற்குள் குதித்தது. வரப்புகளின் மீது உள்ள பச்சை பசேல் என்ற பூக்களின் மீது ரத்தம் சிதறி சிகப்பு முத்துக்களாக, பவழங்களாக கொத்து கொத்தாகத் தெரிந்தது.

கை ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட வெட்டுப்பட்ட சாதிக்காரன் கத்தினான். தன் சாதிக்காரன்களை கூவி அழைத்தான் "எலேய்.... அவனச் சீவுங்கல... அந்த சாதி கெட்ட களுதயச் சீவி எறியுங்கல...." ஆத்திரம் பொங்கக் கத்தினான். வலி தாங்காமல் வயற்காட்டின் வரப்புகளிலேயே படுத்துக் கொண்டான். அவனது கால்கள் ஓடையில் ஊன்றிக் கொண்டது.

வெட்டியவனை அடிபட்டவன் சாதிக்காரர்கள் துண்டம் போட்டு வயற்காட்டில் வீசினார்கள். அடிபட்ட சாதிக்காரர்கள் வெறி பிடித்தவர்களைப் போல கத்திக் கொண்டே பஸ்ஸுக்குத் தீ வைத்தனர். வெட்டின சாதிக்காரனின் மனைவியைப் பிடித்து இழுத்து வந்து, எரியும் பஸ்ஸின் உள்ளே இருவர் தூக்கி வீசினர். அவள் அலறியபடியே கருகினாள். கூட்டம் ஆர்ப்பரித்தது. "சாதி கெட்ட நாய்க்... சாதி கெட்ட நாய்க்" என்று கண்கள் சிவக்கக் கத்தியது.

அதே வெறியில் மீண்டும் கிராமத்துக்குள் ஓடியது. வெட்டிய சாதிக்காரனின் சாதி வீட்டைத் தேடிப்பார்த்துப் பார்த்து அடித்து நொறுக்கியது. ஆண்கள் பலர் திரும்ப அடித்தனர். அடிபட்டும் மாண்டனர். மானபங்கப்பட்டு பெண்கள் அலறினர். சிறுவர்கள் நிலை தெரியாமல் பதறியபடி தங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் ஓடுங்கிக் கொண்டு அழுதனர். இன்னும் சிலர் வீதியில் அழுது கொண்டே தங்களது பெற்றோர்களைத்

தேடி ஓடினர். சாதி வெறியர்கள் மீண்டும் சாலைக்கு ஓடி வந்தனர். அரசாங்க பஸ்களையும், வாகனங்களையும் கற்களைக் கொண்டு வீசி பொதுமக்களுக்கு இடையூறு செய்தனர். பொதுச் சொத்துக்களைச் சேதப்படுத்தினர்.

கலவரத்திற்குக் கால் முளைத்து பக்கத்துக் கிராமத்திற்கும் ரத்தம் குடிக்கச் சென்றது. அங்கும் சாதியைச் சொல்லிச் சொல்லி அடித்தது. 'தீ' வைத்தது. வன்முறைக் கும்பல் கொள்ளையடித்தது. போலீஸ் வந்து கண்ணீர் புகை எறிந்தது. அப்படியும் அடங்காத வெறியர்களைக் குறிப்பார்த்துச் சுட்டது. அழகான அந்த கிராமத்தையே சுடுகாடாக்கி இன்னும் 'சாதி வெறி' கொக்கரித்துக் கொண்டதானிருக்கிறது.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகி விட்டன. இன்னும் கிராமத்தில் ஒரு கடைகூடத் திறக்கவில்லை: காய்கறி, உப்பு, புளி இல்லை. அரசியல்வாதிகள் வெளியூர் போய்விட்டனர். நான்கு பேர்கள் கூடி நின்று பேசுவதைப் பார்த்தால் போலீஸ் வந்து பிடித்துச் செல்கிறது. எங்கும் பாலைவன அமைதி. ஒரு தெரு நாய்க்கூட கண்ணில் படவே இல்லை.

அரசாங்கம் சார்பில் மந்திரி பாதுகாப்பாக கிராமத்தைப் பார்வையிட்டார். பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அவரிடம் அழுத தார்கள். இறந்தவர் குடும்பத்துக்கு ஐம்பதாயிரம், அடிபட்டவர் குடும்பத்துக்கு இருபதாயிரம் என்று மந்திரியும் ஏலம் விட்டுச் சென்று விட்டார். போகிற போக்கில் போட்டோவும் எடுத்துக்கொண்டார்.

மூன்று தினங்களுக்கு முன்பாக இந்த கிராமத்தில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தைத் துவங்க ஏற்பாடாகி இருந்தது. இது, மொத்தம் முந்நூறு வீடுகள் உள்ள கிராமம். இங்கே அநேகமாக எல்லா சாதியும் உண்டு. படிப்பு வாசனையே

கிடையாது. விவசாயம் செய்து பிழைக்கும் குடும்பங்களும், பீடி சுற்றிப் பிழைக்கும் குடும்பங்களும் தான் இங்கே அதிகம்.

சிறுபிள்ளைகள் வயற்காட்டிற்கு மாடு கட்டிப் போகவும், வீட்டில் இருந்த படியே பீடி சுற்றிச் சம்பாதிக்கவும் வீட்டுப் பெரியவர்கள் பழக்கி இருந்தார்கள். ஆயிரம் பீடி சுற்றினால் எட்டு ரூபாய் தருவார்கள். அந்த எட்டு ரூபாய்க்காக இந்தப் பிஞ்சுக் கரங்கள் நாள் முழுவதும் பீடி சுருட்டும். அந்தப் பீடி இலையின் நாற்றத்தை இந்தச் சிறு வயது மூக்குகள் சகித்துக் கொள்ள பழக்கப்படுத்தப்பட்டன. படிப்பு இல்லை. ஆரோக்கியமான விளையாட்டு இல்லை. எப்பொழுதும் இந்த நாற்றம் எடுக்கும் பீடி வேலை தான். அதனால் கிராமத்துச் சிறுவர்களுக்கும் காசநோய் உண்டு. கவனிக்க மருத்துவ வசதிக்கூடக் கிடையாது. அதற்கும் இன்னும் இரண்டு கிராமங்கள் தாண்டி 'டவுனுக்குத் தான்' இவர்கள் போக வேண்டும். இதை எல்லாம் கேட்க இங்கே எந்த நாதியும் கிடையாது.

கிராமத்தில் இங்கும் அங்குமாக மொத்தம் ஐம்பது அல்லது அறுபது சிறுவர்கள் தான் இருப்பார்கள். அந்தச் சிறுவர்களின் மீது இரக்கப்பட்டு, பக்கத்து கிராமத்தில் 'பாண்டியராஜ்' என்னும் ஓய்வு பெற்ற உயர்நிலைப் பள்ளி சரித்திரம் மற்றும் விஞ்ஞான ஆசிரியர் இந்த கிராமத்துச் சிறுவர்களுக்காக ஒரு ஆரம்பப் பள்ளி துவங்கி கல்விதானம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினார். தனது இந்த விருப்பத்தை ஒரு மாதம் முன்பு தான் ஒவ்வொரு வீடாக ஏறி வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் தெரிவித்திருந்தார். தனது ஓய்வு ஊதியத்தில் இருந்து ஒரு கணிசமான தொகையை இதற்காகவே அவர் ஒதுக்கி இருந்தார். அவருக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. மனைவி மாத்திரம் தான் இருக்கிறாள். அவளும் ஓர் பள்ளியில் ஆசிரியையாக இருந்தவர்தான். ஏதோ ஒரு சிறிய வீட்டின்

மாடியில் ஓலைக் கூறை போட்டு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியைத் துவக்கத்தான் திட்டம் போட்டிருந்தார். முதலில் கிராமத்துப் பெரியவர்கள் இதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

“படிப்பு.... மண்ணாங்கட்டிப் படிப்பு.... இவனுள்ளாம் படிச்சிட்டு வெள்ளைக்காரத் தொரையாவப் போறானுவளா.... செறுக்கிபுள்ளைகளுக்குப் போதும்வே இந்தப் பீடியும், இந்த மண்ணும்.... இந்தக் கிராமத்துக்கு ஒண்ணும் பள்ளிக்கூடம் வேண்டாம்வே.... படிச்சாபுத்தி கெட்டுப் போவும்.... சாதிசனத்த மதிக்க மாட்டானுவ.... பேண்டு குட்டு பௌடர்னு மினிக்கிக் கிட்டு சைக்கிள் ஏறி இறங்க அங்கன்னு பொம்பள பின்னாடி திரிவானுக... நீர் பாட்டுக்கு ஒம்ம சோலியப் பாத்துக்கிட்டு கெடவும்... இந்த கிராமத்துலீ வந்து நீர் ஒண்ணும் கிளிக்க வேண்டாம்... எங்க புள்ளைங்க பீடி சுத்தி சம்பாரிச் சுக்கிடும்.... போவே நீரு...” என்று அந்த கிராமமே அலுத்துக் கொண்டது.

ஒரு வழியாக எல்லோரையும் சமாதானம் செய்து, ஒவ்வொரு நாளும் காலை ஒரு மணி நேரமும், மாலை ஒரு மணி நேரமும் சிறுவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லித்தர ஏற் பாடாகியது.

முதலில் ஐந்தாறு பேர் என்று துவங்கி முப்பத்தி இரண்டு சிறுவர், சிறுமியர்கள் ஆர்வமாய்ப் பள்ளிக்கு வந்தனர். அவர்களுடன் வீட்டுப் பெரியவர்கள் சிலரும் வந்தனர். முதல் நாள் பள்ளி துவங்கும்போது வாத்தியாரைப் பார்த்து, “யோவ்.... வாத்தியாரைய்யா.... என்ன சாமிய கும்பிட்டுக்கிட்டு பாடம் ஆரம்பிக்கப் போறீக....” ஒரு பெரியவர் கேட்டார்.

‘அறிவு தான் தெய்வம்... அதத்தான் சொல்லிக் கொடுக்கப் போறேன்.... அதத்தானே தொழுது படிக்கணும் புள்ளைங்க....’ வாத்தியார் பதில் சொன்னார்.

“நாசமாய் போச்சுவே... ஒம்ம படிப்பு.... ஒரு மாடனோ.... காடனோன்னு கும்படாம... அறிவு புண்ணாக் குன்னுக்கிட்டு.... ஊகும்... எனக்கு இது ஒண்ணும் சரியாப் படல... சரி அது போவட்டம் பள்ளிக் கூடத்துக்குதான் என்ன பேரு வைக்கப் போறீரு.... அதுஷாவது நல்லாருக்கட்டும்வே....” என்று எக்காளமாக சிரித்தபடி கேட்டார்.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு பேரு எதுக்கு.... நாம பாட்டுக்கு ஒண்ணு ரெண்டு வருஷத்துக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பம்.... புள்ளைங்க படிக்கட்டும்....” அப்புறம் பேரெல்லாம் பாத்துக்கிடலா....இப்ப படிப்புதான் முக்கியம்” வாத்தியார் ஆதங்கத்தோடு சொன்னார்.

“என்ன பேரில்லாம பள்ளிக்கூடமா.... இங்க என்ன அப்பன் பேரு தெரியாத புள்ளைங்களா படிக்குது.... நாங்க என்ன சாதி கெட்ட ஆளுங்கன்னு நெனைச்சீரா.... எங்கள்வ என்ன பெரிய மனுசங்களே இல்லயா... எங்க சாதிப் புள்ளைங்க தானய்யா இங்க அதிகமாப் படிக்குது... எங்க சாதிக் காரன் தானேய்யா இப்ப இந்த ஊருக்குத் தலைவரு... அவரு பேரையே இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வையேன்யா...” என்று அந்தப் பெரியவர் தனது வலது கையையும் இடது கையையும் மேலும் கீழும் உயர்த்தி வானத்தையும் பூமியையும் கூறுபோட்டு விற்பவன் போல வாத்தியாரிடம் பேசினார்.

வாத்தியார் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார்.

அரசியல்வாதிகள் ஒட்டுப் பிச்சைக்காரர்கள். கிராமத்து இளைஞர்களுக்கும், சிறுவர்களுக்கும் கல்விதர ஒரு பொழுதும் அவர்கள் முழுமையாக விரும்புவதில்லை. போலிக் கண்ணீர். வடிக்கும் போக்கிரிகள் அவர்கள். படித்த வாலிபன்

சிந்திக்கத்துவங்குவாள். சிந்திக்கும் மனிதன் உழைக்கத் துவங்குவான். உழைப்பும், சிந்தனையும் இந்த அரசியல்வாதிகளின் ஜன்ம விரோதிகள். இன்னும் இந்த கிராமத்து மக்கள் கல்வியை விடவும், தங்கள் உழைப்பை விடவும் சாதியையும் அதை வைத்துப் பிச்சை எடுக்கும் இந்தக் கீழ்த் தரமான அரசியல்வாதிகளையும் தான் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சரி.... படித்தால் போதும். அந்தப் படிப்பு காலப் போக்கில் பண்பை வளர்க்கும். பள்ளிக்கூடப் பெயரை விடச் சொல்லிக் கொடுக்கும் படிப்புதான் முக்கியம். குழந்தைகளின் மனதில் இப்பொழுதே நல்லவைகளை விதைக்கலாம். சாதிப் பெயரை வைக்காவிட்டால் பள்ளிக் கூடத்தையே முடிவிடுவார்கள் இந்த சாதிமூடர்கள் என்று அந்த ஊரின் தலைவரின் பெயரையே அந்தக் குடிசை ஆரம்பப் பள்ளிக்கு வைக்க முடிவு செய்தார்.

ஒரு நீண்ட தகரத்தில் மஞ்சள் வண்ணம் பூசி அதன் நடுவில் நீல வண்ணத்தில் பள்ளியின் பெயரை எழுதி பள்ளியின் முன்பு தொங்கவிட்டார்.

அடுத்தநாள் காலை பள்ளிக்கு வரும் சிறுவர்களுடன் எப்போதும் போலச் சில நடுத்தர வயதுக்காரர்களும் வந்திருந்தனர். பள்ளியின் முன்பாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பெயர்ப் பலகையைப் பார்த்து சாதி ரத்தம் கொதிக்க, “யோவ்.... வாத்யாரே.... இங்க எல்லா சாதிப் புள்ளைங்களும் தானே படிக்குது.... அப்ப என்ன இந்தசாதி கெட்ட பயலோட பேர வச்சிருக்கீரு.... இத மாத்திப்புட்டு எங்க சாதித் தலைவரு பேரயே வையும்.... இல்ல.... இனிமே எங்க புள்ளைங்க இங்க படிக்கவரமாட்டானுவ.... நீர்பாட்டுக்கு ஒம்ம மைத்தப் புடுங்கிக்கிட்டு இருக்க வேண்டியது தான்...” என்று மூர்க்கத் தனமாக திட்டித் கொண்டே வாத்தியாரை நோக்கி வந்தனர்.

“பேருல என்ன இருக்கு.... படிப்புல தானே புள்ளைங்களுக்கு நல்லது இருக்கு.... என்ன சாதியானா என்ன படிப்பு தானே முக்கியம்.... படிப்பு வந்தா புத்தி தெளியும்.... புத்தி தெளிஞ்சா சாதிமறையும்.... அன்பு தானா வரும்... தயவு செஞ்சு கோவிச்சுக்கிடாம புள்ளைங்களை படிக்க விடுங்க.... இந்த கிராமத்துக்கே அதுதாங்க நல்லது.... எத்தனை நாளைக்குத் தான் நீங்க இப்படியே தாழ்ந்து இருக்கப் போறீங்க.... படிச்சாத்தானே நீங்களும் இங்க நிமிர முடியும்....”

வாத்தியார் அன்பொழுகப் பேசினார். அவரது பேச்சில் தெளிவும் கனிவும் இருந்தது.

“யோவ்.... வாத்தியாரே.... ரொம்பப் பேசாதயும்.... அழுச்சாட்டியம் பண்ணாம பேர மாத்திப்பிடும்... எங்க சாதிக் காரன் பேரு தான் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரணும்... இல்லை.... இப்பவே இதக் கொளுத்திப்பிடுவோம்.... கொளுத்தி...” சாதி வெறித்தீ அனல் தெறிக்க ஒருவன் கத்தினான்.

“பாத்யா யண்ணாச்சி வாதயார் பேசறத.... படிச்சா இந்த கதிதான்.... சாதிகீதி ஒண்ணும் இல்லங்காரு பாத்தியா.... இவருகிட்ட நம்ம புள்ளைங்க படிச்சா அதுங்க நாசமாந்த தான் போகும்.... கொளுத்துங் கண்ணாச்சி.... கூப்புடுங்க நம்ம சாதிக்காரங்கள்.... பேருவைக்கானுவளாம் பேரு...”

கத்திக்கொண்டே ஒருவன் தன் மடியைத் திறந்து தீப் பெட்டியை எடுத்து ஒரு பத்து பதினைந்து தீக்குச்சிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொளுத்தி பள்ளிக்கூரையின் மீது வீசினான். வெய்யிலின் வெப்பத்தால் காய்ந்த சருகுகள் போல “தீ” உடனே பற்றிக் கொண்டது. பாய்ந்து பாய்ந்து எரிந்து பள்ளி முழுவதும் சாம்பலானது.

யாரோ ஒருவன் வாத்தியாரின் முகத்தில் ஓங்கி அறைந்து கீழே தள்ளினான். சிறுவர்கள் வெளியே ஓடிப் போனார்கள். வாத்தியார் முகத்தில் ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. தன்னால் முடிந்த மட்டும் அவர் எத்தனையோ முறை தடுத்துப் பார்த்தார். அவரால் முடியவில்லை. அவரது கன்னத்தில் ஒரு வாலிபன் ஓங்கி அறைந்து, "அந்தச் சாதிக்காரன் பேரை ஏண்டா வச்ச" என்று தரக்குறைவாகத் திட்டினான். வாத்தியார் குறுகினார். இன்னொருவன் அவரது சட்டையைக் கிழித்து, அவரது சட்டைப் பையில் இருந்த 'பேனா'வை உருவித் தெருவில் வீசி எறிந்தான். "இனிமே பள்ளிக்கூடம் கிள்ளிக் கூடம்னு இங்க வந்தே... சீவிப்புடுவோம் சீவி" என்று கூறி அவரைக் கீழே தள்ளிவிட்டு ஓடினான். ஒரு கூட்டமே கட்டைகளையும் கம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு வீதியை நோக்கி ஓடியது. முக்கியமான சாலையில் வரும் அரசாங்க பஸ்களையும், வாகனங்களையும் அடித்து நொறுக்கியது. கிராமமே சாதித்தீயில் கருகிக் கொண்டிருந்தது.

வாத்தியார் மெல்ல எழுந்து கொண்டார். அவரால் நிற்க முடியவில்லை. முட்டியில் ஒருவன் ஓங்கி அடித்திருந்தான். மெல்ல மெல்லத் தெருவில் வந்து தனது பேனாவை எடுத்துக் கொண்டார். சுற்று முற்றும் ஒருமுறை அவர் அந்த கிராமத்தைக் கனிவோடு பார்த்தார். அவரிடம் பாடம் கேட்ட இரண்டு மூன்று சிறுவர்கள் தூரத்தில் நின்று கொண்டு அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பிஞ்சுக் கண்களில் கலவரம் இருப்பதை வாத்தியார் புரிந்து கொண்டார். தன் கைகளை அசைத்து அவர்களைத் தன் பக்கம் அழைத்தார். தண்ணீர் கேட்டார். அவர்கள் வாத்தியார் பக்கம் வர பயந்தனர். ஒரு சிறுவன் தன் வீட்டு வாசலிலேயே உட்கார்ந்த படி மறுபடியும் பீடி சுற்றத் துவங்கினான். அவன் கண்கள் நீர் சுமந்து இருந்தன. அதன் வழியாக அவன் வாத்தியாரைப் பார்த்த பொழுது அவர்

வானவில்லுக்கு நடுவில் இருப்பதுபோல அவனுக்கு இருந்தது. இன்னொரு சிறுவன் ஒரு சிறிய அலுமினியம் பாளையில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து வாத்யாரின் கையில் கொடுத்தான். வாத்யாரின் பார்வை எதிர் முனையில் உள்ள ஒருவீட்டில் நிலை குத்தி நின்றது. அங்கே ஒரு சிறுமி தனது சிலேட்டில் எதையோ எழுதிக் கொண்டோ அல்லது எழுதப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டோ இருந்தாள். அந்தச் சிறுமி வாத்யாரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். வாத்யாரின் மனதில் தமிழர்பரணி ஆற்று வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது. இனித்தது.

தூரத்தில் சிலர், "எலேய் அந்த வாத்யார் தலை தூக்குறார்டா" என்று அவரை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ★

தாமரை ஏப்ரல் '98

நூறு ரூபாய் அநாதைகள்

அல்லினகரம் தாமோதரன்

குகநாதனின் நெஞ்சுக்குள் பெருத்த கலவரமாய் அமைதியின்றி ஆற்றாமைப்புழுதி உசப்பிக் கொண்டிருந்தது. ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு வழக்கம் போலப் படுக்கைக்குப் போனவன் தான். நன்றாக விடிந்து விட்டிருந்தும் கூட இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. ராத்திரி பூராவுமே சரிவரத் தூங்கவில்லை. வெறும் போலித் தூக்கம்தான். உறங்குவதற்காக கண்களை மூட எத்தணிக்கும் போதெல்லாம், 'கட்சிக்கார பரமன் சொல்லியிருந்த 'என்னப்பா குகநாதா ஓங்க அம்மா அனாதை பென்ஷன் கேட்டு கவர்மென்டுக்கு எழுதிப் போடச் சொல்லி என்னை நச்சரிக்குது. எழுதிப் போடறவா?' என்ற வார்த்தைகள் கண்களின் இமைகளுக்குள் குண்டுசி பொறுத்தினாற்போல், உறுத்த, உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. அதிகாலையிலேயே எழுந்து கவுண்டரின் தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சப் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் முடியவில்லை. உடல் முழுக்கவும் ஜீவனற்று வெற்றுச் சடலமாய்க் கிடப்பது போலிருக்கிறது.

“ஏய்.... இந்தா பாருய்யா... கவுண்டரு தண்ணி பாய்ச்ச விடியறதுக் குள்ளார வரச் சொன்னாருன்னு ராத்திரி சொன்னீயே.... விடிஞ்சி உச்சி வெயில் ஏறிக்கிட்டிருக்கு இன்னுந் தூக்கம் வுடலையாக்கும்?” - தண்ணீர் பிடிப்பதற்காக வெற்று ரப்பர் குடங்களுடன் அவனது அருகில் வந்த மனைவி சரசு, அவனது தோளை உலுக்கியபடி இச்சலாத்தியுடன் சொல்லிவிட்டு வெளியில் போனாள்.

சரசு சொன்ன எந்த வார்த்தையும் அவ்வளவாய் மூளைக்குள் உறைக்கவில்லை. 'அம்மா அநாதையா?' என்ற கேள்விதான் வேதனையுடன் இதயத்தில் நொடிக்கொரு தரமாய் வீசி அறைந்து கொண்டிருந்தது.

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்கள் வரையில் இழுத்துப் போர்த்திப் படுத்திருந்த கிழிசல் போர்வையினை விலக்கி, மெதுவாய் எழுந்து உட்கார்ந்தான். உடம்பு பூராவும் ரணமாய் வலிக்கிறது. நேற்று கவுண்டர் தோட்டத்தில் கடுமையான உழைப்பு. அகல வாயைத் திறந்து பெரிசாய்க் கொட்டாவி விட்டான். 'இன்னும் தன் தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சல் போயிருக்காதது கண்டு தோட்டத்தில் கவுண்டர் தன்னை வசவுகளால் நாராய்க் கிழித்துக் கொண்டிருப்பார்' என்று சஞ்சலப் பட்டவன், மூன்று மகன்கள வெச்சுக்கிட்டு தன்னை அநாதைன்னு பென் ஷனுக்கு எழுதிப் போடச் சொன்ன அம்மாவோட செயலைக் காட்டிலும், கவுண்டர் வசவு ஒண்ணும் அவ்ளோ பெரிசில்லை என்று சமாதானமும் செய்து கொண்டான்.

ராத்திரி வீட்டுக்கு வந்தவன் சாப்பிடக் கூட இல்லை. சரசு எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் கூட, 'வயிறு ஒரு மாதிரி இருக்குது. எனக்கு சோறு வேண்டாம்' என்று படுத்துக் கொண்டான். எப்பவும் ராத்திரி படுக்கிற போது குழந்தைகள் சேகருக்கும், பேச்சிக்கும் கதை சொல்லித்தான் குகநாதன் அவர்களைத் தூங்க வைப்பான். ஆனால் ராத்திரி அவர்கள் எவ்வளவோ முரண்டு பண்ணியும் கதை சொல்லவில்லை. ஆத்திரத்துடன் கையை ஒங்கிக் கொண்டு அடிக்கப் போனான் "நா அவமானந் தாங்க முடியாமெ மனசுக்குள்ள செத்துக் கிட்டிருக்கேன் - கெழவி இப்படிப் பண்ணுதேன்னு ஒங்களுக்குக் கதை கேட்குதா?" என்று. குழந்தைகளுக்கு ராத்திரி கதை சொல்வதற்காகவே தினமும் சாயங்காலமோ, இரவோ தோட்

டத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும் போதே ஏதாவது ஒரு கதையை மனசுக்குள் அசைபோட்டுக் கொண்டேதான் வருவான். நேற்றுச்சாயங்காலமும் அப்படித்தான் ஒரு கதையை தயார் பண்ணிக் கொண்டு தான் தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தான்.

மண் வெட்டியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, அனுமார் கோவில் அருகில் வந்து கொண்டிருந்த போதுதான், கட்சிக்கார பரமன், குகநாதனை இடைமறித்தான். 'என்னப்பா குகநாதா.... ஒங்கம்மா, இன்னிக்கு என்னோட வீட்டுக்கு வந்திருந்துச்சு. 'ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கு தம்பி. நீதான் எல்லாருக்கும் அனாதை பென்ஷன் வாங்கித் தர்றீயாமே. கவர்மெண்டுக்கு எழுதிப் போட்டு எனக்கும் வாங்கிக் கொடுப்பான்னு' சொல்லிட்டு போச்சு. காலையில எழுதிப் போடலாம்னு சொல்லியிருக்கேன்' சொல்லி விட்டு, 'என்னப்பா நீங்க மூணு ஆம்பிள்ளைப் பிள்ளைங்க இருந்தும், அந்தக் கெழுவிய அனாதை கணக்காவுட்டுடங்க...?' என்று கேட்டுவிட்டும் போனான். அந்த நிமிஷமே சந்தோஷமாய் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தவனின் மனசு 'சப்'பென்றாகி விட்டது.

குகநாதனின் அம்மா முத்தம்மா கிழவிக்கு மூன்று மகன்கள் என்ற போதிலும் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு வரையில் மூத்த மகனான குகநாதனிடம் தான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரண்டாவது மகன் கந்தசாமியின் வீட்டுக்கு, ஏதேனும் விசேஷ நாட்களுக்குப் போய்த்தான் சாப்பிட்டு விட்டு வருவான். கந்தசாமி பெரிய நாயக்கர் தோட்டத்தில் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிற வேலை பார்க்கிறான். மூன்றாவது மகன் சொக்கன் கட்டிட வேலை பார்க்கிறான். அவன், பெரிய குடிகாரப்பயல் கிழவியைப் பக்கத்தில் அண்டவே விடமாட்டான். வாங்குகிற சம்பளத்தில், பாதிக்கு மேல் குடித்து விட்டு வருவான். அவனது மனைவி வாரத்துக்கு ரெண்டு தடவை

அவனது கொடுமை தாளாது குகநாதனிடம் வந்து ஒப்பு வித்துவிட்டுப் போவான்.

குகநாதன்தான் மூவரில் 'விவரமான ஆளு' ஓய்வு நேரங்களில் அரசியல் தெளிவாகப் பேசி அரட்டைக் கச்சேரி கூட பண்ணுவான். சில சமயம் மேடையில் கூடப் பேசியிருக்கிறான். ஊருக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறவன் சொந்த வாழ்க்கையிலும் சரியாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான், எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருந்த போதும், அம்மாவை தானே பராமரித்து வந்தான். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள், மண்வெட்டியுடன் வேலைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த குகநாதனிடம், அம்மா முத்தம்மா கிழவி, 'யப்பா குகநாதா... வெத்தல பாக்கு வாங்க ஒரு ரூவா இருந்தாக் கொடேன்' என்று கேட்க -

அவ்ளோவ்தான். வீட்டிற்குள்ளிருந்து சரசு வேகமாய் வந்து கிழவியைப் பார்த்து, 'நானே கொழந்தைக்கு பாஸ் வாங்கக்கூட காசில்லாமெ அவதிப்பட்டுக் கிட்டிருக்கேன். ஒனக்கு வெத்தல கேக்குதாக்கும்? அது இதுன்னு நச்சரிக்கக் கூடாது. ஊத்துற கஞ்சியக் குடிச்சிட்டு இருந்தா இங்க இரு. இல்லேன்னா, வேற மகன் வீட்டுக்குப் போய்ரு' என்று ஆதங்கத்துடன் சொல்ல, அன்றைக்கே தனக்கு ரொம்பவும் பழக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணிடம் நூறு ரூபாய் கடன் வாங்கி, அதில் மிட்டாய், பிஸ்கெட், அவித்த கப்பைக் கிழங்கு என குழந்தைகள் திண்பண்டங்கள் வாங்கி வீட்டுக்கு எதிரில் உள்ள, அரசு மரத்தினடியில் கடை போட்டாள். இரண்டு வருஷங்களாய் அதில் கிடைக்கிற வருமானத்தில் தான் ஜீவனம். சாப்பாடு கூட, வெளித் திண்ணையில் வைத்துதான் சமைத்துக் கொள்வாள். பள்ளிக் கூடத்துக் குழந்தைகள் முத்தம்மாக்கிழவியின் நடைபாதை மிட்டாய்க் கடையில் தான் பிரியத்துடன் வாங்கித் தின்பார்கள்.

“இன்னிக்கி என்னாச்சு ஒங்களுக்கு? இடி விழுந்தது கணக்கா ஒக்கார்ந்திருக்கீங்க? எழுந்திருச்சுப் போயி பொழப்பப் பாருங்க! இப்படியே ஒங்காந்திருந்தா பொழப்பும் ஒக்காந்துரும்” - தண்ணீர் குடங்களைச் சுமந்தபடி சொல்லிக் கொண்டே போகிறாள் சரசு.

எப்படி நிம்மதியாய் தோட்டத்தில் போய் வேலை பார்க்க முடியும்? ஒன்றுக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தும் அம்மா அநாதை பென்ஷன் வாங்க முயற்சிக்கிறது அத்தனைச் சின்ன விஷயமா? வெளியில் தெரிந்தால் ஒவ்வொரு நாக்கும் ஒவ்வொரு தினுசாய்ப்பேசுமே. ‘கடைசிக் காலத்துல கஞ்சி ஊத்திக் காப்பாத்தாத பிள்ளைங்க இருந்தாலும் ஒண்ணு தான் இல்லாட்டியும் ஒண்ணுதான்’ என்று கண்டதையெல்லாம் காரித்துப்புமே!

கிழவி, தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு ஜீவன் எனில் சும்மா இருந்து விடலாம்தான். பத்து மாதங்கள் - முன்னூறு நாட்கள் தன்னை அடிவயிற்றில் அடை காத்து இந்தப் பூமிக்குத் தன்னை அறிமுகம் செய்தவளாயிற்றே! அதுவும் அப்பாவை சின்ன வயசுலேயே பறி கொடுத்து விட்டு, ‘ஓத்தை ஆளாய்’ இருந்து தன்னையும், இரண்டு தம்பிகளையும் வளர்க்கப் படாத பாடு பட்டாளே! இறக்கை முளைத்து தாங்களாக இரை தேடத் துவங்கும் வரையில் மூவரையும் மூன்ற குஞ்சுகளாக வளர்த்தாளே!

எப்படியோ கிழவியை சமாதானம் செய்து அதை தானே பராமரிக்கலாம் என்று யோசித்தால் அதுவும் முடியாது. வாடகை வீடு. அடிக்கடி நோய்வாய்ப்பட்டு செலவை வரவழைக்கும் மகள். ஒரு நாளுக்கு வேலைக்குப் போகவில்லையென்றால் கூட, அன்ற வீட்டில் அடுப்பெரிய இயலாத தரித்திரம். இந்தக் கஷ்டத்தில் கிழவியையும் தன்னோடு

வைத்துக் கொண்டால், கிழவிக்கும் சரசுக்கும் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் உறுதியாய் வரும்.

எவ்வளவுதான் கஷ்டம் இருந்தாலும் மூன்று மகன்களை வைத்துக் கொண்டு தான் ஒரு அநாதை என்று மாதம் நூறுரூபாய் பென்ஷன்க்காக கவர்மெண்டுக்கு எழுதிப் போட கிழவிக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்; துறவு தைரியம் வேண்டும்! தனது மகன்களைப் பற்றி யாராவது குறைத்து மதிப்பிட்டுப் பேசினால் கூட, 'என் மகனுங்களுக்கென்னடி? மூணு மூணு சிங்கங்கள்!' என்று விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசுவாளே அந்த அம்மாவா இப்படி...?' - நினைக்க நினைக்க குகநாதனுக்கு நெஞ்சுக்குள் ரணமாய் இருக்கிறது.

ஆதரவற்ற அநாதை முதியோர் பென்ஷனைப் பற்றிய விவரங்கள் கிழவிக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு, வெளித் திண்ணையில் சமைத்துக் கொண்டிருந்த கிழவியிடம் வடக்குத் தெரு பர்வதம் கிழவி ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் பேசுவதை வீட்டுக்குள் படுத்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் குகநாதன்.

'முன்னப்போல இப்ப மிட்டாய் யாவாரம் சரியா இல்ல பருவதம்... ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்குது' - கிழவி சொன்னாள்.

'ஆமா அநாதை முதியோர் பென்ஷனுக்கு நீ எழுதிப் போட வேண்டியதா என முத்தம்மா அக்கா, மாசாமாசம் நூறு ரூபாய் கெடைக்குமில்லையா?' - பர்வதம் கிழவி சொன்னாள்.

'அநாதை பென்ஷனுக்கு எழுதிப் போடவா? எனக்குத்தான் மூணு மகனுங்க இருக்காங்களே.'

‘அட, நீ ஒண்ணு! எனக்குக் கூடத்தான் நாலஞ்சு மக்க மாரு இருக்காங்க நானு மாசாமாசம் அநாதை பென்ஷன் வாங்கிட்டுத்தானே இருக்கேன். ஒடனே கட்சிக்கார பரமனப் போயிப் பாத்து எழுதிப் போடுக்கா’ - என்றாள் பர்வதம் கிழவி.

‘சரி.... பாப்பம்’ - முத்தம்மா கிழவி மனமின்றி ஆமோதித்தாள்.

இவற்றையெல்லாம் வீட்டுக் குள்ளிருந்து குகநாதன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், ‘அம்மா அப்படியெல்லாஞ் செய்யாது. அதுக்கு பென்ஷனவிட பிள்ளைங்க தான் ஒசத்தி. மனச்சாட்சியச் சாகடிச்சிட்டு தான் ஒரு அநாதைன்னு எழுதிப் போடாது’ என்று தான் உறுதியாக நம்பியிருந்தான். நேற்று கட்சிக்கார பரமன் சொன்ன பிறகுதான் உயிரே உதறல் எடுத்தது.

குகநாதன், இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்காமல்தான் இருந்தான். உடம்பு முழுக்க வெலவெலத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வீட்டுக்கு எதிரிலேயே பாதையோர மிட்டாய்க் கடை போட்டிருக்கிற அம்மா முத்தம்மாக்கீ கிழவியைப் பார்க்க வேண்டும் ‘ஏனம்மா, நீ அநாதையா? நான் உன்னோட பிள்ளை தானே! எதுக்கு அநாதைன்னு சொல்லி பென்ஷன் வாங்கப் போற?’ என்று கேட்டு அவளது நெஞ்சில் முகம் புதைத்து அழ வேண்டும் போலிருக்கிறது.

குகநாதன் மெதுவாய்ப் பாயை விட்டு எழுந்து வாசலுக்கு வந்து வீட்டுக்கு எதிரில் அரசமரத்துக்குக் கீழே உட்கார்ந்திருக்கிற அம்மாவைப் பார்த்தான்.

அவ்வளவு தான் தலை கிறுகிறுக்கிறது. நெற்றிப் பொட்டில் அறைந்தது போல மயக்கமாய் இருக்கிறது. நிற்க

முடியவில்லை. உடல் முழுக்க ஒருவித தளர்வு. பார்வைகூட மங்கலாய்ப் பஞ்சடைத்துத் தெரிகிறது.

கட்சிக்கார பரமன், அம்மாவிடம் ஏதோ பாரங்களில் அவளது கை ரேகையைப் பதிந்து கொண்டிருந்தான்.

'அம்மா! நீ அநாதையா?' அந்தக் காட்சியைக் காணச் சகிக்காது, வீட்டிற்குள் போனவன் பாயில் உட்கார்ந்து, மடை திறந்து வெள்ளமாய் 'ஓ' வென்று கதறி அழுதான்.

- தன்னை அநாதையாக்கி விட்டு அம்மர் செத்தே போனது போல.

தாமரை மே '98

யதேச்சை

அ. முத்துலிங்கம்

மகா சமுத்திரத்தில் மிதக்கும் இரண்டு சிறு மரத்துண்டுகள் தற்செயலாக ஒரு கணம் தொட்டு மீண்டும் பிரிவது போல யதேச்சையாக சில சம்பவங்கள் நடந்து விடுகின்றன. இவை சமயங்களில் பாரதூரமான விளைவுகளுக்கும் காரணமாகி விடுகின்றன. இவற்றின் பெறு பேறுகளை முன்கூட்டியே சொல்லும் வல்லமை யாருக்கு இருக்கிறது?

தொண்டுக் கிழவி கையை மூண்டு கொடுத்து எழும்புவதுபோல மெதுவாகத் தான் அன்று விடிந்தது. அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. பங்குனி மாதத்தின் முற்பகுதி. ஆப்கானிஸ்தானின் தெற்கு மலைச்சிகரங்கள் வெள்ளி முடிதரித்து கண்ணைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தன. அனாதிகாலமாக 'அறக் கூஸியா' என்று அழைக்கப்பட்டு அலெக்ஸாந்தரால் கண்டஹார் என்று நாமம் சூட்டப்பெற்ற அந்த நகரம் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தது. ஷார்வாலி மைதானத்தை நோக்கி சனங்கள் எல்லாம் ஒருவித பதட்டத்துடன் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாலிபான் படையினர் அங்கங்கே முச்சந்திகளிலும், நாற்சந்திகளிலும் நின்றவாறு வாகனங்களையும், பயணிகளையும், பாதசாரிகளையும் பரிசோதித்து மைதானத்துக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். சனக்கூட்டம் சேரச் சேர அந்த இரைச்சல் ஒவொன்று எழுந்து கொண்டிருந்தது. இந்த ஆரவாரங்களுக்கெல்லாம் பரபரப்பான ஒரு காரணம் இல்லாமலில்லை.

ரஷ்ய துருப்புகள் படுதோல்வியடைந்த பிறகும் நாஜிபுல்லாவின் ஆட்சி சிறிது காலம் நீடித்தது. ஒரு நாள்

அவரும் கீழிறக்கப்பட்டு குரங்கு அப்பம் பிரித்த கதையாக ஆப்கானிஸ்தான் துண்டு துண்டாகப் பங்கு போடப்பட்டது. அப்போது நடந்த மாணவர் புரட்சியில் சில இடங்கள் தாலிபான் வீரர்கள் வசம் சிக்கின. அப்படிச் சிக்கிய நகரங்களில் ஒன்றுதான் கண்டஹார்.

தாலிபான் வீரர்களுக்கு ஓர் அதிசயமான கட்டளை. அதை நிறைவேற்றுவதில் அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்கள். குறைந்தபட்சம் நாலு விரற்கடை நீளம் தாடி உள்ளவர்களே அந்த மைதானத்துக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். நீளமான தாடி வாய்த்தவர்கள் கைகளை வீசிக் கொண்டே உல்லாசமாக உள்ளே போனார்கள். கொஞ்சம் குறைந்த தாடிக்காரர்கள் தாலிபான் வீரர்களால் மேலும் கீழும் துப்புரவாக ஆராயப்பட்டனர். இன்னும் சிலரோ தங்கள் குறும் தாடிகளின் வீரப்பிரதாபங்களை எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் நிர்த்தாட்சண்யமாக விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர்.

அனுமதி மறுக்கப்பட்டவர்கள் திரும்ப மனமில்லாமல் துடக்கு வீட்டுக்கு வந்தவர்கள்போல் எட்டத்தில் நின்று எட்டியெட்டிப் பார்த்தார்கள். மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் தங்கள் காரியத்தை மறந்துவிட்டு இந்த விசேஷத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்து அங்கேயே நின்றார்கள். இன்னும் சில சவலைப் பிள்ளைகள் 'வெட்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டு' அங்கங்கே அரைப் புள்ளிகளாகவும், கால் புள்ளிகளாகவும் சிதறிக் கிடந்தனர்.

இந்தச் சந்தடிகளில் அகப்படாது வெகு தூரத்திலே இருந்த ஒரு வீட்டின் தாழ்வாரத்திலே நின்று அந்தக் கிழவர் வெளியே செல்வதற்கு சாவதானமாக தன்னை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். இன்று நடக்கப் போகும் விழாவில் அவர்தான் நாயகன்; சிலர் அவரை எதிர் நாயகன் என்றும்

சொல்லக் கூடும் கிழவனாருக்கு வயது அறுபதைத் தாண்டி விட்டது என்றாலும் என்ன கம்பீரமான உருவம்!

நாற்சார் வீடு ரஷ்யக் குண்டு வீச்சின் அணுக்கிரகத்தால் ஒரு சார் வீடாக மாறியிருந்தது. பழைய காலத்து மன்னர்கள் கட்டியது போல சற்சதுர ஓட்டைகள் அங்கங்கே துப்பாக்கியால் சுடுவதற்கு வாகாக விடப்பட்டிருந்தன. முற்றத்தை ஓட்டியபடி இருக்கும் குடிசைதான் பெண்களின் ராச்சியம். கிழவரின் ஆட்சி தாழ்வாரத்தோடு முடிந்து போகும்.

இப்படியான வீடுகளில் இன்ன பிராயத்தினருக்கு இன்ன வேலை என்று ஒரு வரைமுறையிருக்கும். இருபது பேர் கொண்ட கூட்டுக் குடும்பம் அது. கிழவி வாசலிலே குந்தி யிருந்து தயிர்க் கட்டிகளை உருட்டி உருட்டி வெய்யிலில் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். நல்ல கறிகளாய் பொறுக்கிவைத்து 'உறக்ஷா, உறக்ஷா' என்று காகங்களை கலைத்தபடியே இருந்தாள். கிழவிக்கு ஒரு கண் குருடு. அண்டங்காக்கா ஒன்று தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு அடிக்கடி வந்து கிழவியை ஏய்க்கப் பார்த்தது. கிழவி விடுவதாக இல்லை; ஒற்றைக் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தாள். இது பார்க்க வேடிக் கையாக இருந்தது.

இந்த நேரத்திலே வழக்கமாக வீட்டிலே உள்ள ஆண்கள் வயல் வெளிக்கும், சிறு பிள்ளைகள் சுள்ளி பொறுக்கவும் போய் விடுவார்கள். அந்த வீட்டுப் பெண்களுக்கோ தாங்கள் பெற்றுப் போட்ட பிள்ளைகளைப் பார்க்கவே நேரம் சரியாக இருக்கும். யௌவன வயதிலே விதவையான பெண்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்ட தொன்றுதொட்ட வேலைகள் ரஸீமாவுக்காக காத்திருக்கும். நாள்தோறும் சூரியன் முதுகிலே அடிக்கும் வரை துணிகளை கைவலிக்க அடித்து அடித்து துவைத்துக்

கொண்டிருப்பாள். அது முடிந்ததும் தலை நிமிர்த்த முடியாத சமையல் வேலைகளில் மூழ்கியிருவாள்.

ஆனால் இன்று அவளுக்கு இன்னுமொரு முக்கிய வேலை இருந்தது. சாக்குப் பையில் கட்டி கூரையில் தொங்க விட்டிருக்கும் 'லாண்டி' இறைச்சியில் கிழவருக்கு மனம் லயித்து விட்டது. குளிர் காலம் முடிகிறது காரணமாயிருக்கலாம்: அல்லது விசேஷமான இந்த நாளைக் கொண்டாடுவதற்காகவும் இருக்கலாம்.

உப்புப் போட்டு வெய்யிலில் காயவைத்து முறுகிப் போன இறைச்சிக் கீலங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஒரு கனமான தடியினால் அடித்து மெதுவாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பெரிய சட்டியில் 'ஷோர்வா' என்று சொல்லப்படும் சூப் காய்ச்சும் போது இந்த இறைச்சித் துண்டுகளும் போடப்படும். சூப் கொதித்தபிறகு இறைச்சியைத் தனியே எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சட்டியிலே சோள ரொட்டியை போட்டு நனைய வைத்து ஆண்கள் எல்லாரும் சுற்றிவர இருந்து சாப்பிடுவார்கள். அதற்குப் பிறகு இறைச்சித் துண்டுகளை பங்கு போட்டுக் கொண்டு சுவைப்பார்கள்.

பெண்கள் சாப்பாடு பிறகுதான். அல்லாவின் கடைச்சம் இருந்தால் இன்று ரஸிமாவுக்கும் ஒரு சீலம் இறைச்சி கிடைக்கக்கூடும்.

கிழவி எறிந்த கல்லிலே காகம் ஒன்று எவ்விடப் பறந்தது. கிழவி கல்லாலே எறியும் போதெல்லாம் ரஸிமாவின் நெஞ்சிலே பட்டது போல இருந்தது. ஆணையும் பெண்ணையும் நிறுத்திவைத்து கல்லாலே எறிந்து கொல்வார்களாம். தாலிபான் ஆட்சியில் அப்படித்தான் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். அதோடு ஒப்பிடும் போது இன்று நடக்கும் நாடகம் எவ்வளவோ மேல் என்று அவளுக்கு தோன்றியது.

ஒரு நிக்காஹ் வீட்டிற்கு போவது போல அவ்வளவு நிதானமாக கிழவர் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டார். நீண்ட வெண்தாடியை நீவி விட்டு, வெள்ளைச் சால்வாரைப் போட்டு இடைக் கயிற்றை இறுக்கி முடிச்சுப் போட்டார். ஸ்வத்துவில் இருந்து அவர் வரவழைத்த பச்சைக் கரை போர்வையை எடுத்து வலது தோளில் போட்டு இடது கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டார். ஷாம்பளா துணியை நாலு சுற்றுச் சுற்றி தலைப்பாகை கட்டி குஞ்சம் போல் மீதித் துணியை இடது தோள்மேல் தொங்கவிட்டார். விசிறி மடிப்பு உயரமாகவும் கலா தியாகவும் இருக்க வேணும் என்பதில் கிழவருக்கு மிகுந்த கவனம். 'கலையாத கம்பீரத்துக்கு குலையாத விசிறி மடிப்பு' என்ற புஷ்து பழமொழியை நன்றாக அறிந்தவர் அவர்.

ரஸீமா இவருடைய எடுப்புச் சாய்ப்புகளை தலையை மூடியிருந்த சாதர் துணியின் இடுக்கு வழியாக ஓர் அருவருப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் மனத்திலே அடித்த பிரளயத்தை அவன் கண்கள் காட்டவில்லை. அவருடைய மாமனாரின் இந்த அட்டகாசமான அலங்காரம் அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

வீட்டில் உள்ள மற்றப் பெண்களும், பிள்ளைகளும் ஓர் அதிசயமான எதிர்பார்ப்புடன் இவரை வழியனுப்பி வைக்க வந்தார்கள். சுவரிலே மாட்டியிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டார். பல்லுத் தீட்ட கரியிருக்கும் வீடுகளிலெல்லாம் துப்பாக்கியும் இருக்கும். பரம தரித்திரன் என்றாலும் அன்றாட பாவிப்புக்கு ஒரு துப்பாக்கி அவனிடம் இல்லாமலிருக்காது. இந்தத் துப்பாக்கியே ஒரு பால் மாட்டை விற்று அவர் வாங்கியதுதான். கிழவனார் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே போகக் காலடி வைத்தார். ரஸீமாவின் மனம் வேதனையில் வெடித்துவிடும் போல் பொங்கியது. கையிலே இருந்த கன

மான தடியினால் 'லாண்டி' இறைச்சியை பலம் கொண்ட மட்டும் அடிக்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தத் திடல் இப்படியான நெரிசல் கூட்டத்தை இதற்கு முன் கண்டதில்லை. இதுமாதிரி விவகாரமும் அங்கே நடந்த தில்லை. சனங்களின் பதட்டத்துக்கும், ஆவலுக்கும் ஈடு கொடுக்கக் கூடியதாக அந்த மைதானம் அமைந்திருக்க வில்லை. ரஷ்ய விமானங்கள் விளைவித்த அழிவுகளை, தாலி பான் தேசப்பிதாக்கள் மேலும் விருத்தியாக்கியிருந்தனர். கட்டிடங்களும், சுவர்களும் சுற்றிவர அரை இடிபாடுகளுடன் நின்றன. நடுவிலே பஷ்கனா மரம் ஒன்று மெலிந்து போய் நின்று கொண்டிருந்தது. ஒலிபெருக்கிக்காரர்கள் ஒலிபெருக்கி யின் வாய்களை மரங்களிலும், சுவர்களிலும், பஸ்களின் கூரை களிலும் கட்டிவைத்து சரி பார்த்தார்கள்.

சனங்கள் மத்தியில் கலகம் மூளாதவாறு காருண்யத் தோடு பார்த்துக் கொண்டார்கள் படைவீரர்கள். இந்தக் காரி யத்தை அவர்கள் திமிசுக்கட்டை பூட்ஸ் ஒலியாலும், கன மான துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தாலும் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். எந்தத் திசையிலிருந்து மரணக் கைதி யைக் கொண்டு வருவார்கள். எங்கே நிறுத்துவார்கள் என்ற விபரம் ஒருவருக்கும் தெரியாததால் சனக் கூட்டம் தங்கள் இருப்பிடங்களை அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது புழுதி அப்பிய லாரியொன்று வந்து சடக் கென்று நின்றது. நீண்ட தாடிகளோடு மூன்று தாலிபான் நீதி பதிகள் இறங்கினார்கள். ஒருவருக்கு வெண்தாடி, அடுத்த வருக்கு வெள்ளையும் கறுப்பும் கலந்த தாடி, அதற்கடுத்த வருக்கோ முற்றிலும் கறுப்பு நிறத்தாடி. இப்படியாக ஒரு ascending order-ல் இந்த தாடிச் சங்கதி இருந்தது. அவரவர் களுக்கு நியமித்த இடங்களில் போய் இருந்து கொண்டார்கள்.

மூத்தவராய் தெரிந்தவர் எழுந்து ஒலி பெருக்கியில் பேசத் தொடங்கினார்.

'பிஸ்மில்லா அ ரஹீம் அ. ரஹீமான். படுபாதகமான ஒரு கொலையைச் செய்த காசிம் அலேமி என்பவருக்கு தண்டனை கொடுப்பதற்காக நாங்கள் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். கைதி தன் குற்றத்தை முழுக்க ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். தாலிபான் நீதி மன்றம் அவருக்கு மரண தண்டனை விதித்திருக்கிறது.'

அவர் கையை உயரத் தூக்கிக் காட்டியதும் இரண்டு தாலிபான் வீரர்கள் பலியாட்டை கொண்டு வருவதுபோல் மரணக் கைதியை இழுத்து வந்தனர்.

காசிம் அலேமி ஓர் அழகன். நிமிர்ந்த முதுகு, சிவந்த தேகம், நேரான தாடி, நீலநிறக் கண்கள். இன்று அவனை இழுத்து வந்தபோது அவன் உடம்பு கூனிக் குறுகி உருக்குலைந்து போய் இருந்தது. இளைத்து எலும்புகள் தெரிந்தன. கைகள் பின்னுக்கு கட்டப்பட்ட நிலையில் பரிதாபமாக இருந்தான்.

கைகளைத்தான் கட்டமுடியுமேயன்றி அவன் மனதைக் கட்டமுடியவில்லை. விட்ட குறைதொட்ட குறை போலத்தான் அவர்களுடைய சிநேகம் இருந்தது. அந்தச் சிறு வயதிலேயே ரஸீமாவுக்கு அவனிடத்தில் ஒரு தீராத பிரேமை. சுள்ளி பொறுக்கும் சாக்கில் அவனுடனேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். விவரம் தெரியாத அந்தப் பிராயத்தில் அவர்களுக்குள் பேசி எத்தனையோ முடிவுகள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். விளையாடுவதை விட்டுவிட்டு காசிம் சில சமயம் ரஸீமாவை உற்றுப் பார்த்தபடியே இருப்பான். அப்போதே அவளுக்கு ஒரு சிறு அசைப்பில் கன காரியம் சொல்கிற கண்கள்.

அவள் மொட்டவிழ்த்ததும், காரியங்கள் கிறுகிறுவென்று ஒப்பேறின. காசிம் சிறுவன்தானே. அவனை யாரும் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அஹமத் அப்பொழுதே ஒரு முழு ஆம்பிளை. அஹமத்துக்கு ரஸீமாவை மணமுடித்து வைக்கும் போது அவளுக்கு வயது பதின்மூன்றுதான். அஹமத்துக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான், நீயாஸி என்று பேர். நீயாஸிக்கு அப்போது மூன்று வயது. ரஸீமாவுக்கும் நியாஸிக்கும் இடையில் பத்து வயசு வித்தியாசம். மணமுடித்த புதீதில் ரஸீமாவுடைய பொழுது நியாஸியை தூக்கி வைத்து விளையாட்டுக்காட்டிக் கொண்டிருப்பதிலேயே கழிந்தது.

இரண்டு வருடம் போனபிறகு அவள் தலையிலே ஒரு பெரிய இடி வந்து விழுந்தது. அவள் கணவன் அஹமத் கண்ணி வெடி ஒன்றிலே சிக்கி இறந்துவிட்டான். போர்க் காலத்தில் ரஷ்ய விமானங்கள் போட்ட கண்ணிவெடிகள் முழுவதையும் அகற்ற அறுபது வருடம் வரை எடுக்கும் என்று கணக்கு சொல்லிக் கொண்டார்கள். மாதத்திற்கு ஒருவராவது கண்ணி வெடிக்கு பலியாவது வழக்கம். இந்த முறை கொசுவத்திச் சுருள் போல கிடந்த வெடி ஒன்றில் அஹமத் மாட்டிவிட்டான்.

அவர்கள் வழக்கப்படி இனி அவள் நியாஸிக்குத்தான் வாழ்க்கைப் பட வேண்டும். விதவையான ரஸீமா, ஐந்து வயதான நியாஸியை இடுப்பிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு திரிந்தாள். ஊர்ப் பெண்கள் எல்லாம் 'என்னடி, உன் புருஷன் இடுப்பையே விட்டு இறங்கமாட்டாரோ?' என்று கேலி செய்வார்கள். 'வடலி வளர்த்து கள்ளுக் குடிப்பது போல' நியாஸியை வளர்த்து சீக்கிரத்திலே அவள் தனக்கு ஒரு மணவாளனைத் தயார் செய்து கொண்டு விட வேண்டும்.

சொட்டு சொட்டாக பால் கறந்து பாத்திரம் நிறைவது போல நியாஸிக்கு பதினெட்டு வயது முட்டிக் கொண்டு வந்து

நின்றது. அடுத்த அறுவடையோடு அவளுக்கும் நியாஸிக்கும் நிக்காஹ் என்று பெரியவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது அவள் பெண்மையின் உச்சக் கொப்பில் இருந்தாள்.

இரவானதும் வேலைக் களைப்பில் இமைகள் கனத்து விடும். நீண்ட கழுத்து தண்ணீர் பானைக்கும், 'தண்டுர்' அடுப்புக்கும் இடையில் ஊர்ந்து வந்து படுத்தால் அவளுக்கு நித்திரை வராது. ஆச ஆசென்று வெப்பமான மூச்சுக்காற்று வந்தபடி இருக்கும். போர்வையை உதறிவிட்டு 'வெளிக்கு' போகும் சாக்கில் அரவமில்லாமல் வெளியிலே வருவாள். அண்ணாந்து ஆகாயத்தை பார்த்தபடியே நிற்பாள். சந்திரன் எவ்வளவுதான் உக்கீரமாகக் காய்ந்தாலும் ஏன் சுடுவதில்லை என்று குழம்புவாள். மனம் அமைதியிழந்து ரணம் வடியும். அவளுடைய திரேகம் எதையோ தேடித் தவிக்கிறது என்று புரிந்து கொள்வாள். அந்த நேரங்களில் காசிம் அவள் மனதிலே வந்து தொந்தரவு கொடுக்கத் தொடங்கினான்.

அப்போதுதான் ஒரு நாள் அது நடந்தது.

காதல் வேகமாக வளருவது நகரங்களில்தான் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அது சத்தப்பொய்; உண்மையில் குடிசைகளிலும், குக்கிராமங்களிலும், காடுகளிலும், வனாந்தரங்களிலும்தான் காதல் கண்கடை தெரியாத வேகத்தில் வளர்கிறது.

நகரங்களிலே என்றால் கண்ணால் பார்த்து கைகளால் பேசி ஆற அமரபழகுவதற்கு அவகாசம் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த வரப் பிரசாதம் ஏழைக் கிராமவாசிகளுக்கு கிடைப்பதில்லை. ஒரு சந்தர்ப்பத்தை தழுவவிட்டால் அதே மாதிரி ஒரு சமயத்துக்கு இன்னொரு இருபது வருடங்கள் வரை காத்திருக்க வேண்டி நேரலாம்.

யதேச்சை

சமுத்திரத்திலே மிதக்கும் இரண்டு சிறு மரத்துண்டுகள் எதேச்சையாக ஒரு கணம் முட்டி மறுபடியும் பிரிவது போல மிகவும் தற்செயலாகத்தான் அது நடந்தது.

வாசல் படியில் காலை வைத்துக் கொண்டு நின்ற பனிக்காலம். அவசர அவசரமாக பனிக் காலத்துக்கு வேண்டிய உணவு வகைகளைச் சேகரிப்பதிலேயே அந்தக் கிராமம் மும் முரமாக இருந்தது. பெண்களை வெளியே வேலைக்கு அனுப்பும் வழக்கம் அவர்களிடம் கிடையாது. ஆனால் இந்த அவசர நாட்களிலே மாத்திரம் வயல்வெளிக்கு பெண்கள் போய் வருவார்கள். சோளக் காட்டில் இன்னும் கொஞ்ச வேலை இருந்தது.

அந்த சிறுமி மட்டும் ரஸீமாவுக்கு துணையாக வந்து கொண்டிருந்தாள். தாலிபான் சட்டம் ஒன்பது வயதுப் பிராயம் தாண்டிய பெண்கள் பள்ளிக் கூடத்திற்கு போகக் கூடாது என்று சொன்னது. அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திய முதல் சிறுமி அவள் தான். வேலை முடிந்து மற்றவர்களெல்லாம் முன்னே போய்விட்டார்கள். பத்துமணி நேரம் உழைத்ததற்கு கூலியாக ஒரு கடகம் சோளக்கட்டு அந்தச் சிறுமியின் தலை மேல் இருந்தது. சிறுமிகளுக்கே இயல்பாக இருக்கும் சுறு சுறுப்புடன் அவள் முன்னாலேயே வீட்டுக்கு ஓடிவிட்டாள்.

ரஸீமாவின் மனம் என்றுமில்லாத குதூகலத்தில் இருந்தது. காரணம் தெரியவில்லை. இரண்டு பக்கமும் பார்த்து விட்டு முகத்தை மறைத்திருந்த சாதர் துணியை எடுத்து விட்டாள். இளைத்துப் போன காற்று அவள் முகத்தை வந்து மெத்து மெத்தென்று தட்டியது.

காற்றும் சூரியனும் அவளுக்கு அன்னியமானவை. ஆண்டவன் கொடுத்த அந்த செல்வத்தை அவள் அனுபவித்த தில்லை. முகத்தை ஆகாயத்தை நோக்கி உயர்த்தி மடிந்து

போகும் சூரியனுடைய செல்லக் கதிர்கள் அவளை மெல்ல ஸ்பரிசிக்க, சில்லென்ற காற்று முகத்தை வருட, தன்னிலையில் இல்லாமல் ஓர் ரகஸ்ய உலகில் அவள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நாள் முழுக்க குகைக்கிணற்றில் வேலை செய்துவிட்டு களைப்போடு மேலே வந்த காசிம் அலேமி இந்த அதிசயக் காட்சியைக் கண்டான். குக்குறுப்பான் குருவியைப் போல மிதந்து கொண்டிருந்த ரஸீமா அவனைக் காணவில்லை.

அவன் அவளுடைய பால்யதோழன். பதினொரு வயதில் முக்காடு போட்டபோது அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்தவன். வாலிபனானதும் முஜாஹிதீன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து ரஷ்யப் படைகளை விரட்டியடித்து போர் முடிவில் திரும்பியவன்.

காசிம் அவள் முன்னே திடுதிப்பென்று தோன்றினான். பொங்கிவரும் பாலில் தண்ணீர் தெளித்தவுடன் கப்பென்று பால் அடங்குவதுபோல் ஓர் அமைதி. பாதாளக் கிணற்றுக்கு பக்கத்தில் இருந்த மறைவுக்கு அவள் கையை மெள்ளப் பற்றி அழைத்து வந்தான். மறுக்காமல் பின்னே வந்தாள் அவள்.

ஆகாயத்தில் பறவைகள் சோபன சமிக்ஞைகள் எழுப்பின. பனிக்காலத்தில் சமைந்து போய் இருந்த சிற்றாறு சூரியனைக் கண்டு வெட்கத்தைவிட்டு கிளர்த்தெழுந்தது போல அவள் திரேகம் சிலிர்த்தது. ஆயிரம் மடைகளை ஒரே நேரத்தில் திறந்து விட்டது போல வெள்ளம் பொங்கியது.

அழகை எப்படியும் அமுக்கி விட வேண்டும் என்ற தீவிர கொள்கையில் பாரம்பரியமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை அந்த முரட்டு உடைகள், மலைப்பாம்பு போல அவள் உடலை ஈவிரக்கமில்லாமல் சுற்றிக் கிடந்தது. பனங்குருத்து ஒலை

யதேச்சை

போல மடித்து மடித்து ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக செய்த சால் வார் கமில் அது. அந்தச் சிறிய உடலை மூட இவ்வளவு துணிக்குவியலா? அவனுக்கே பிரமிப்பாக இருந்தது.

வானம் வழிவிட்டது. காற்று கைகட்டி ஒதுங்கியது. அந்த மோகனமான நிசப்தத்தைக் கலைக்க ஒரு வார்த்தைதானும் அங்கே பேசப்படவில்லை. மேகக் கூட்டத்தைப் பார்த்தபடி கிடந்தாள் அவள். அவள் தழுவிய அந்தக் கணத்தில் முகில் குடம் ஒன்று உடைந்தது. அந்த மழையில் இருவரும் நனைந்தார்கள்.

இருட்டு முழங்கால் அளவுக்கு வந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு எப்படி வந்தாளென்பது அவளுக்கு ஞாபகமில்லை. எல்லோரும் சோளத்தை சுட்டு எடுப்பதில் மும்முரமாய் இருந்தனர். முகத்திரையை நன்றாக முன்னுக்கு இழுத்துவிட்டாள், உள்ளத்தின் பிரகாசம் கண் வழியாகத் தெரியாமல் இருக்க கண்களை மூடிக்கொண்டாள். ஆயிரம் தீப்பந்தங்களைக் கொளுத்திவைத்து ஒரேயடியாக ஊதி அணைத்து விட்டதுபோல அது இருந்தது.

ரஸீமாவின மாமனார் வெள்ளைத் தாடி பிரகாசிக்க இப்போது களத்தில் பிரவேசித்தார். அவர் கையிலே ஒரு ஏ.கே. 47 துப்பாக்கி இருந்தது. கிழவனாருடைய கண்கள் ஒரு கணம் காசிமின் கண்களை எரித்துவிடுவது போலப் பார்த்தன. பதினெட்டே வயதான அவருடைய மகன் நியாலியைக் கொன்றவனை, ஒரு குரோதத்தோடு பார்த்து மனதிலே பதிந்து கொண்டார்.

காசிமின் கண்களைக் கறுப்புத் துணியினால் இறுக்கிக் கட்டினார்கள். தாலிபான் வீரன் ஒருவன் அவனை மரத்தினருகே கொண்டு போய் நிறுத்தினான். பின்கைகள் கட்டப்பட்ட நிலை

யில், கண்களும் மறைக்கப்பட்டு செய்வதறியாது சிறிது நேரம் நின்றான்; பிறகு கர்ப்ப நிலைக்கு வந்து குந்திய வாக்கில் இருந்து கொண்டான்.

கிழவனார் துப்பாக்கியின் விசையைத் தானியங்கி நிலையிலிருந்து ஒவ்வொரு தோட்டாவாகச் சூடும் நிலைக்கு மாற்றினார். தாலிபான் நீதிபதிகள் அவருடைய துப்பாக்கியை வாங்கி மேலும் கீழுமாக சோதித்தார்கள். மூன்று துப்பாக்கி ரவைகளை கிழவர் போட்டார். காசிமின் உயிரை மூன்று தோட்டாக்களில் எடுப்பதற்கு அவருக்கு அனுமதியிருந்தது.

இப்போது சனத்திரள் கட்டுக்கடங்காமல் போகத் தொடங்கியது. இந்த ஆலாபனைகளை எல்லாம் சகிக்கும் பொறுமையில் அவர்கள் இல்லை. 'சூடு,சூடு,சூடு, கொலைகாரனைச் சூடு' என்ற ஓசை மெதுவாக எழும்பியது. வர வர இந்த ஒலி கடல் அலைபோல வளர்ந்து பெரும் இரைச்சலாக மாறியது.

கடவுளுக்கும் காற்றுக்கும் மட்டுமே தெரிந்திருந்த அந்த ரகஸ்யம் இன்னும் ஒருவனுக்கும் தெரிந்திருந்தது. அவள் தூக்கி வளர்த்த நியாஸி, பதினெட்டு வயது நிரம்பியவன். அவனுக்கு எப்படியோ இது தெரிந்து போய்விட்டது.

மறுநாள் நியாஸிக்கும், காசிமுக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு கைகலப்பில் முடிந்தது. அது கூட தற்செயலாகத்தான் நடந்தது. இரண்டு தரப்பும் முன் கூட்டியே ஆயத்தம் செய்து இந்தச் சண்டையில் இறங்கவில்லை. வழக்கம் போலக் கூடிய ஷூரா கூட்டத்தில் வாய்க்கால் தகராறில் தான் இது ஆரம்பமாகியது.

ஊர் முன்னிலையில் நடந்த இந்த விவகாரத்தில் ரஸூமாவின் பேரே பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை. சண்டைக்கான உண்மைக் காரணம் இப்படி மறைக்கப்பட்டு விட்டது. வார்த்தை

கள் முற்றி வசவுகள் வெடித்தன. நியாஸிதான் வேண்டுமென்றே சண்டையைத் தொடக்கினதாக பலரும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். சண்டையின் உச்சக் கட்டத்தில் நியாஸியைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொன்று விட்டான், காசிம்.

தாலிபான் நீதிபதிகள் நடத்திய விசாரணையில் குற்றத்தை முற்றாக ஒப்புக் கொண்டான் காசிம். அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ரஸீமாவின் விவகாரம் வெளியே தெரிய வந்திருந்தால் தாலிபான் சட்டப்படி இருவரும் கல்லால் எறிந்து கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். உயிர் போனாலும் அவன் ரஸிமாவை கரட்டிக் கொடுக்கமாட்டான். ஒரு முஜாஹூதீன் போராளி செய்யக்கூடிய, காரியமா அது.

‘அல்லாவின் கருணை அளப்பரியது. குற்றம் செய்வது மனித இயல்பு. மன்னிப்பது அல்லாவின் செயல். கொலையாளியை மன்னிப்பது இப்போது உங்கள் கையில் இருக்கிறது. நீங்கள் அவரை மன்னிப்பீர்களா?’ என்றார் நீதிபதி.

அப்பொழுது கிழவனார் தாடியைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டு நடுமைதானத்துக்கு வந்தார். வலது கையைத் தூக்கி நெஞ்சிலே வைத்துக் கொண்டு, ஒலிபெருக்கியில் இப்படி அறிவித்தார்; ‘ஈவிரக்கமில்லாமல் கொலை செய்யப்பட்ட நியாஸியின் தந்தை நான். இந்தப் பாயியை நான் ஒரு போதும் மன்னிக்கமாட்டேன். மன்னிக்கமாட்டேன். மன்னிக்கமாட்டேன்.’

ஆயிரக் கணக்கானவர்களின் நெஞ்சங்கள் ‘பட்பட்’ என்று அடிக்கும் சத்தத்தை தவிர வேறு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஒரு பத்தடி தூரத்தில் கிழவனார் துப்பாக்கியைத் தூக்கி வைத்து குறி பார்த்தார். அந்த நிசப்தம் பயங்கரமாக இருந்தது.

கண்கட்டிய நிலையில் திசை அறியாத காசிம் சனங்கள் இருந்த பக்கம் தலையைத் திருப்பி தீனமான குரலில்

கத்தினான். 'ஓ! ஹாஜி சாஹிப்! ஹாஜி சாஹிப்! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.' கிழவரின் மனம்கல்லாக இருந்தது.

அவர் துப்பாக்கியை நிதானமாக நிமிர்த்தி துளையின் மூலம் பார்த்தார். நுப்போல அவன் வளைந்திருந்தான். வலது கண்ணுக்கும், காதுக்கும் இடையிலான பிரதேசத்தில் குறி வைத்தார். துப்பாக்கியை ஆடாமல் பிடித்துக் கொண்டு விசையின் மேல் விரலை வைத்தார்.

சனங்களின் ஓய்ச்சல் அறவே நின்றுவிட்டது. மூச்சை உள்ளே எடுத்தவர்கள் வெளியே விடவில்லை; வெளியே விட்டவர்கள் உள்ளே இழுக்கவில்லை. கிழவனார் விசையை இழுத்தார். 'ப்ஸ்க்' என்று ஒரு சத்தம் மட்டுமே கேட்டது. தோட்டா பறந்ததோ, தாக்கியதோ யார் கண்ணுக்கும் புலப்படவில்லை. என்ன நடந்ததென்று விளங்காமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். அந்தத் தோட்டா பொய்த் தோட்டா போலப்பட்டது. சத்தம் கேட்டதே ஒழிய ஒரு சேதமும் விளைவிக்கவில்லை. கிழவனாரும், சனங்களும், நீதிபதிகளும் இதை உணர்ச்சிறிது நேரம் பிடித்தது.

இப்போது கிழவனார் இரண்டாவது தடவையாக குறிப்பாக்கத் தொடங்கினார். காசிம் தலையை மேலும் கீழும் அசைத்தபடி பைத்தியக்காரன் போல கத்திக் கொண்டிருந்தான். அவ்வளவிற்கும் திடமாக இருந்த கிழவனார் முகத்தில் லேசாக பயப்பிராந்தி அரும்பியது. சனங்களின் எதிர்பார்ப்பு வேறு. அந்த நிசப்தம் அவரைத் தடுமாற வைத்தது. கிழவனார் பார்த்தார். முதுகுத்தண்டு பெரிய பரப்பாகத் தெரிந்தது. அதிலே குறிவைத்து வீழ்த்திவிட்டால் பிறகு நிதானமாக மூன்றாவது குண்டை தலையிலே சுட்டு காரியத்தை முடித்துவிடலாம். முதுகைக் குறி பார்த்து சுட்ட அந்த வேளை காசிம் தலையைப் பலமாக சாய்த்தபடி ஒரு துள்ளுத்துள்ளினான். குண்டு அவ

னுடைய தோள் பட்டையைச் சிராய்த்துக் கொண்டு போனது. மெல்லிய ரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டது.

'செத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்' என்ற நினைப்பில் காசிம் குந்தியிருந்த வாக்கிலேயே துள்ளித் துள்ளிப் பாய்ந்தான். தலையறுத்த கோழிபோல இவன் நாலா பக்கமும் குதித்தான். எல்லோரும் கொஞ்ச நேரம் இதை ஆடாமல் அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் இப்படியே நகர்ந்து நகர்ந்து சனத்திரளுக்கு பக்கத்திலே வந்து விழுந்தான். சனங்கள் அப்போது அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

கிழவர் பாடு திண்டாட்டமாகி விட்டது. 'சுடாதே! சுடாதே! அல்லா மன்னித்துவிட்டார். சுடாதே!' என்று கத்தத் தொடங்கினான் ஒருத்தன். அதைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் கூச்சல் போட்டார்கள். கிழவர் கொஞ்ச நேரம் செய்வதறியாது நின்றார். மூன்றாவது தோட்டாவை நிலத்தை நோக்கிச் சுட்டார். சுட்டுவிட்டு துப்பாக்கியைத் தூக்கிப் பிடித்தபடியே நடக்கத் தொடங்கினார். அவர் மனதிலே இருந்த பெரிய பாரம் தோட்டா கிளப்பிய புழுதிபோல பறந்துபோனது.

சனங்கள் கலையத் தொடங்கினார்கள். அல்லாவின் அற்புதத்தை வியந்து கதைத்தபடியே அவர்கள் ஷுஹர் தொழுகைக்கு புறப்பட்டார்கள். மூன்று தோட்டாக்களுக்கு தப்பிய காசிம் அல்லாவினால் மன்னிக்கப்பட்டு விட்டான். மாட்டுக்கார சிறுவர்கள் உதிர்ந்த தோட்டாக்களை புழுதியில் விழுந்து விழுந்து தேடினர். சனங்கள் கலைந்த பிறகும் துப்பாக்கியின் புகை மணம் நெடுநேரமாக அந்த இடத்திலே படிந்து நின்றது.

ரஸீமாவின் வீடு வெறிச்சென்று இருந்தது. ஆண்கள் எல்லோரும் மைதானத்துக்கு போய்விட்டார்கள். பெண்கள்

எல்லாம் வேலையில் மும்முரமாக இருப்பது போல் ஒருவருக் கொருவர் போக்குக் காட்டியபடி இருந்தார்கள்.

ரஸீமா தலைத்துணியை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு தன் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கைகள் 'குருத்' பலகையை ஓர் ஆவேசத்துடன் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவள் காதுகள் மட்டும் கூர்மையாக இருந்தன.

மைதானத்தின் நடுவே கண் கட்டப்பட்டு அவன் நிற்கும் ரகஸ்யம் அவள் ஒருத்திக்கே தெரியும். ஒரு நாள் சில கணங்களை அவளோடு பாதாளக் கிணற்றின் மறைவில் கழித்தவன்; இன்னும் சில வினாடிகளில் இறந்து விடுவான்.

அவ்வப்போது ஒலிபெருக்கி அவளுக்கு கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தாலிபானுடைய பேச்சரை கேட்டது. பிறகு மாமனாருடைய கம்பீரமான குரல். அதைத் தொடர்ந்து தீனமான குரலில் காசிம் உயிருக்கு மன்றாடுவது காற்றில் வந்தது. அவளுக்கு தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. கிழவர் அவனை மன்னித்துவிட மாட்டாரா என்று மனம் பதறியது.

வேட்டுச் சத்தங்களை ரஸீமா எண்ணியபடியே வந்தாள். முதலாவது வேட்டு மிகச் சன்னமாக ஒலித்தது; அதைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது சத்தம் பலமாகக் கேட்டது. பிறகு சனங்களின் ஆரவாரம் ஒவென்று காற்றிலே வந்தது. கடைசியில் மூன்றாவது வேட்டு.

ரஸீமா துப்பட்டாவை வாய்க்குள் அடைத்துக் கொண்டு விம்மத் தொடங்கினாள். அவள் உடம்பு முழுக்கக் குலுங்கியது. அடக்க அடக்க துக்கம் கொப்பளித்துக் கொண்டு வந்தது. எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

லாண்டி இறைச்சி இப்போது கொதி நிலையை அடைந்திருந்தது. அவளுடைய மனக்கொந்தளிப்பை அறிந்திருந்தது போல ஒரு வேகத்தோடு அது பொங்கிப் பொங்கி கொதித்தது. நிற்கவில்லை.

ரஸீமாவின் விக்கலும் நிற்கவில்லை. கொலைபட்டு இறந்து போன கொழுந்தனை நினைத்து அழுகிறாள் என்று சிலர் நினைத்துக் கொண்டார்கள். கணவன் ஞாபகம் வந்து விட்டதுபோலும் என்று இன்னும் சிலர் நினைத்தார்கள்.

காசிம் மரண தண்டனையில் இருந்து தப்பிய விஷயம் அவளுக்குத் தெரியாது. அந்தரங்கமான இடத்தில் அவன் பதித்த நகக் குறிகாயுமுன்பு இறந்துவிட்டான் என்ற எண்ணத்தை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. அடக்கி அடக்கி விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த ஒலி வெகு நேரமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சமுத்திரத்திலே மிதக்கும் இரண்டு மரத்துண்டுகள் ஒன்றையொன்று ஒரு கணம் தொட்டு மீண்டும் பிரிவதுபோல அவளுடைய வாழ்விலே அவளை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் இனிமேலும் ஒரு முறை வரக் கூடும். இன்னொரு பதினைந்து ஆண்டுகள் அதற்காக அவள் காத்திருக்க வேண்டி நேரிடலாம்.

அது ஒரு பெரிய காரியமாக இருக்காது. ★

தாமரை மார்ச் '98

காலவோர்கள்

களந்தை பீர் முகமது

நாள் பிந்திப் போய்விட்டது. வயிற்றுக்குள் மூன்றாவது ஜீவன்?

எல்லோரும் சும்மா இருப்பதுபோல் இருக்கிறார்கள். எவருக்கும் தோன்றுவது அவர்களுக்கென்று உள்ள கவலைகளில் அவரவரும் மூழ்கி இருப்பது போலத் தான். ஆனாலும் அடுத்தவரின் நடை, உடை, பாவனைகளைக் கண்டு கொள்ளும் மூன்றாவது கண் ஒன்று இருக்கிறது.

குளியலறைக்கோ வேறு மறைவான இடங்களுக்கோ எந்த ஒரு பெண்ணும் சென்று, சற்று நேரம் கழித்துத் திரும்பி வரும் நாள் எப்போது என்பதை அவர்களறியாத உணர்வுகளாலேயே அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

நஸ்ரீனின் நாள் தப்பிப் போய்விட்டது என்பது அவர்களின் உணர்வுகளைப் பரபரப்பூட்டிய வைத்திருக்கிறது. சின்ன மச்சி வகீதா, நஸ்ரீனை நெருங்கி நின்று கேட்டாள், “மச்சி நாள் பிந்திட்டுப் போலத் தெரியுது. காக்காவுக்குத் தெரியுமா?”

எரிச்சல்தான் முந்திக் கொண்டு வந்தது. சீறினாள் நஸ்ரீன்.

“உங்களுக்கெல்லா வேற வேல இல்லியா? இதேதான் ஜோலியா? எங்கே எவளுக்கு எப்போ எதுன்னு உத்துப் பாத்துக்கிட்டே அலையிறது.... சீ ரொம்பவும் அருவருப்பா இருக்குப்பா”.

சூரிய ஒளியை எதிர் கொண்டு கொடியில் சேலையைக் கோணல் மாணலாக விரித்துப் போடுகிற நஸ்ரீனின் முகத்தில் சட்டென்று பொங்கிய கோபத்தின் அளவு சூரியனையே திருப்பிச்சுட்டு விடும் போலிருந்தது.

வகீதாவுக்கு முக்கறத்தது போல இருந்தது. விரிந்து இருந்த புன்னகை முகம் சிறுத்துக் கறுத்து விட்டது. மச்சியின் கோபம் புதிது. என்றாலும் விட்டு விடவில்லை. “இதுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம்? பத்து மாசத்துக்கும் வெளியே தெரிய விடாமே மறச்ச வச்சுக்குங்களேன். அப்போ ஒரு கெட்டிக்காரி தான் நீங்க. செய்றதையும் செஞ்சுக்கணும். வெளியிலேயும் தெரியக் கூடாதுன்னா?”

வகீதா எந்தப் பேச்சையும் லேசில் விடுகிறவள் இல்லை. முன் யோசனை இல்லாமல் தன் மச்சியிடம் கோபப்பட்டது மட்டரகமான தவறு என்பது நஸ்ரீனுக்கு உறைத்தது. வகீதா நஸ்ரீனிடமிருந்து விலகிப் போகும் போது என்ன சொல்லி விட்டுப் போனாள்? “நீங்க எம்மேல கோவப்பட்டதுக்காக வேண்டியே நான் எல்லோர்கிட்டேயும் சொல்றேனா இல்லையா பாருங்களேன்?” வகீதாவின் வாய் சும்மா இருக்காது. சபைநடுவே கூட பச்சைப் பச்சையாய் வார்த்தை யாடி சிரிக்க வைத்து விடுவாள் சில சமயங்களில். இப்போது நஸ்ரீன் மீதான கோபத்தில் எல்லோருக்கும் முன்னால் மட்டை உரித்து விடுவாள். நஸ்ரீனுக்கு எரிச்சலாய் இருந்தது. தானும் தன் கணவனும் விரும்பாமலேயே இது நடந்து விட்டது என்று சொன்னாலும் யாரும் நம்பப் போவதில்லை. சமாளிக்கும் விதம் பற்றி யாரிடம் போய்க் கற்றுக் கொள்ள முடியும்? அதிலும் தன் மாமனாரை நினைக்கும் போதுதான் உதறல் எடுக்கிறது. சதா நச்சரித்துக் கொண்டு இருப்பது அவர்தான். இவள் காதில் விழ வேண்டும் என்பதற்காகவே தன் ஒரே மகனிடம் யாசித்துக் கொண்டிருப்பவர் இல்லையா இவர்?

“என்னப்பா இரண்டு புள்ளைங்களும் பள்ளிக்கூடம் போவ ஆரம்பிச்சாச்சு.

இப்பவாச்சும் என் கையில் வச்ச கொஞ்சறதுக்கு ஒரு பேரனோ பேத்தியோ வந்தா எவ்வளவு சந்தோசமா யிருக்கும்?”

ஆனால் வாப்பாவின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு வாய்பொத்தி ஊமைபோல் வரும் யூனுலைச் சும்மா விடமாட்டாள் நல்லீன், “கிழவருக்கு எத்தன பெத்து கொடுத்தாலும் தீராது. இதுங்களப் பெத்து நாம வளக்குறதுக்குப் படுற பாடு கொஞ்சும் கண்ணுல படலியா? என்னமோ லச்சம் லச்சமா சேத்து வச்சிருக்கிற மாதிரிதான் தெனோமும் இதே பேச்சு.”

“அவரு அப்படித்தான். நேரம் காலம் தெரியாமல் பேசிட்டு கெடப்பாரு. வயசாயிப் போன காலமல்லா. நீ பாட்டுக்குச் சும்மா இது.”

“நம்ம வீட்டோட நிக்ருற பேச்சா இருந்தா பரவால்லியே. வீட்டுக்கு வற்றவங்க போறவங்ககிட்டே எல்லாம் இதே தான் பேசிட்டு இருக்குறாங்க. நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் புத்திமதி கொல்லி இன்னொன்னு பெத்துக்கிறணும் அப்படின்னு சொல்லி விடுறாரு. எனக்கு எரிச்சதான் முட்டிக்கிட்டு வருது.”

தாலி கட்டிய கணவனிடம் இதைப் பேசியே பல முறையும் அமைதி கண்டாகிவிட்டது. ஆனால் இப்போது இந்த விசயம் மாமனாரின் செவிகளுக்குப் போய்விட்டது என்றால் வேறு வினையே தேவையில்லை. தன் கணவனுக்கு உடனே கடிதம் எழுத வேண்டும் என்று எண்ணினாள். இந்த அவசரத்துக்குக் கைவசம் காகிதம் கூட இல்லை.

திருமணமான புதிதில் எல்லேரையும் போலவே தானும் இந்த இன்பத்திற்காகப் பரபரத்திருந்தது நஸ்ரீனின் ஞாபகத்தில் வருகிறது. தவம் செய்து காத்திருந்த நாள்கள் நெஞ்சில் நிழலாடுகிறது. தன்னோடு திருமணமான தோழிகள் வரிசையாய்ப் பெற்றுப் போட்டு முத்தம் கொடுத்து கொஞ்சிக் குலாவி தோளில் சுமந்து திரிந்த காட்சியைக் கண்டு விசனமுற்று வெறுமை காத்த நாள்கள் எல்லாம் கொடுமையானதாக அல்லவா இருந்தது? அந்த இனிமை சில வருசங்களுக்குப் பிறகு வெட்கம் விட்டு உலகம் முழுதும் அறை கூவி சொல்ல வேண்டும் என்று துடிதுடிக்கவில்லையா? அப்படிப்பட்ட ஒரு நாள்தானே இப்போதும் வந்திருக்கிறது. ஏன் இன்று மனதும் கைகாலும் நடுநடுங்க வேண்டும்?

சனிக்கிழமை ராத்திரிக்குத் திருநெல்வேலியில் இருந்து கணவன் வரவே செய்வான். என்றாலும் அதற்குள்ள்தான் அவனுக்கு எழுதித் தெரிவித்து விடுவதில் நன்மைகள் உண்டு. தன் அறைக்குள் யாருக்கும் தெரியாதபடி, இராத்திரியில் மண் ணெண்ணெய் விளக்கை எரியவிட்டு அதன் சிறு தீயில் இருந்து கிடைத்த வெளிச்சத்தில் உடம்பை அமுக்குகிற தூக்கத்தை முறித்தபடி ஒவ்வொரு எழுத்தாக அச்சக்கூட்டி எழுதினாள். தூக்கத்தில் இருக்கிற சிலரின் சுமக்கமான குறட்டை ஒலிகளும் மூச்சு வாங்கல்களும் அவளுக்கு ஆசவாசமாய்க் கடிதம் எழுதும் நிம்மதியைத் தந்தன. அவள் நினைப்பு முழுதும் மகளின் நோட்டில் இருந்து கிழித்த தாளில் சரியாக வந்து விழுந்திருந்தன. அப்போதே கடிதத்தை நாலாக மடித்து உறையில் இட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்து வைத்திருந்து சோற்றுப் பருக்கை களைப் போட்டு நசுக்கித் தேய்த்து ஒட்டி, காலையில் தபாலிலும் சேர்த்து விட்டாள்.

வீட்டில் இருக்கும் அத்தனைக் கண்களுக்கும் தப்பாத விசயம் மாமனாரிடம் போகாமலா இருந்து விடும்? அவள்

கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்த்து விட்டு வந்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள் வீடு உற்சாகத்தில் மூழ்கிவிட்டது. இந்த ஆர்ப்பாட்டமும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கும் நஸ்ரீனைப் பீதி கொள்ள வைத்து விட்டன. மாமனார் சக்கூர் வழக்கம் போல நேமிசம் செய்து கொண்டார்.

வீட்டின் மொத்த உணர்வையும் உள்வாங்காத அவள் முகம் ரகசியத்தைக் கசிய விட்டு விட்டது. மூன்றாவது பிறப்புக்கு அவள் ஒத்திசைந்து இருக்கவில்லை என்கிற உண்மை, நேரம் போகப் போக எல்லோருக்கும் பிடிபட்டது.

“ஏன் முகம் ஒரு மாதிரி இருக்கணும்?” மாமியாரின் தரப்பில் இருந்தது முதல் கேள்வி எழுந்து விட்டது. காய்கறி நறுக்குவதற்கும் அரிசி களைவதற்கும் இடையே மருகமகளின் வார்த்தைகள் பிடிப்பற்று வந்து விழுந்தன.

“ரெண்டு பெத்தது போதாதா? அந்த இரண்டு பேரையும் நல்லபடியாவளத்தெடுக்குறதுக்கு கண்மணியான நாயன் உதவி செஞ்சாப் போதும். இன்னொன்னு வேணும்னு யார் தவமிருக்காளாம்?”

மாமியாருக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தன் மகள் வகீதாவைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள், “ஏளா உன்னத்தான.... உம் மச்சி பேசறதக் கேட்டியா? என்னமோ பத்துப் புள்ளங்களப் பெத்துப் போட்டு ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு வளக்குற மாதிரிதான் சடச்சக்குறா. ஊரு உலகத்துல் இல்லாத அதிசயமாட்டு இருக்குதே.”

வகீதாவுக்கு நஸ்ரீன் மச்சியின் மீது எப்போதுமான கோபம் எதுவும் கிடையாது. நேற்று மச்சி பொறுமையற்றுப் பேசினாள் என்பதுதான் கடுப்பு. இப்போது அவளுக்கு ஆதரவாகப் பேசத்தயார். ஆனால் உம்மாவிடம் இருந்தும் வாப்பா

விடம் இருந்தும் தான் மீளமுடியாமல் போகலாம். ஆகவே வாயைத் திறக்க மறுத்தாள்.

மகள் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் இருப்பது சக்கூரக்கு வருத்தம் தந்தது. அவர் அடுப்படிக்குள் எட்டிப் பார்த்தார். பேச்சு நின்று விடுமோ என்று பயமாக இருந்தது. அவர் மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னார். “மச்சியும் மச்சியும் பேசி வச்சிருப்பாங்க போல இருக்கு. அதான் இப்போ பேச்சு மூச்சு இல்லாம இருக்கு.”

“நான் பெத்த மவன் வரட்டும். எல்லாம் அவன் கிட்ட பேசிக்கிறலாம். இந்த எளவெடுப்பாளுவளுக்கு என்ன புரியும்?” என்றார் மாமியார். முன்னெச்சரிக்கை உணர்வோடு தான் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பியது பற்றி நஸ்ரீனுக்கு இப்போது ஒரு திருப்தி உண்டானது. சக்கூர் கொஞ்சம் யோசித்து விட்டுச் சொன்னார். “அவன்கிட்டே என்னத்தப் பேச? நீ ஒண்ணு யோசிச்சுப் பாத்தியா? புள்ள வேண்டாம்னா எதுக்கு உண்டாவணும்?”

நஸ்ரீனுக்குக் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கியது மாதிரி இருந்தது.

ஊரெல்லாம் அடங்கிப் போயிருக்கிற நேரத்திற்கு நாய்கள் மட்டும் விளையாடவோ ஊளையிடவோ அனுமதிக்கப்பட்டு இருக்கிற சமயத்துக்குக் கடைசி பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கினான் யூனஸ். தேய்பிறையின் பற்றாத வெளிச்சத்தில் அவன் வயல் வரப்புக்களுடே வேகமாய் வந்தான். பழகிப் போன பாதையில், வளைவுகளில் கால்கள் தானே திரும்பி, தானே நிதானித்து சீராய் வந்து சேர்ந்தன. கதவைத் தட்டி வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் வாப்பாவும் அம்மாவும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தலையணை மந்திரம் பாய்வதற்கு முன் தங்கள்

தரப்பினை வலுவாக்க விரும்பினார்கள். அவனோ சிரத்தை காட்டவில்லை.

“காலை பேசிக்குறலாம். எனக்குத் தூக்கம் கண்ணச் சூழட்டு”

சுக்கூருக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. “வேலைவெட்டி இல்லாம பைத்தியக்காரங்க மாதிரி புலம்பிக்கிட்டு இருக்காங்களனு நெனக்கிறியோ”

அப்படியும் யூனஸ் கைகால் கழுவிவிட்டு எதுவும் பேசாமல் படுக்கப் போய்விட்டான். வாப்பாவும் ம்மாவும் இப்படி வந்தவுடனே முற்றுகை இடுவது அவனுக்கு அதிகமான அதிர்ச்சியைத் தந்தது. கடையில் வேலை பார்த்துக் கொண்டு தினமும் ஊருக்கு வர முடியவில்லை. சனிக்கிழமை இரவுதான் நிம்மதியான தூக்கம் தேடி வருகின்றான். குடும்பத்துடனும் வாழக் கிடைப்பது இந்த ஒரு நாள்தான். அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையும் வரவர இப்போது கசப்பான சம்பவங்களுக்கோ விவாதங்களுக்கோ தான் சரிப்பட்டுப் போகிறது. முன்பு இருந்த அளவுக்கு எதுவும் இப்போது சவாரசியமாய் இல்லை தான். ஆனாலும் பிள்ளைகளோடு இருந்து பேசிச் சிரிக்கிற பாக்கியம் கிடைக்கிறது. திங்கட்கிழமை காலையில் திருநெல் வேலி செல்லும் போது மனம் முழுக்கக் குழந்தைகளின் சிந்தனைகளால் நிரம்பி விடுகின்றன. நாளை ஞாயிற்றுக்கிமை ஒரு கசப்பான நாளாகி விடுமோ என்று கவலை கொண்டான்.

“எவ்வளவோ சொன்னேன். கவனமா இருங்கோன்னு. இப்பப் பாருங்க. பிச்சப் பிடுங்கிட்டு கெடக்குறாங்க.”

“இப்போ என்ன செய்றதுன்னு மட்டும் யோசிப்போம். எந்த முடிவா இருந்தாலும் நிதானமாத் தான் எடுக்கணும்.”

அவன் நெஞ்சில் கை போட்டு தடவினாள், “இருக்கட்டும். அதுக்காவ மூணாவதாவும் ஒண்ணு பெத்துக்கிட்டு இன்னும் கஷ்டப்படணுமா என்ன? நம்மாள மூணு குழந்தைங்களையும் வெச்சுக் காப்பாத்துறதுக்குத் தெம்பு இருக்கணும். அதுக்கான வசதி வாய்ப்பு இருக்கணும். இரண்டுமே இல்லை. இருக்கிற இரண்டு குழந்தைகளையும் பசி, பட்டினின்னு இல்லாம வளத்தெடுக்க எவ்வளவு சிரமப்படறேன் நான். இத நான் தான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டணுமா? எல்லா செலவுகளையும் எழுதி வச்சுக் கிட்டுத்தான் வாரேன். என்னெக்காவது ஒரு நாள் அதவாங்கி கணக்கு வழக்கு என்னான்னு பாத்திருப்பீங்களா? நான் சொல்ல என்ன இருக்கு? உங்க வருமானத்த உங்க வகையிலேயே நீங்க கணக்குப் போட்டுப் பாருங்க.”

இந்தக் கணக்குப் போட்டுப் பாக்குற வேலக்கெல்லாம் அவன் அஞ்சுகிறான். அது விரட்டியடிக்கிற விசப்பரம்பு. அவள் சொன்னால் கணக்கு சரிதான் என்று ஒரே சொல்லில் முடங்கி விடுகிற ரகம்.

நஸ்ரீன் அவன் முகத்தைத் திருப்பினாள். “வரவு செலவுப் பத்திபேசுனாபோதுமே. உடனே முகத்தைத் திருப்பிக்கிறது.”

மனத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஆசைகளையும் வெட்டி வீழ்த்த வேண்டியிருக்கிறதே என்னும் துயரத்தை நஸ்ரீனின் பேச்சு உண்டாக்கி விட்டது. பழங்கனவுகள் எல்லாம் மீண்டும் உயிர் பெற்று கண்களுக்குள்ளே அணி வகுத்துப் போயின. யூனஸ் பெருமூச்சு விட்டான். பெருமூச்சின் வெப்பம் அவளை மென்மையாகத் தாக்கியது.

“என்ன பேச்சுக் காணோம். யோசனைதான் போலிருக்கு. நாம எத்தனையோ முறை கணக்குப் போட்டு குடும்பத்த இந்த அளவுலேயே நிறுத்துனா போதும்னு முடிவு பண்ணி வச்சிருக்கிறோம். இப்ப உங்க வாப்பாவுக்கும் மமாவுக்கும் பயப்படுறீங்க போலிருக்கு.”

யூனுஸுக்கு எல்லாம் சலிப்பூட்டும்படி இருந்தது. “இது என்ன பேச்சு? பேசாம தூங்கு. காலைல பேசிக்கலாம்.”

அவன் இப்படிப் பேச்சை தட்டிவிட்டு தூங்கப் போவது ஒரு வகையில் நஸ்ரீனுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது. ஆனாலும் அவன் தூக்கத்தைக் கெடுக்கக் கூடாது. பாவம்! வாரம் முழுக்க ஒரு கடையில் இருந்து வேலை பார்த்துவிட்டு அலுப்புச் சலிப் போடு வீட்டுக்கு வருகிறவனைத் தானும் தொணதொணத்த படி தொந்தரவு செய்வது நல்லதில்லை. ஆனால் பெற்றோர்கள் ஏதாவது மாய்மாலம் பண்ணி அவனை மாற்றி விடுவார்களோ என்ற பயம் இருந்தது.

காலையில் அவன் முழித்த கண்ணுக்கு வாப்பா சக்கூர் மகனை அணுகினார். அவரே கைப்பட அவனுக்குத் ‘தேத்தண்ணி’ எடுத்துக் கொண்டு போனார். தூக்கச் சடவு தீராதிருந்தான் யூனுஸ். அவன் அறிய ஒரு நாளும் தேத்தண்ணி கொண்டு வந்து கொடுத்ததில்லை அவர். கை பரிமாறலில் தேநீர் சிந்தி விடாதபடிக்குப் பக்குவமாகக் கொடுத்தார். கோப்பை முழுவதும் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது தேநீர்.

அவன் தேநீரை உறிஞ்சினான். “இவ்வளவு டீ எதுக்கு?” அவனுக்குத் தனது கடையில் குடிக்கும் தேநீர் இதை விட அதிக ருசியாய் இருந்தது.

“ராத்திரி நாங்க பேசப் பேச நீ பாட்டுக்கு வந்து படுத்துட்டியே. உன் பொண்டாட்டிக்காரி என்ன சொன்னா?”

இது என்ன சரவல்? அவனுக்குத் தேத்தண்ணியைத் தூர வீசி விடலாம் போல் இருந்தது. “தூங்கவும் விட மாட்டேங்குறீங்க. முழிச்சிருக்கவும் விட மாட்டேங்குறீங்க என்ன வாப்பா இது?”

“ஏண்டா சலிச்சுக்குற? நீ வளர்ந்துட்டியே தவிர இன்னமும் உனக்கு புத்தி காணாது.”

கண்களில் கோபம் கனன்றது. வாப்பாவை முறைத்துப் பார்த்தான். குடித்துக் கொண்டிருந்ததை அப்படியே கீழே வைத்துத் தள்ளி விட்டான். அவன் படுக்கையிலிருந்தும் எழு முயற்சித்தபோது அவன் கைகளைப் பலமாகப் பிடித்துக் கீழே உட்கார வைத்தார். “கோப்பப்படாதேடா. நான் சொன்னது தப்புத்தான். பொறுத்துக்கோ. ஆனா தயவா கேட்டுக்குறேன். உன் பொண்டாட்டி என்னடா சொல்லுறா? உண்டாயிருக்கா! ஆனா முணுமுணுத்துக்கிட்டே இருக்காளாம். அதுக்கு என்னடா அர்த்தம்.”

“அத அவகிட்டயே போயிக் கேளுங்க.”

“தாலி கட்டுனவன் நீ. என்னடா பேச்சு இது? உன்னப் பெத்த அப்பன்கிட்டே பேசுறோம்னு நெனச்சுப் பாத்துப் பேசு”

“குழந்தைய சுமக்குறவளும் குடும்பத்தைக் கவனிக்கிறவளும் அவ. அவதான் முடிவெடுக்கணும்”

“அவ புருசன் நீ. உனக்கு எந்தப் பொறுப்பும் இல்ல, அப்படித்தானா?”

“அவ வேதன அவளுக்குத்தான் தெரியும்.”

“என்னடா பெரிய வேதன? இன்னொரு குழந்தையைப் பெத்து வளக்குறதுல எல்லாமே முழுகிப் போயிரும்ங்குற மாதிரி பேசறியே!”

“ஒரு காய்ச்சல் மீண்டையிடிலும் சொன்னா சுக்குக் கஷாயம் போட்டு சாப்புடற நிலைமையிலதான் நாம இருக்கோம். இதுல இன்னொன்னு எதுக்குன்னு அவ கேக்குறா? சரிதான்.”

“அத அப்பவே யோசிச்சிருக்கணும். இவ்வளவு தூரம் வயித்துல வந்தபெறகு அத யோசிக்கலாமா? மரம் வச்சவன் தண்ணி ஊத்துவான். இது கூடவா உனக்குச் சொல்லித் தரணும்?”

“வாற வழியில பட்ட மரம்தான் நிசூறய கண்ணுல படுது”

சக்கூருக்கு ரத்தம் கொதித்தது. ஆவேசம் திரண்டது. இவன் என்ன பேச்சு பேசறான்? படுவா ராஸ்கல். அருமையாய் வளர்த்த மகனின் மூளை குழம்பிப் போச்சா? கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சிகள் முட்டி மோத, வாய் பேச வராமல் கோணிக் கொண்டு போகிறது. தானே ஏதோ அபச்சாரமாய்ச் சொல்லி விட்டது போல வாயில் அடித்துக் கொண்டார். யூனஸ் உடனே எழுந்து விட்டான்.

ஆற்றுக் கிணற்றில் போய்க் குளிப்பதற்காக வேண்டி நீளமான கயிறு கட்டிய வாளியையும் சோப்பு டப்பா, டவலையும் எடுத்துக் கொண்டு நடந்தான். அவன் பின்னாடியே மகனும் மகளும் வாப்பாவோடு குளிக்கப் போகிற சந்தோசத்தில் கும்மாளமிட்டபடியே சென்றனர்.

மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கு அப்புறம் யூனஸ் நஸ்ரீனிதம் பேசக் கூடிய தனியான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தான். வீட்டுத் திண்ணையில் நார்க் கட்டிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து விட்டார் வாப்பா. அவனிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசாமலே சாப்பிட்டு முடிதிருந்தார். உம்மா வழமைபோல் முந்தானையை வீசி வீசிக் காற்றை வரவழைத்துக் கொண்டு புரண்டபடி இருந்தாள். வகீதாவும் குழந்தைகளும் பக்கத்து வீட்டில் டி.வி. பார்க்கப் போயிருந்தார்கள்.

“மாமாகிட்டே நீங்க பேசுனது எல்லாம் சரி. நாளைக்கு நானும் உங்ககூட திருநெல்வேலிக்கு வந்துடறேன் ஆண்டாளு டாக்டர்கிட்டே போய் டி அண்ட் சி பண்ணிறலாம்.”

யூனஸ் உடனே தலையாட்டினான். நஸ்ரீனுக்கு வயிற்றுப் பாரம் இப்போதே கீழிறங்கி விட்டது போலிருந்தது.

“நாளைக்கி நேரா கடைக்கிப் போயி முதலாளிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு அப்படியே டர்க்டர்ட்ட போயிறலாம். உம்மாவையும் வாப்பாவையும் சமாளிக்கணும். அது ஒண்ணுதான் பிரச்சினை” கவலைக் கோடுகள் அழுத்தமாய் அவன் முகத்தில் பதிந்தன. பெற்றோர்களை முழுமையாய் பகைத்துக் கொள்ள நேர்ந்திடுமோ என்ற அச்சமும் அவனை ஆட்டிப் படைத்தது.

வகீதாவிடம் இதரப் பொறுப்புகளை விட்டு விட்டு குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவைக்கிற வேலையில் நஸ்ரீன் ஈடுபட்டாள். ஆனால் வகீதாவின் முகம் கூடத் துலக்க மாயில்லை. ஏனோ காக்காவுக்குப் பயந்தோ, மரியாதையாகவோ அவள் நஸ்ரீன் சொன்ன வேலைகளை ஒத்துக் கொண்ட மாதிரி இருந்தது. மருமகளின் துரிதகதையிலான ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் மாமனாரும் மாமியாரும் கண்டு

சம்சயித்தார்கள். அவர்கள் வயிற்றில் அனல் புரண்டது. இன்னும் திருநெல்வேலிக்குப் போகிற விசயமாகக் கூட அவன் முறையாக ஏதும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதைத் தன் கணவனே பார்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று அவன் தலையில் தூக்கி பாரத்தைப் போட்டு விட்டான். திங்கள் கிழமையின் இந்தக் காலைப் பொழுதுக்குப் பஸ்ஸில் இருக்கக் கூடியவன் யூனுஸ்.

கடுகடுத்த முகம் மீண்டும் உயிர் பெற யூனுஸைப் பார்த்துக் கேட்டார் சக்கூர், “நீ இன்னும் வேலைக்குப் பொறப்படலியா?”

“புறப்பட்டுட்டேன்”

“அப்போ ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

“அவளையும் கூட்டிக்கிட்டு போறேன்”

“வேலைக்குப் போற எடத்துல அவ என்ன மயிருக்கு?”

யூனுஸின் விழிகள் வளைந்து நெரித்தன. யூனுஸ் ஆடை அணியலானான்.

“என்னத்துக்கு அவ?” வாப்பாவின் குரல் மேலே ஏறுகிறது.

“டாக்டர் கிட்ட காட்டணும்”

சக்கூர் நரம்புத் தளர்ச்சி கண்டவர் போல நடு நடுங்கினார். கோபம் அவர் கண்களில் கவிந்தது.

“எதுக்காக டாக்டரப் பாக்கணும்?”

“வேற எதுக்கு? ரெண்டு போதும். இதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வைக்காதீங்க”

உம்மா வந்து குறுக்கே பேசினாள். “அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேப்பா. இந்த முறை நடந்தது நடந்ததாவே இருக்கட்டும். வயித்துல இருக்குறத அழிச்சிராதீங்கப்பா. அது பெரும் பாவம்”

உம்மாவின் கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது. நொந்து போன உள்ளமாய் யூனுஸ் சொன்னான். “நாங்களே வேற வழி தெரியாமத் தான் இந்த முடிவ எடுத்திருக்கோம். நீங்க வேற இடையில வந்து எதையாவது பேசி எங்களைக் குழப்பிறாதீங்க”

“ஒரு குழந்தைக்காக வேண்டி அவனவனும் என்ன வெல்லாமோ பண்ணிக்கிட்டு இருக்கான். பணத்தை வாரியிறைக்கிறான். கொஞ்சமாவது அத யோசிச்சுப் பாருப்பா”

“அது இல்லாதவன் பாடு. எல்லாரையும் சரி சமமா வச்சிப் பேசாதீங்கம்மா” யூனுஸ் கடைசியாக நேற்று துவைத்த சட்டையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டான்.

அவனை வழி மறிப்பது போல் அவனெதிரே வந்து நின்ற சக்கூர், “வளர்ந்துக்கிட்டு வர்ற நம்ம தீன் குலத்த நாமளே இப்படிக்கருவழிக்கலாமடா? எவனெவனோ காலம் கெட்டுப் போயி என்னதெல்லாமோ செய்யிறான்னு நீங்களு மாடா புத்திக் கெட்டுப் போயி அலையறீங்க? உனக்குத் தெரியுமா? அந்தக் குழந்தை மூலமா ஆண்டவன் தன்னோட ரஹ்மத்த (கருணையை) நம்பகிட்டே இறக்கி வைப்பான். அதெல்லாம் புரிஞ்சுக்காம இப்படிப் பாவம் பண்ண எவன்டா உங்களுக்குச் சொல்லித் தந்தான். நம்மளப் படைச்ச ஆண்டவனுக்கே இது பொறுக்காதுடா பாவிங்களா!”

சுக்கூர் நிமிர்ந்து நின்றார். அவரின் தள்ளாமை அவரிடம் இருந்து விலகி நின்றது. வாயும் முகமும் அங்குமிங்குமாய் கோணிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் பேச்சு நடுக்கம் இல்லாமல் வந்தது. என்றும் அறிந்திராத மாமனாரின் கோபம் நஸ்ரீனையும் சற்று அச்சப்பட வைத்தது. சில நிமிடங்கள் அவள் எதையும் செய்ய முடியாமல் அடுப்படிக்குள் மரமாய் நின்றாள். தன் கணவரை அடித்து விடுவாரோ என்ற எதிர்பார்ப்பும் அவளுக்கு இருந்தது.

சற்று நேரம் வீட்டில் எந்தச் சத்தமும் கேட்கவில்லை. எந்த மாதிரியானதொரு அசைவும் இல்லை. ஏதோ ஒரு மந்திர சக்தி எல்லோரையும் கட்டிப் போட்டது போல் தன் ஆளுமையை நிலை நிறுத்தியிருந்தது.

நஸ்ரீன் தன் ட்ரங்குப் பெட்டியைத் திறக்கும் சப்தம் முதன் முதலாகக் கேட்டது. உடுத்திக் கொள்ள ஒரு நல்ல சேலையாகத் தேர்ந்தெடுத்தாள். அநேகமாக, வெளிக்காரியமாய் எங்கேயும் போவதென்றால் உடுத்திக் கொள்ள நல்ல சேலைகள் எதுவும் இல்லை. ஆடிக்கழிவில் இரண்டு சேலைகளாவது வாங்கிக் கொள்ள எண்ணி, யாரும் அறியாமல் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து வைத்திருந்தாள். இப்படியான ஒரு அவசரக் காரியத்திற்கு அதையும் எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டி இருக்கும் என்று அவள் இந்நாள் வரையில் நினைத்திருக்கவும் இல்லை.

மாமனாரின் வார்த்தைகள் அவளையும் காயப் படுத்தவே செய்தன.

இந்த வீட்டிற்கு வந்து எத்தனையோ முறை காயப் பட்ட மனசு. மீண்டுமொரு முறை அந்த வருத்தத்தைப் புதைத்துக் கொள்ள அவள் அவ்வளவாய்ச் சிரமப்படவில்லை.

யூனூஸ் நிலைகுலைந்து போய் யோசனைகள்ற்று நிற்பதுதான் அவளைக் கலவரப்படுத்தியது. அவளை அதிலிருந்து மீட்பது பற்றியும் மாமனார் மாமியாரிடம் வழி சொல்லி விடைபெறுவது பற்றியும் சிறிது நேரம் யோசித்தாள். பின் பொதுப்படையாகப் 'போய்ட்டு வாரேன்' என்றபடி புறப்பட்டாள். யூனூஸ் மீண்டான். சோர்ந்த மனத்துடன் அவனும் அவள் பின்னே இறங்கி விட்டான்.

“அங்க போயி ஏதாவது பண்ணிட்டு வந்தீங்கன்னா அப்படியே வேற எங்கேயாவது போயிருங்க. இந்த வீட்டுல கால வச்சறாதீங்க” என்று சக்கூர் ஆங்காரமாய்த் தெருவாசலில் வந்து நின்று கூச்சல் போட்டார். உடனே அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்கள் அவசரம் அவசரமாக வெளியே வந்து என்ன தான் நடக்கிறது என்று பார்த்தார்கள்.

ஆண்டாளு டாக்டரிடம் நினைத்து வந்தபடியே எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது. யூனூஸ் அவளுக்காக வெளியே காத்திருந்தான். தளர்ந்த நடையும் உடைந்து போன இதயமுமாக வெளிறிய கண்களோடு வெளியே வந்தாள் நஸ்ரீன். அவளை இரு கைகளாலும் அள்ளி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து அலை மோத பரிதவித்துக் கொண்டு நின்றான் யூனூஸ்.

அவனைக் கண்டதும் திடும்மென்று கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் திரண்டது. நிறைந்த கண்ணீர் கன்னங்களின் வழியே தரையில் விழுந்து சிதறச் சிதற மழலைப் புன்னகையும் அமுத மொழிகளும் இரத்தப் பெருக்குடன் உடைந்து நொறுங்குவதாய் அவளை வதைக்கத் துவங்கின. ★

தாமரை ஜூன் '98

நிழர்கோடுகள்

பாப்வோ அறிவுக்குயில்

எல்லோரும் வேலை முடிந்த களைப்பிலும் களிப்பிலும் பேச்சும் கும்மாளமுமாய் அறைக்குச் சென்று உடை மாற்றிக் கொண்டு வழக்கம்போல ஓரிடத்தில் குழுமினார்கள்; சீட்டுக்கட்டு வெளையாட நடு நாயகமாக பாலு மாஸ்டர் பீடியை வலித்தபடி கட்டுகளை எடுத்துக்கலைத்துப் போட்டார். கபீரும் குமாரும் அருகருகே அமர்ந்தனர், செந்திலும் பத்மநாபனும் நேரெதிரில், மணி பக்கவாட்டில் மணிக்கு எதிரில் தனசேகர் - ஆட்டம் கலகலப்போடு துவங்கியது. மற்றவர்கள் வேடிக் கைப் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து உற்சாக டானிக்கொடுக்கும் பார்வையாளர்களாய் அமர்ந்திருந்தனர். 'எவன்டாவன் இன் னேரத்துல கக்கூஸ் போரவன்?' ஒரு வித எள்ளலோடு மாஸ்டர் குரல் கொடுக்கவும் "கிளீனர் சுதாதாண்ணே" மணி பதில் சொன்னான். "பாத்து பொயிட்டு வாடா - பரதேசி பசங்க தண்ணி ஊத்தாம வந்திருப்பானுவ, வழுக்கி கிழுக்கிவிழுந் துடப் போற" மாஸ்டர் சொல்லியத் தொனி அக்கரையோடு சொல்வதுபோல் தோன்றினாலும் பேச்சில் வக்கிரமும் கிண்ட லும் ஒளிந்திருந்தது. எல்லோரும் கெக்கெக்கென்று சிரித்தார் கள். காதில் விழுந்தாலும் எதற்கு சிரிக்கிறார்கள் என்று புரியாத வனாய் "சரிங்க மாஸ்டர்" பதில் குரல் கொடுத்தான் சுதாகர். கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு முன்னைப் போலவே அறை யெங்கும் எதிரொலித்தது 'செக்கெக்கே.'

எதையும் காதில் வாங்காதவனாய் ரகசியமாய் படம் பார்ப்பதிலேயே குறியாய் இருந்தான் ராமலிங்கம். அவன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான் யார் கூடவும் ஒட்டாமல் தனி

யாக ஏதேனும் படித்துக்கொண்டோ இல்லை எழுதிக் கொண்டோ இருப்பான். தற்பொழுதோ படம் பார்க்கிறான். மணி கிசு கிசுத்தான் மாஸ்டரிடம். "அவனால படம் பாக்கத் தான் முடியும் நடைமுறையில் ஒண்ணும் முடியாது என்னடா குமாரு சரிதானே" கண்ணை சிமிட்டிக் கொண்டு சொன்னவர், "இதப்போயி பெருசா சொல்ல வந்துட்டான்" மணியை அர்த்தம் நிறைந்த கேலியோடு சொன்னார் மாஸ்டர். இராம லிங்கம் முகம் சுண்டி விட்டது. புத்தகத்தை மூடி பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, விடச்சிக்கிட்டிருந்த மூக்கில் ஒரு சிட்டிகை பொடியைக் கொட்டி அவறத் தும்பியப்படியே உரர்றென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெளியே வந்தவனை விசாரித்தார். "காத்தால சொன்னியே என்ன ஊரு, என்னுமோ வேப்பலங் குறிச்சின்னு" அது எங்கடா இருக்கு."

"கருவேப்பிலங்குறிச்சிங்க மாஸ்டர்" 'விருத்தாச் சலத்த ஒட்டி இருக்குங்க.'

"பள்ளியோடம் எது வர போயிருக்க?"

"அஞ்சாம்புவர"

கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொன்னவனின் முகத்தில் மிரட்சியின் நிழல் படர்ந்திருந்தது. கருப்பாக இருந்தாலும் முகத்தில் ஒரு ஒளி சுடர்விடுவது போல் பார்ப்பவரை கவரும் அழகை பெற்றிருந்தான். சுருள் சுருளாய் அமைந்துள்ள முடியும் கூட அவனிடம் ஒரு ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தின. புதிய இடம் முகங்கள் அவனைத் தனிமைப்படுத்தினாலும், சூழலுக் கேற்ப தன்னை மாற்றி செய்யும் வேலையில் முழு கவனத்தையும் பதித்துக் கொண்டான்.

உடல் களைத்துப் போயிருந்தாலும் மனம் விழித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிகாலை நான்கு மணி பஸ் இறக்கிவிட்டது. கையில் நாலு ரூபாய் மட்டும் சில்லரை காசு, இதையும் செலவழித்து விட்டால், ஒரு வேலை கிடைக்கும் வரை என்ன செய்வது? நகரத்தின் அந்நிய முகம் மிரட்டியது. காலையிலிருந்து கால் போனப் போக்கில் நடந்தான். ஒவ்வொரு ஹோட்டலாய் ஏறி இறங்கினான். வறுமையும் பசியும் போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு துரத்தியது. நகரச் சாலைகளில் விரையும் வாகனங்களும் தலை தெறிக்க ஓடும் மனிதர்களும் வண்ண வண்ண அலங்காரங்களோடு ஈர்க்கும் கண்ணாடியுள்ளிருக்கும் பொம்மைகளும், துணிகளும், காலணிகளும் அவ்வப்போது ஆறுதலாய் வீட்டுக்கவலைகளை மறக்கடித்தாலும் எல்லாவற்றையும் விரட்டிவிட்டு பசி முன்னின்று பயமுறுத்தியது. உயிர் இருந்தால் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம், ஆனது ஆகட்டுமென்று, சூடாய் கொஞ்சம் தேனீர் உள் இறங்க இறங்க உடலுக்குத் தெம்பு வந்தது போலிருந்தது. சில்லரையாகப் பார்த்து இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டு, மீதி இரண்டு ரூபாய் வில்லையை கால்சராய் ஜோப்பில் போட்டுக் கொண்டான். கடைசியாக கவிதா ஹோட்டலில் போய் கேட்டுப் பார்க்கலாமென்று தயங்கி தயங்கி சென்றவனை வெளியே வெற்றுடம்போடு பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்த மாஸ்டர்தான் கண்ணில் பட்டார். கேட்டான். முதல் பார்வையிலேயே இவனைப் பிடித்துப் போய்விட முதலாளியிடம் சொல்லி வேலையில் சேர்த்து விட்டார். கிளீனராக.

நிழல் கோடுகளாய் எல்லாம் கலைந்துப் போனாலும், கண்ணீர்த் ததும்பும் அம்மாவின் முகம் மட்டும் ஏனோ விலகாமல் மனசில் அப்படியே பிம்பமாய்த் தோன்றித் தோன்றி துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

நிழர்கோடுகள்

வீடெங்கும் துளியும் வெளிச்சமின்றி எல்லோரும் மையில் கரைந்துப் போயிருந்தார்கள். தூக்கம் கலைந்துபோய் மலங்க மலங்க முழித்தான். இருட்டில் ஏதோ அசைவது தெரிந்தது. உருவம் அம்மா அருகில் குந்திக்கொண்டு இரும, அம்மா எழுந்துக்கொண்டது. குசுகுசங்குறது கேக்குது, ஆனா புரியல. இப்ப சத்தமும் முடங்கிப் போயிருந்தது. அடிவயறு வலிக்க மூத்திரம் வரும் போலிருந்தது. எப்புடி அம்மாவ கூட்டுறது? அம்மா மட்டும் தனியா இருந்தாத் தேவலாம், அதான் ஏதோ வந்து மினியாட்டம் குந்திக்கிச்சே. உருவம் மட்டும் குந்தியிருப்பது இருட்டிலும் அரசபரசலாய்த் தெரியுது. ஆனா என்ன நடக்குதின்னு மட்டும் தெளிவாத் தெரியுல. அம்மாவ அடிக் குமோ என்னுமோத் தெரியுல ஆனா ஏன் அம்மா மட்டும் முணுவுதுன்னேப் புரியல. அமுக்குறா பிசாசு ராவல வந்து பிரியப்பட்டவங்கள அமுக்குண்ணும் மூக்கு நோண்டிப் பய சொன்னானே அதுவா இருக்குமோ, டவுசர் நனஞ்சிடும் போலத் தோன்ற அடக்கிக் கொண்டு கண்ணை இறுக்கி மூடிக் கொண்டுப் படுத்துக் கொண்டான். வெளிலுல ஓடி ஓடிக் களச்ச நாயி நிழலுக்கடியில, படுத்துக் கொண்டு மூச்சு வாங்கு வதுப் போல பெரு மூச்சு சத்தம் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரங்கழித்து பேச்சு சத்தம் தெளிவாய் கேட்டது. பீடியின் தீக்கன்ங்கு ஒளியில் யாரென்றும் தெரிந்தது.

“ஜோதி தினேக்கும் இப்புடி திருட்டுத்தனமா வர முடியாது”

“என்னை என்னச் செய்யச் சொல்றீங்க?”

“பேசாம வந்திடுங்குறேன்”

“நீங்க ஆம்பிள நெனச்சா நெனச்ச வாக்குல சொல்லிடு வீங்க என்ற நெலயக் கொஞ்சம் யோசிச்சி பார்த்தீங்களா,

அவரு போனதிலிருந்து எம்மவனே சதமா காலங்கழிச்சிக் கிட்டு வாறேன், இப்ப வாடின்னா நான் எப்புடி வர்றது சொல்லுங்க?"

"ஜோதி நீ புரியாமல் பேசற, ஒம்மவனத் தவிர ஒனக்கு ஆரிருக்கா சொல்லு? மாமனா மாமியா இருக்காங்களா, கொத்தங் கொழுந்தன் இருக்கானா சொல்லு, எப்ப ஒம் புருசன இழந்தியோ அதிலேர்ந்து ஒனக்கு ஒரு தொண இல் லாம இப்புடியே வாழ்ந்திரலான்னு நெனக்கிறியா சொல்லு, இப்புடி ஊரு உலகத்துக்கு அஞ்சி அஞ்சி திருட்டுத்தனமா வாழறத விட எங்கூட எனக்கு பொஞ்சாதியா இருந்துடங்கு றேன் இதுல என்ன தப்பிருக்கு?"

"அதில்ல மாமா கன்னிகழியாதவன கட்டிக்கிட் டான்னு என்ன ஊரு உலகம் தூத்தாதா இல்ல ஒரு புள்ளை யோட கம்னாட்டிகூட குடும்பம் நடத்துரானேன்னு ஒங்களைத் தான் பழிக்காதா, இல்ல ஒங்க ஆயி அப்பந்தான் என்ன ஏத்துப்பாங்களா?" குரலுடைந்து போய் நெஞ்சில சாய்ந்துக் கொண்டு குமுறினாள்.

"தோபாருப்புள்ளே யேங்குடும்பத்துல நான் தான் கடைசிப்பய, என்னப்பத்தி எங்க ஆயி அப்பன் அப்படி யொண்ணும் கவலப்பட மாட்டாங்க, நாம ஒண்ணு சேந்தப் பின் னாடி எவன் என்னச் சொன்னாலும் சொல்லிட்டுப் போறான் உடேன். ஊருக்கு கைக்கொட்டிச் சிரிக்கத்தான் தெரியும் கைத் தூக்கி உட மனசிருக்காது. கத்த வித்த சோறு போடும்பாங்க, கையில தொழிலு இருக்கு கடீவர ஒன்னக் காப்பாத்துவேன் என்ன நம்பு புள்ளே"

"மவனே உலகம்னு இதுநாவர இருந்துட்டேன். இப்ப நீங்களும் சேர்ந்திட்டிங்க, கட்டி கிட்டப் பின்னாடி நீங்க

நிழர்கோடுகள்

குத்திக்காட்டக் கூடாது, மோகம் முப்பது நாள்னு சொல்லு வாங்க." அவள் வாயை மூடினாள். "அப்படியெல்லாம் சொல்லாத ஜோதி, நான் அதுப்போல உள்ளவள் இல்ல. என்னநம்பு."

எப்பொழுது தூங்கினானோ, தெரியவில்லை. பாலு மாஸ்டர் தான் சத்தம் போட்டு எழுப்பிவிட்டார். ஒரே அதட்டலில் எல்லோரும் எழுந்தார்கள். இராமலிங்கம் மட்டும், "காத்தேலேயே ஏம் மர்ஸ்டர் இப்புடி இம்ச பண்ணுறீங்க" என்று தூக்கக் கலக்கத்திலேயே சொன்னான். சொம்புத் தண்ணீரை முகத்தில் ஊற்றப் போவது போல் மாஸ்டர் பாவலா காட்டியது பயனளித்தது, எழுந்தவன் எதையோ தொலைச்சிட்டு தேடுவது போல் தலமாட்டில் கிடந்த சையத்பீடி கட்டை எடுத்து ஒன்றைய உருவி பற்ற வைத்துக் கொண்டே சிரித்தான்.

"ஏலேய் சுதா அப்பா அம்மா இருக்காங்களா?" "ம்" என்றான். "பின்ன என்ன படிக்குலான்ல ரெண்டு எழுத்து படிச்சிகிட்டா, இப்புடி வந்து கஸ்டப்படுலாம ராஜா வாட்டம் இருக்கக்கூடாது" மறுப்பு எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். மாஸ்டருக்கு என்னத் தெரியும், தெரிந்திருந்தால் இப்படி கேட்டிருக்க மாட்டார். படிக்க மாட்டேன்னா சொன்னேன் படிக்க வைச்சாத்தானே.

மருதூரில் இருந்த வரைக்கும் எப்படியோ கஸ்டப்பட்டு அம்மா படிக்க வைச்சது. அப்பன் இல்லேங்குறத தவிர வேறெந்த குறையுமில்லாம பள்ளிக்கூடம் போய் கொண்டு தான் இருந்தான் சுதாகர். அந்த ஆளோடு அம்மா இந்த ஊருக்கு வந்தப் பிறகு எத்தனையோ முறை காலுல உழுந்துக் கெஞ்சிப் பாத்துட்டா, "எம்மவன பள்ளியோடம் அனுப்பனும் மாமா, எப்படியாச்சம் அவன ஒரு ஒசந்தப் படிப்புபடிக்க வெச்சுப் பாக்கணும்" "தோப்பாரு ஜோதி ஒம்மவன யேங்கூட

வெச்சியிருக்குறதே பெரிசு, இதுல படிக்க வைக்கணும்னு சொன்னே, நீங்க ரெண்டு பேரும் நடையக் கட்ட வேண்டியதுதான்.”

“ஓங்களுக்கு கஸ்டம் கொடுக்கல் மாமா கூலி வேலைக்கு போயாவது படிக்க வைக்குறேன் தட சொல்லாதீங்க.”

“எவன் பெத்த புள்ளையேன் ஓடல் குந்திக்கிட்டு படிக்க வெக்கணுங்குற, நாடுமாறி செறுக்கி இருந்தா ஒழுங்கா இரு இல்லாமப் போனா என்னாட்டம் ஒரு இளிச்ச வாயன் கெடைக்காமலா போயிட போவுது, பேசவந்துட்டா அவசாரி அவசாரி”

பொங்கி வரும் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாமல் குலுங்கி குலுங்கி அழுதாள். இதற்கு மேலும் அவனைக் கேக்க முடியாது என்று பேசாமல் இருந்தாள். அம்மா அந்த ஆளு ஊடல் இல்லாத நேரத்தில், மகனை அருகில் அழைத்து மடியில் குந்த வைத்தாள்.

“படிக்க வெக்குலேண்ணு யேம்மேல கோவமா ராசா, ஒப்பன் இருந்திருந்தாருன்னா இந்த கெதிக்கு ஆளாவோமா” தலையில் அடிச்சிகிட்டு அழுதாள்.

நள்ளிரவுல அழுவுற சத்தம் கேட்டு எழுந்தவர் யாரென்று குரல் கொடுத்தார். “நான்தான் மாஸ்டர்,” உடைந்து போய் ஒலித்தது சதாவின்கண்ணீர் குரல். “ஏய் - ஏய் ஏண்டா அழுவுற? வீட்டு நெனப்பு வந்திடுச்சா நாங்கள்லாம் இல்ல, சீ கழுதப்பயலே, அழுவுறான் பாரு.” “இல்லீங்க மாஸ்டர் எங்க அம்மா கஸ்டப்படுறதுநெனச்சா” கேவி கேவி அழுதாள். “என்னால தாங்க முடியுல, எங்க அய்யா இருந்தாருண்ணா என்ன படிக்க வெச்சிருப்பாரு, அவரு இப்ப இல்லை, அம்மாவும் அந்தாளுகிட்ட தினேக்கும் அடி வாங்கியே சாவுரத நெனச்சா...”

அழுவர வரைக்கும் அழட்டும் என்று பேசாமல் இருந்தார். அழுது ஓய்ந்தான். ஆறுதல் சொன்னார். நாளைக்கே அம்மாவுக்கு கடிதம் போடணும் என்று சொன்னதையும் கேட்டுக் கொண்டு சமாதானம் செய்து அழைத்து வந்து தூங்க வைத்தார் மாஸ்டர்.

கவிதா ஹோட்டலில் வேலைக்குச் சேர்ந்து இன்றோடு பத்து நாள் ஆகிவிட்டது. கடுதாசி போட்டும் இன்னும் அம்மா விடமிருந்து பதிலேதும் வராதது அவனுக்கு மனம் சஞ்சலமாகவே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் தபால்காரர் வரும் போதெல்லாம் 'அம்மா கடுதாசி போட்டிருக்கும்' ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டே நிற்பான். நமக்கு ஒன்றும் வரவில்லை என்று தெரிந்தவுடனே மகிழ்ச்சி முழுதும் வடிந்துப் போய் முகம் கறுத்துத் தொங்கும், கண்ணீர் முட்டும் 'யாராச்சும் பாத்திடு வாங்க' அவசர அவசரமாய் மேல் சட்டையால் துடைத்துக் கொள்வான்.

கூட்டம் அலைமோதியது. கும்பல் கும்பலாய் வந்தார்கள். ஒவ்வொரு டேபிளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி மாளவில்லை. ஊற்ற ஊற்ற வெடித்துக் கிடக்கும் பூமி இழுத்துக் கொள்வது போல், ஊற்றி விட்டு திரும்புவதற்குள் டம்ளரை மேஜையில் ஓங்கித் தட்டிக் கேட்கும் நபர்களை பார்க்கும்போதெல்லாம், ஐக்கோடு தூக்கி வாயில் ஊற்ற வேண்டும் போல் ஆத்திரம் வரும். வெளிய அனுப்பிட்டா - பயம் மனசில் பொங்கும் கோபத்தை அடக்கி விட ஓடி ஓடி தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டு இருந்தான். இந்த நேரம் பார்த்து தபால்காரர் முதலாளியிடம் ஒரு நீலக்கடுதாசியை கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அம்மா போட்டிருக்குமோ, வேகமாய்ச் சுழன்று சுழன்று தண்ணீர் ஊற்றினான். யாருக்கு வந்திருக்கென்று தெரிந்து கொள்ள மனம் பரபரத்தது. மெல்ல மெல்ல கூட்டம் குறையத் தொடங்கியது.

மாற்று ஆள் வந்துவிட, போய் சாப்பிடச் சொன்னார் முதலாளி. கடிதம் வந்திருக்கும் விஷயத்தை கபீர் சொன்ன வுடன் இரண்டு மடங்காய் நெஞ்சுத் துடிக்க அவசரமாய் சமயலறைக்குள் நுழைந்தான்.

“என்ன சுதா சாப்டியாடா?”

“இல்லிங்க மாஸ்டர்”

“இந்தா சாப்டு” - தட்டை நீட்டினார். தட்டை வாங்கிக் கொண்டு, தயங்கியபடியே “எனக்கு லெட்டர் வந்திருக்கா மாஸ்டர்”

“ஆமா ஆமா நீ சாப்டு, அப்புறம் படிக்குலான்”. மாஸ்டர் சொலறத கேட்காவிட்டால் கோவம் வந்திடும். அப்புறம் காச் மூச்சுன்னு கத்த ஆரம்பிச்சுடுவாரு. வேண்டா வெறுப்பாக சாப்ட ஆரம்பித்தான். புரையேறியது. கிளாசை நீட்டினார். தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தவனின் தலையை தட்டிக் கொடுத்தார். ‘அம்மா நெனச்சிருக்கும்’ சொல்லும் போதே கண் கலங்கி இருந்தது. வீங்கிப்போன உதட்டிலிருந்து கசிந்து இருந்த ரத்தத்தை இவன் தொடச்சப்ப கோவென ஒப்பாரி வெச்சி அம்மா கட்டிக்கொண்டு அழுதது நினைவுக்கு வர மேலும் பொங்கி வழிந்து ஓடிய கண்ணீரைக் கண்டு பதறியவர் “டேய் டேய் ஏண்டா அழுவுற சாப்டு எல்லாம் நல்லா இருப்பாங்க, நீ நல்லா இருந்தாதானே அம்மாவ காப்பாத்த முடியும்” அதற்கு மேலும் சாப்ட முடியாமல் எழுந்தவன் தட்டைக் கழுவி ‘ட்ரே’ வைக்கும் அடுக்கில் வைத்து விட்டு வந்தவனை, வா போகலா மென்று அழைத்துக் கொண்டு பின்பகுதிக்குச் சென்றார்.

வெக்கையைக் குடித்து நிழலைத் துப்பியிருந்த புங்கை மரத்தின் அடியில் போய் அமர்ந்தார். அவரிடமிருந்து கடுதாசியை வாங்கிக் பார்த்தான். கையெழுத்தைப் பார்க்கும்போது

இது நம்ப அரங்கசாமி வாத்தியாரு கையெழுத்து போல இருக்கிறதே என்று ஊகித்து வியந்தான். கருவேப்பிலங்குறிச்சிக்கு வாத்தியாரு எப்புடி வந்திருக்கும், வேல மாத்தலாய் இருக்கும். மாஸ்டர் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

“அன்பு மகன் சுதாகருக்கு அம்மா ஜோதி எழுதிக் கொள்வது, நான் நல்லபடியா இருக்கேன். நீ எப்படி இருக்கியோ அனுதினமும் என்னை அதாம்பா வாட்டி எடுக்குது. நான் இப்ப நம்ம ஊருல இருந்துதாம்பா எழுதுகிறேன். நீ வந்தப்புறம், “உன்னால தானே எம்மவன படிக்க வெக்காம உட்டுட்டேன்”னு சொன்னது தான் தாமதம், அவன் அடிச்ச அடியில முடியாம போயிடுச்சி, இப்ப தேவலான் நல்லபடியா இருக்கேன். அவங்க ஆயி அப்பன் பஞ்சாயத்துல கூட்டிட்டு போயி உட்டுட்டாங்க, நம்ப வாத்தியாரு அரங்கசாமி அண்ணன் தான். எனக்கு ஆதரவா பேசியது, நானும் அவன் உறவே வேணாமனு அறுத்துகிட்டு வந்துட்டேன். இங்க ஊருகாரு படுபாவிங்க வேற ஊரவிட்டு தள்ளி வெச்சிட்டானுவ, பாவம், நம்ப வாத்தியாரு அண்ணதான் நாட்டாமகாரங்க கிட்ட பேசி இப்ப நம்ப ஊடல இருக்க வெச்சிருக்கு.

மகன் சுதா அறிவது நீ எதைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டாம். உடனே ஊருக்குப் புறப்பட்டு வரவும். கோடலீவு முடியப்போவது, இந்த உடம்புல உசுர இருக்குற வரைக்கும் ஒன்ன படிக்க வெக்க நாளாச்சு, இந்த வயசுல நீ ஓட்டல்வேல செய்யறது’ எச்சியெல எடுக்குறத நெனச்சா படுத்தா ராவுல கூட தூக்கம் வராமட்டேங்குது பெத்தவயிறு துடியா துடிக்குது. இந்த கடுதாசிய கண்டவுடன் தந்திபோல் நெனச்சி புறப்பட்டு வரவும். ஒம்புத்தக பைய பாக்க பாக்க நெஞ்சு கொமச்சலா கொமையிது. நல்ல படியே வந்து சேரவும்.

இப்படிக்கு,
அம்மா ஜோதி

கடுதாசிய படிக்க படிக்க அம்மாவ நெனைக்கும்போது பெறுமிதத்தாலும், நம்பளால கஸ்டப்படுதேங்குற வேதனையாலும் நெஞ்சு விம்மியது. இது போல ஒரு தாயி கிடைக்க கொடுத்து வைக்கணும் என்று மாஸ்டர் சொன்னார். முதலாளியிடம் அழைத்துச் சென்று விபரத்தைக் கூறினார். உடனே பத்து நாள் சம்பளத்தையும் ரெண்டு நூறு ரூபாதாளாக ஓடனே கொடுத்துவிட்டார். ரூமுக்குப் போயி குளிச்சிட்டு, தூக்குப் பையோடு வந்தான். கபீர், பத்து, மணி தனசேகர், ராமலிங்கம் எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றான். பஸ்டாண்டவரை மாஸ்டர்தான் கூட்டிச் சென்றார். என்ன பேசுவது இருவரையும் மௌனம் இணைத்திருந்தது.

மஞ்சள்பையில் 'வாழைப் பழம், மிக்சர் வெற்றிலைச் சீவல் எல்லாம் வாங்கி வைத்து பையை சுதாவிடம் கொடுத்தார். பஸ் தயாராக இருந்தது. நடுசீட்டாய் பார்த்துக் குந்தவைத்தார். என்ன பேசுவது, வார்த்தைச் சமுலில் சிக்கிக் கொண்டு வெளிவர மறுத்தது, பஸ் உறுமியது. எழுந்தார். முகத்தைப் பார்த்தான். மாஸ்டர் கண்கள் கலங்கி இருந்தன. துண்டை எடுத்து சுதாவின் முகத்தைத் துடைத்து விட்டார்.

“ஊருக்குப் போயி ஒழுங்காப் படிக்கணும்”

“அம்மாவ பாத்துக்க, இனி நீ தான் அம்மாவுக்கு துணை”

புது நூறு ரூவா தாளொன்றை பாக்கெட்டில் வைத்தார். வேண்டாம் வேண்டாம்னு அவன் சொல்லச் சொல்ல. “மறக் காம கடுதாசிப் போடுடா”

“இந்த மாஸ்டரை மறந்துட மாட்டியே” வழிந்த கண்ணீரை துடைத்துவிட்டு, செல்லமாய் கன்னத்தை ஒரு தட்டு தட்டி விட்டு கீழே இறங்கினார்.

பஸ் புறப்பட்டது. “மாஸ்டர்” சத்தமாய் குரல் ஒலித்தது. திரும்பினார். வேகமாய் கை அசைத்தான். கை அசைத்துக் கொண்டிருந்தவர் அவசரமாய் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார். தூரப்புள்ளியாய் தெரியும் வரை, கடைசித் துளியும் கீழே விழும் வரை கை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்..

★

தாமரை ஜூலை '98

உயிரோவியம்

கவிஞர் தமிழ்ஒளி

வரண்டுபோய்க் கிடந்த ஆற்றில், திடீரென்று புது வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடி வருவதைப் போல, நீண்ட நாட்களாக மந்தமாய்க் கிடந்த அவன் தொழிலுக்கு அன்று பல புதிய 'கிராக்கி'கள் வந்து குவிந்துவிட்டன. ஓலைக் குடிசையின் மூலையிலே, அவன் குழைத்து வைத்திருந்த வண்ணங்களின் மேல் அவனது சிந்தனைகளின் பின்னல் போல, சிலந்திகள் வலை பிண்ணிக்கொண்டிருந்தன; வண்ணந்தீட்டும் கோலின் முளையை, இளமையை அரித்துத் தின்னும் வறுமை போல, சிதல் அரித்துக் கொண்டிருந்தது. பொலிவு குன்றிய தமிழ்நாடு போல, அவன் ஓவியம் எழுதும் தாள், புழுதியில் புரண்டு கிடந்தது.

'ஓவியன், சிற்பி, கவிஞன் முதலிய கலைஞர்கள் அனைவருமே வறுமையில் இருந்துதான் ஆகவேண்டும்; அப்போதுதான் அவர்களுக்குத் தொழிலில் திறமை தோன்றும்' என்று சமூகம் சொல்லி வருகின்ற பித்தலாட்டத்திற்கு, இலக்கியமாக, அந்த ஓவியனின் வாழ்க்கை வறுமைக் குழியில் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தது. அன்று நிறைய வந்து குவிந்த வேலைகள் அவனுக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்தன என்றாலும், விவரம் அறிந்தபோது, எழுந்து நின்ற அவன் நெஞ்சம், மறுபடியும் வீழ்ந்துவிட்டது.

ஆற்றில் புது வெள்ளம் நிறைய வந்தாலும் அந்த நீரைக் கொண்டு சோறாக்க முடியுமா? பல ஓவியங்களைத்

தீட்டத் திட்டம் கிடைத்த போதிலும், அவன் நெஞ்சம் விரும்பித் தீட்டுவதற்கென ஒரு ஓவியத்தைக் கூட யாரும் சொல்லவில்லை.

“சிவபெருமான் கால்மாறி ஆடிய படலத்தில் ஒரு காட்சி; முருகன் பச்சை மயில்மீது அமுர்ந்திருக்கும் தோற்றம்; திருமகள் தாமரைமேல் வீற்றிருக்கும் சிருஷ்டி!” - இப்படியாக இருந்தனவே தவிர, ஓவியன் தன் சொந்த மனோதர்மத்தின் படி சிருஷ்டிக்கும் ஓவியங்களாக ஒன்று கூட இல்லை; ஓவியன் தீட்டிக்கொடுக்கச் சொன்ன அத்தனை பேரையும் முறைத்துப் பார்த்தான்; ‘நான், - உயிரோவியம் தீட்டவே ஆசைப்படுகிறேன்; கல் ஓவியம், மண் ஓவியத்தை அல்ல’ என்று சற்றுக் கோபமாகவே பேசினான். பதிலுக்கு அவனை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு, ‘பக்தர்கள் திரும்பிப் போய்விட்டனர். ஒன்றுத் தெரியாத அவன், ஓவியம் எழுதுவதாகப் பாசாங்கு செய்து, ஊரை ஏமாற்றப் பார்க்கிறான் என்று, ‘பக்தர்கள்’ பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டனர். அந்த ஏழை ஓவியனை நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் கூட, மறந்து விட்டனர். அவன் குடிசையின் பக்கம், பறவைகளைத் தவிர, மனிதர்கள் வருவதில்லை. ‘கலையைப் பழிக்கிறான்; நாஸ்திகன்’ என்று ஊரே அவனைப் பார்த்துத் திட்டியது. ‘‘சமூகத்தோடு நெருங்கிப் பழகுவதற்குத் தகுதியற்றவன்; பெரியவர்களின் சம்பிரதாயத்தை மீறுந்துஷ்டன்;’’ என்று அவன் பழிக்கப்பட்டான்.

‘பாலை மணலுக்கு, மழை தேவை’ என்பதைவிடப் ‘பயிர் பச்சைகளுக்கு மழை வேண்டும்’ என்று கேட்பது தான் நியாயம்; இதில் தான் அந்த ஓவியனின் வாதமும் அடங்கிக் கிடந்தது. ஆனால், உலகம் நேராக நடப்பதை மறந்து வெகுகாலம் ஆய்விட்டதல்லவா? ஆகையால், அது ஓவியனை இழிவுபடுத்த ஆயத்தமாக இருந்தது; ‘‘கலையைப் பணத்திற்கு அடிமைப் படுத்திப் பிழைப்பதைவிட, நாயாகப் பிறப்பதே மேல்; பகுத்

தறிவையிழந்து வாழ்வதைவிடப் பட்டினியாகக் கிடந்து சாவதே மேல்!" என்று ஓவியன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் பல தடவை சொல்லிக்கொண்டான். விண்மீன்கள் ஓவியனின் நெஞ்சத் துடிப்பை வானில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன! இரவு வெகுநேரம் வரையில் ஓவியன் சிந்தனைக் கடலில் மூழ்கியிருந்து விட்டான்! அவன் சிந்தனை கலைந்தபோது, உடல் வெட வெட என்று குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது!

மெதுவாக எழுந்து போய்க் குடிசைக்குள் படுத்தான். பசி, அவனைப் படுக்கையிலே புழுவாக ஆக்கியது. குடிசையின் மூலையில் சிலந்தி பெரிய வலையைப் பின்னிக்கொண்டிருந்தது. "சிலந்திப் பூச்சி, தன்னிஷ்டம் போல் வலை பின்னிக் கொள்கிறது; அதை யாரும் தடுக்கவில்லை; ஆனால், நான் என் இஷ்டம் போல் ஓவியந் தீட்டக் கூடாதா? இப்படி நான் கேட்டதற்காகப் பசியும் பட்டினியும் பரிசா? நேர்மையற்ற சமூகம்" என்று அவன் தன் கண்களை இறுகமூடிக்கொண்டான். தூக்கம், அவனைத்தன் மடியில் கண்ணயர வைத்தது.

மறுநாள் கதிரவன் எழுவதற்கு முன் அவனைப் பசி எழுப்பி விட்டது. பறவைகளும் அதே நேரத்தில் தான் எழுந்தன. ஆனால் அவை பாடிக் கொண்டிருந்தன; ஏழை ஓவியன் பசியின் வேதனையால் வதைந்து கொண்டிருந்தான். வெய்யில் ஏற ஏறப் பசியின் வேகமும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது. பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்து குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனால் ஓரடி கூட நடக்க முடிய வில்லை. மயக்கம் வந்து கீழே வீழ்ந்து விட்டான்.

மொத்தைக் கூழுடன் தூரத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள் ஓர் இளம் பெண். வறுமையின் கோரப் பதிவுகள், அவன் உடலில் உழைப்பின் தழும்புகளாகத் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தன; அவற்றிற்கு முகப்புச் சித்ரமாகக் கந்தல் ஆடை

காட்சியளித்தது. கோடையிலும், நீர் ஊற்றை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஜீவ நதியைப் போல, சுருங்கிய அவள் முகத்தில் விழிகள் அன்பால் நிரம்பியிருந்தன. அவள் பார்வை, தரையில் வீழ்ந்த ஓவியன் மீது படிந்தது. அவள் உள்ளம் உடனே கனிந்துவிட்டது. பருவத்தின் நாணம் ஒரு பக்கம் இழுத்தது; சாதியின் தடை ஒருபக்கம் பயமுறுத்தியது. இரண்டையும் மீறி அவளை இழுத்துச் சென்றது இரக்கம். துணிந்து ஓவியன் அருகிலே சென்றாள். அவன் இளமை ... அவளை அறியாமலேயே ஓர் உணர்ச்சி அவளைப் பிடித்து ஆட்டியிருக்க வேண்டும். அவள் உடல் சிலிர்த்து விட்டது .... பிறகு, திகைப்பு நீங்கி, மொந்தைக் கூழை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, ஓவியனைத் தூக்கி உட்கார வைத்து ஒரு கையில் சாத்திக் கொண்டு, மற்றொரு கையால் தன் கந்தல் ஆடையின் முனையைப் பற்றி அவன் முகத்திற்கு நேராக விசிறினாள். ஓவியனின் விழிகள் கோடிழுத்தது போல் சிறிது திறந்தன. கையின் விரலைத் தன் வாய்க்கு நேராக நீட்டிச் சைகை காட்டினாள். பின்னர், தானாகவே உட்கார்ந்து கொண்டாள். குனிந்த வண்ணம் மொந்தையை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தாள் அந்தப் பூவை. அவள் கைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. கண்ணை திறக்காமலேயே மொந்தைக் கூழை வாங்கிக் 'கடகட'வென்று குடித்தாள் ஓவியன். மொந்தையைக் கீழே வைத்து விட்டு மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அவன் பார்வையில் தெளிவு பிறந்து கொண்டிருந்தது! கண்களை அகலமாக்கினான். ஏழைப் பெண்ணொருத்தி தன் முன்னே நிற்பதைக் கண்டான். குடித்த கூழ் அவள் கொடுத்த கூழ் என்பதையும், அவள் பார்வையில் அன்பு கனிந்து கொண்டிருப்பதையும் நொடியில் உணர்ந்து கொண்டான். 'அம்மா, நீ யார்?' என்றான்.

'சாமி' நான் ஏழை; தாழ்ந்தசாதி; மன்னிக்க வேண்டும், என்றாள் அந்த யுவதி. 'மன்னிப்பா, என் உயிரைக்

காப்பாற்றிக் கொடுத்ததற்காக நீ மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா? முதலில் உன்பெயரைச் சொல்' என்றான்.

'என் பேர் முருவாயி' என்று சொன்னான்.

'முருவாயி, இங்கேயே கொஞ்சம் நில்; இதோ வந்து விடுகிறேன்' என்று குடிசைக்குள் ஓடினான்.

பூச்சிகள் குடியிருந்த வர்ணக்கிண்ணங்களையும், கரையான் பிடித்திருந்த தீட்டுக் கோலையும், புழுதியில் புரண்டுகிடந்த தாளையும் எடுத்துக் கொண்டு, கொஞ்சம் தண்ணீருடன், குடிசையைவிட்டு வெளியில் ஓடிவந்தான். முருவாயிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 'மந்திரவித்தையோ?' என்று அவள் நினைத்தாள். 'முருவாயி என்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிரு' என்று சொல்லி விட்டு, வர்ணங்களைக் குழைத்துப் பதம் செய்து கொண்டான். அவன் சொல்லாமலேயே முருவாயிக்கு அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க பிடித்தது. புழுதியைத் தட்டிவிட்டுத் தாளை அகலமாக்கி அவன் எழுதத் தொடங்கினான். முருவாயி மேனியைக் கண்களால் படம் பிடித்துக் கையால் வடித்தான். முருவாயி பார்வை, அவன் முகத்தில் சென்று முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் தன் வாழ்க்கையில் வாய்த்த இந்தப் புதிய அனுபவத்தில் எல்லையில்லாத இன்பத்தை நுகர்ந்தாள். சிறிது நேரம் பொறுத்து, ஓவியன் எழுந்தான். அவன் கைகளில் புழுதி படிந்த தாள் இல்லை. இப்போது அதில் இன்னொரு முருவாயி இருந்து கொண்டு அவனிடம் ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். 'முருவாயி' நீ ரொம்ப அழகு!' என்று சொல்லி, ஓவியத்தை அவனிடம் காட்டினான். அவளுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது - 'என்னை நீங்கள் அப்படியே எழுதிவிட்டீர்களே' என்று, அவள் தன் விரலை நீட்டிக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஆச்சரியப்பட்டாள்.

'முருவாயி, உன்னால் எனக்கு இன்று ஓர் உயிரோவியம் கிடைத்தது; உனக்கோ என்னால் நஷ்டந்தான்' என்று ஓவியன் சொன்னான். 'நஷ்டமொன்றுமில்லை; லாபந்தான்' என்று முருவாயி குறுநகை செய்தான். சிறு காற்று ஒன்று இருவர் மேலும் மோதியது. ஓவியனின் கையிலிருந்த படம் 'டபக்' என்று கீழே வீழ்ந்தது; அதை அவன் குனிந்தெடுத்தான்! காற்றில் அவள் குழல் கலைந்து கண்களின் மேல் வந்து விழுந்தது. அதை அவள் ஒதுக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள்; 'நடவு நடந்து கொண்டிருக்கும் வயலுக்குச் சொந்தக்காரர் எதிரில் விரைவாக வந்து கொண்டிருந்தார். ஓவியன் படத்தை எடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தான். முருவாயி கொஞ்சம் அச்சத்துடன் ஒதுங்கி நின்றாள்; வயலுக்குச் சொந்தக்காரரும் அவர்கள் எதிரில் வந்து நின்று, முருவாயியை விரைத்துப் பார்த்தார்.

'திருட்டுக்கழுதை! நடவு நடுவதற்கு நேற்றே அச்சாரம் வாங்கிக் கொண்டு வந்தாயே; காலையிலேயே வந்து வேலை செய்வதற்கென்ன? யார் இந்தத் தறுதலைப் பயல்? இப்போதே உன் அப்பனிடம் போய்ச் சொல்லி உன்னையும் இந்தப் பயலையும் என்ன பாடுபடுத்துகிறேன்பார்?' என்று சொல்லிவிட்டு கோபமாகச் சேரியை நோக்கி நடந்து சென்றார்.

'ஐயோ' என்று கையை முறித்துக் கொண்டாள் முருவாயி.

'ஏன் முருவாயி, என்ன பயப்படுகிறாய்?' என்று கேட்டான் ஓவியன்.

என் அப்பன் ஒரு குடிகாரன்; அவன் கொலை செய்வதற்குக் கூட அஞ்சமாட்டான்; இதோடு எத்தனையோ தடவை 'ஜெயிலு'க்குப் போய்வந்திருக்கிறான்' என்று சொல்லிவிட்டு முருவாயி அழுதாள்.

“முருவாயி என்னால் தான் உனக்கு இந்தத் தீங்கு! என்னை மன்னித்துவிடு’ என்று இறைஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான் ஓவியன்!

‘இல்லை, உங்களால் ஒன்றுமில்லை - நான் இன்னும் இங்கு நின்று கொண்டிருந்தால், உங்களுக்கு ஆபத்து நேரும். அதோ, அந்த ‘ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கப்பால், என் பாட்டி வீடு இருக்கிறது. நான் அங்கே போயிருந்துவிட்டுப் பிறகு உங்களை வந்து பார்க்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் குடிசைக்குப் போய்க் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினள். தொலைவில் இருவர் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். ‘சீக்கிரம் உங்கள் குடிசைக்குப்போய்விடுங்கள்’ என்று மீண்டும் சொல்லிவிட்டு அவள் குறித்த திசையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

ஓவியன், அந்த உயிரோவியத்தைப் பிரிய மனமின்றி பிரிந்து, குடிசைக்குள் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து, நடவு செய்யும் வயலுக்குச் சொந்தக்காரரும் இன்னொரு முரட்டு ஆளும் அந்தப்பக்கம் பேசிக் கொண்டு போவது அவன் காதில் விழுந்தது. மீண்டும் தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு, அவன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான் - ஏழையின் வாழ்நாள் போல, பகற்போது மிக விரைவாக ஓடி மறைந்தது. இருள், ஓவியனைத் தட்டி எழுப்பியது. அவன் முருவாயி வருகையை எதிர்பார்த்த வண்ணம் எழுந்திருந்தான். இன்னும் அந்தப் படம் அவன் கையிலேயே இருந்தது. தோப்பில் எங்கோ ஒரு கோட்டான், தன் குரலை நீட்டிக் கூவியது. ஓவியனுக்கு, அது ஏனோ பயங்கரமாக இருந்தது. மீண்டும் வெறுந்தரையில் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டான். எப்பொழுது தூங்கினானோ, தெரியவில்லை. காலையில் அவன் கண்கள் வீங்கிப் போயிருந்தன. கொஞ்சமும் தாமதிக்காமல் எழுந்து, நேரே அந்த ரயில்வே ஸ்டேஷனை நோக்கி நடந்தான். அவன்

இதயத்தைப் போல, கையிலிருந்த தாள் காற்றில் 'படபடத்'தது. கால்கள், கற்களில் மோதிக் கொண்டன. தட்டுத் தடுமாறி அந்தச் சிறுவழியில் அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். சிறிது தொலைவில் சென்றதும், புகைவண்டிப் பாதை வழியைக் குறுக்கிட்டது; தண்டவாளத்தின் மேல் அவன் பார்வை தாவினது; தலை சிறுசிறுத்தது; கண்கள் கொப்பளித்து விட்டன. ஆம்! அவனுக்கு உயிரோவியத் தந்த அதே முருவாயி, தலைவேறு உடல் வேறாகப் 'புகைவண்டிப் பாதையின் மத்தியிலே கிடந்தாள். ரத்தக் கறை தண்டவாளத்தின் மேல் படிந்து காய்ந்து கிடந்தது. அவன் கால்கள் தளர்ந்தன! நாக்குளற, 'முருவாயி' என்று அழைத்தான். அவன் சுழுத்திலிருந்து இன்னும் ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்து. கீழே குனிந்து ஒரு குச்சியை எடுத்து அந்த ரத்தத்தில் தோய்த்தான். தாளைப் பிரித்து 'முருவாயி' படத்தின் கீழ் 'உயிரோவியம்' என்று எழுதினான்.

அவன் முகத்தைக் கடைசி தடவையாகப் பார்த்து 'முருவாயி' என்று கூப்பிட்டான்; அவன் மூக்கிலும் வாயிலும் ரத்தம் கொப்பளித்தது. ஓவியத்தைக் கையில் பிடித்த வண்ணம் கீழே சாய்ந்துவிட்டான்.

அன்று மாலை வந்த செய்தித் தாட்களில், 'உயிரோவியம்' என்ற தலைப்பின் கீழ், முருவாயியும், ஓவியனும் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தனர்! ★

தாமரை ஆகஸ்ட் '98

கூடடையுத் பறவைகள்

அழகிய பெரியவன்

அந்த வெடிச் சத்தம் அங்கிருந்த காற்று வெளியை இரண்டாகக் கிழித்துப் போட்டது. வேட்டொலி காற்றில் பரவி மலைத்தொடர் மேனிகளில் மோதி எதிரொலிக்கும் முன்பாக மேலும் மேலும் இரண்டு மூன்று வெடிச் சத்தங்கள் தொடர்ச்சியாய் எழுந்தன. ஜோ பதற்றமடைந்தான். வெடிச்சத்தமெழும்பிய திசையை அவன் கலவரமுடன் துழாவினான். தேனீர் போட்டு இறக்கிக் கொண்டிருந்த அம்மா சொன்னாள்.

“கொக்கு சுடுவாங்க. கொஞ்ச நாளாவே அதுங்க தொல்ல தாங்கல. எங்கிருந்துதான் இத்தினி கொக்குங்க வந்து மரங்கள அடச்சிக்குங்களோ. சேவியர் நேத்து சொல்லிட்டு இருந்தான் குருவிக்காரர்களை கூட்டிட்டு வரனும்னு. அதான் வந்திருப்பானுங்க”

மேலும் ஒரு வெடிச்சத்தம் எழும்பி அடங்கியதும் கொக்குகளின் படபடவென்ற சிறகடிப்புகள் நன்றாகக் கேட்டன. நாலைந்து கொக்குகள் கூட்டமாய் கொஞ்ச தூரம் பறந்து சென்று மீண்டும் மரத்துக்கே திரும்பின.

தேனீரை அவசரமாக உறிஞ்சிவிட்டு ஓடினான்.

“஁யைக் கூட முடிக்காம அங்க எதுக்குப் போயினு?” அப்பா சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பது வலுவிழந்து கேட்டது. தாத்தாவும் தன் பங்குக்கு சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“கொக்கு சாப்பிட்டு நாளாச்சி. நா கேட்டேன்னு நாலு கொக்கு வாங்கினுவாடா. அந்தக் குருவிக்காரன் பழக்கமான் வந்தான்”

இரண்டு குருவிக்காரர்கள் தங்கள் நீளமான மெலிந்த துப்பாக்கிகளில் சின்னச் சின்ன இரும்புக் குண்டு ரவைகளை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். பைகளிலிருந்து மேலும் ஒரு சிறிய டப்பாவை எடுத்து கந்தகப் பொடியை துப்பாக்கிக் குழலில் போட்டு அடைத்தார்கள். பிறகு கொஞ்சம் தேங்காய் நாரை பிய்த்துக் குழலின் வாயை அடைத்துக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

ஒருவன் ஓடிசலாய் இருந்தான். மற்றொருவன் சற்று பூசினார் போன்ற உடற்கட்டு. ஒரே மாதிரி பனியன் போட்டு, நைந்து அழுக்கேறிய பாலியெஸ்டர் புடவையை வேட்டி போல் கட்டி, மிக அசலமான இடுப்புப் பட்டையால் இறுக்கி விட்டிருந்தனர். இரண்டு கைகளிலும் பெரிய பெரிய காப்பு களும், கழுத்தில் பல அளவு மணிகளும் பூண்டிருந்தனர்.

அவர்களின் அருகில் போக முடியாதபடி ஒருவித நாற்றம் ஜோவை மிரட்டியது. அவர்களிடமிருந்து வெளிப்படும் நாற்றத்தை விடவும், அவர்களின் வாயிலிருந்து புறப்படும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மொழி ஜோவை மேலும் மிரட்டியது. ஏதோ ஒரு மொழியை இவர்கள் இருவரும் கேலி செய்கிற மாதிரி நினைத்தான் ஜோ.

காம்பவுண்டிலிருக்கும் எல்லா புளிய மரங்களிலும் இந்த கொக்குகள் வந்து அடைவதில்லை. கிணற்றை ஓட்டிய நான்கு மரங்களில்தான் அவைகள் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் வந்து அடையும். நாலு புளியமரங்களை சுற்றியுள்ள மண்ணும் வெள்ளை பூக்கள் பூத்த வனம் போல் கொக்குகளின் எச்சங்களால் காட்சியளித்தன.

குருவிக்காரர்களில் ஒருவன் ஜோவை பார்த்து சிரித்ததுபோல் இருந்தது. ஜோவுக்குத் திருப்தி அளித்தது. தாத்தா

சொன்னது சரிதான். 'மறக்கவில்லை. நான்கைந்து வருசங்களுக்கு முன்னால் இதே மாதிரி கொக்கு சுட் வந்தபோது தாத்தா அவனிடம் சில கொக்குகளை வாங்கியிருக்கிறார். அப்போது அவர் ஒரு பழைய வேட்டியையும், அவருக்குப் பிடிக்காத ஒரு கம்பளி உடுப்பையும் கொடுத்தார். இந்தக் குருவிக்காரன் காலிலேயே விழுந்து விட்டான்.

மரத்தைச் சுற்றி பார்வையை செலுத்தினான் ஒல்லியானவன். பிறகு மற்றவனை அழைத்து ஏதோ சொன்னான். இரண்டு பேரும் சுட்டார்கள். ஜோ அன்னாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது இரண்டு வெள்ளை மேகத்துண்டுகள் போல கொக்குகள் விழுந்தன. அவைகளின் உடல்கள் லிருந்து பிய்ந்த சில இறகுகள் அவசரப்படாமல் காற்றில் மெதுவாய் மிதக்கத் துவங்கின. ஜோவுக்கு கிளர்ச்சியாய் இருந்தது. ஒரு கொக்கு கிளைகளில் சிக்கித் தொங்கியது. வேகமாய் ஒருவன் ஏறி அதை பறித்து வந்தான். புளிய மரத்தில் காய்ந்த கொக்கை அனாயாசமாய் அவன் பறித்து வருவது போலிருந்தது. ஒவ்வொருவனிடமும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கொக்குகள் சேர்ந்து விட்டிருந்தன.

கொக்குகளுக்கு அதிக தைரியம் போலிருக்கிறது. வேட்டொலி கேட்டாலும் இரண்டொரு கொக்குகள் மட்டும் கூப்பிடுதொலைவு வரை பறந்து பின் மீண்டும் மரத்துக்கே வந்து விடுகின்றன. அவைகளின் நீளமான உடம்பு பறக்கும் போது மனிதன் பறப்பதாகவே தோன்றியது ஜோவுக்கு. எத்தனை வேட்டொலி கேட்டாலும் வாழ்க்கையை விட்டு ஓடிப்போகாத மனிதர்களைப் போலவே அவைகளும் மரத்துக்கு வந்து விடுவதாக நினைத்தான் ஜோ. "தாத்தா கொக்கு கேட்டார்"

"ஓ. தர்றேன் சாமீ. தாத்தா நல்லா கீறாரா சாமீ" என்றான் அவன்.

“ராவு இங்கதான் தங்கரோம் சாமீ. இத்தெ விக்கனும். அப்பறமா வர்றேன்னு சொல்லு.”

கொக்குகளின் இறகுகளை பிய்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அப்பா, முகத்திலேயே சுட்டு விட்டுப் போனார். பேசாமல் இவர் அந்த மரங்களின் அடியில் போய் அன்னாந்து பார்த்திருந்தால் போதும். எல்லா கொக்குகளும் விழுந்து விட்டிருக்கும். இப்படி இப்போது முறைக்கிறவர், அப்புறமாக சாப்பிட வேண்டாமென்று மறுத்துவிட மாட்டார். அதற்கு எதற்கு முறைப்பானேன்.

“கருப்புக் காக்கா கெடைக்கலியா? குயிலு ஒண்ணு சுட்டுத் தரச்சொல்றது”

தாத்தாவுக்கு கருப்புக் காக்கை மேல் பிரியம் அதிகம். நல்லருசி என்று சொல்வார். அவனும் அதை தின்றிருந்தாலும் அந்த சுவையை இப்போது நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை.

“மத்த காக்கா வெல்லாம் பிடிக்காதா தாத்தா”

“சீச்சீ.... மத்ததெ யார்ராதிம்பா. கருப்புக் காக்கா தாண்டா தின்றது. சில கொறவனுங்க மத்ததெ திம்பானுங்க. அப்புறமா குயிலு இருக்கே அது அதன் பாட்டு மாதிரியே ருசி”

நேற்று வீட்டுக்கு வரும் போது அதை பார்த்தான். நல்ல வெயில் நேரத்தில் சென்னையிலிருந்து வந்து இறங்கியப் பின் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். சாலையின் இருபுறமும் நிழல். மரங்களும், செடிகளும் பச்சையாய் இருக்க போன மழை செய்து போன உதவி நன்றாய் தெரிந்தது.

ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கி சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்த போது அவளை பார்த்தான். உடைந்த பாளை ஒரு

ஒன்றில் சோறு போட்டு பால் ஊற்றி பிசைந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் இயங்கும் வேகம் அவளுக்கு நிரம்ப பசிபோல காட்டியது. சாப்பிட பாத்திரமோ, இலையோ கிடைக்கவில்லையா? ஓட்டிலா சாப்பிடுவாள். ஜோ நின்றுவிட்டான். அவள் சாப்பிடவில்லை. வழி நடுவில் சோற்று ஓட்டை வைத்து விட்டு காக்கைகளை அழைக்கத் துவங்கிவிட்டான். அவளின் குரல் மந்திரம் போல எழுந்தது. காக்களின் அரவமே இல்லாதிருந்த அங்கே திடீரென பல காக்கைகள் கூடிவிட்டன. சோற்றை பங்கிட்டு திண்ணவும் துவங்கிவட்டன. ஜோவுக்கு எல்லாமே அதிசயமாய் இருந்தது.

திடுமென காக்கைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் துவண்டு விழுவதை பார்த்தவுடன் படபடப்பு வந்து விட்டது. அவள் ஒவ்வொன்றாய் பிடித்து தலையை திருகி திருகி தோள்பையில் திணித்துக் கொண்டாள். காக்கைகளின் இறகுகளை பிடுங்கி விட்டு கண்ணாடி சில்லு ஒன்றால் வயிற்றைக் கீறி குடலை பிடுங்கி வீசியபின் அங்கேயே வழியோரம் சுள்ளிகளைச் சேர்த்து தீமூட்டி சுட்டுத்தின்னத் தொடங்கி விட்டான்.

ஜோவுக்கும் நல்ல பசி. ஆனால் வீட்டில் போய் இப்போது சாப்பிட முடியாது என்று நினைத்தான். அவள் முகத்திலும், உடம்பின் வெளித்தெரிந்த பகுதிகளிலும் வியர்வையும், எண்ணெய் பிசுக்கும் மின்னின. அவள் அச்சமுட்டுபவளாய் இப்போது தெரிந்தாள். அந்த இடத்தைவிட்டு அகலும் முன் சொற்ப தைரியத்துடன் “என்ன பால் அது” என்றான். மாமிசம் மெல்லும் வாயை நிறுத்தி “கள்ளிப்பால்” என்றாள்.

கொக்குகள் சுடுவது போலவோ மற்ற பறவைகளை பிடிப்பது போலவோ காக்கைகளை பிடித்து விடுவது கடினமாக இல்லாத ஒரு காரியம் என்று இப்போது தோன்றியது. காக்கைகள் மேல் திடீரென ஒரு பரிவு பிரவாகமெடுத்து

நெஞ்சையடைத்தது. தாத்தாவுக்கு கருப்பு காக்கா இப்போது கிடைக்காமல் போனது நல்லது என நினைத்தான்.

அம்மா, ஜோன்சை குறித்துச் சொல்லிக் கொண்டே வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள். தானும் அண்ணனைப் போல தூர தேசம் போய்விட்டிருந்தால் நன்றாய் இருந்திருக்குமென தோன்றியது அவனுக்கு. ஆனால் அம்மாவை நினைத்தால் தான் மிக பாவமாக இருக்கிறது. அண்ணன் தொலைவிலே இருப்பதனால், நாமாவது அருகிலிருந்தால் தானே நல்லது எனவும் நினைத்தான். வேறு பிள்ளைகளும் இல்லை. அவளுக்கும் வயதாகிவருகிறது. அப்பாவிடம் எப்படி பட்டாளோ என்று நினைக்கையிலேதான் இன்னும் அவள் மீது பரிதாபம் கூடிவிடுகிறது. சரி, இந்த ஊருக்கு ஒதுங்கியிருக்கிற வீட்டை விட்டுத் தொலைத்துவிட்டு ஊருக்குள் போய் இருக்கிறார்களா என்றால் அதுவுமில்லை. மிஷனரிகள் வந்தபோது தாத்தா அவர்களிடம் வேலை செய்து கொண்டிருந்ததால் அவர்கள் காம்பவுண்டிலேயே அவருக்கும் வீடு ஒதுக்கித் தந்தார்கள். அவர்கள் போய், தாத்தாவுக்கும் வயசாகி, எல்லாமே மாறிப் போனது. இப்போது இவ்வளவு பெரிய காம்பவுண்டின் நடுவில் பிரம்மாண்டமாய் இருக்கும் பங்களாவிலே இருபது பிள்ளைகளைக் கொண்ட குழந்தைகள் காப்பகமும், பாதரின் வீடும்தான் இருக்கிறது.

சுற்றிச்சுற்றி யாருமில்லாத வீட்டில் பெண் போலவளைய வருவது வெறுப்பாய் இருந்தது ஜோவுக்கு. சென்னையில் தான் இயந்திரத் தனமான வாழ்க்கை என்றால், ஊருக்கு வந்தாலும் அதே நிலை தான். டேப்பை போட்டான். காலேதின் 'தீதீ' அதிரத்துவங்கியது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அப்பாவின் வருகை கேட்டது.

“இன்னும் போகாமெ என்ன செஞ்சிட்டு இருக்க. டேப்பை குறை காது கிழியது”

“சாயங்காலமா போறேன். அப்பவும் கிடைப்பாரு”

“சாயங்காலம் இன்னொருத்தர போய் பார்க்க வேண்டி யிருக்கு. இப்ப இவர போயி பார்த்துட்டு வா. இங்க சும்மா இருந்து என்னத்தக்கிழிக்கப் போற?”

கிழிக்கப் போற - சற்றே உள்ளொடுங்கி வந்தது. புறப் பட்டு விட்டான். கொக்குகளை வாங்கி வந்து தந்த பின்பே போய்விட நினைத்தான். குழந்தைகள் காப்பகத்துக்குப் போய் மெர்லீனாவிடமாவது பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். பாதர் கூட இந்த நேரத்திலே இருக்க மாட்டார். ஆனால் அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் அதற்கும் ஒரு மூஞ்சடி வாங்க வேண்டும். இன்னு கொஞ்சம் சின்ன வயசாய் இருந்த போது வகுப்புப் பெண் ஒருத்தியிடம் வம்பு செய்து புகார் வந்ததில் பெல்ட் பிய்ந்துப் போகும் மட்டும் அடித்திருந்தார் அப்பா. அதிலிருந்து பெண்கள் என்றாலே தெனாலிராமன் பூனைதான். சின்ன வயசிலிருந்தே அப்படி செய், இப்படி செய், இந்த மணிக்கு இது, அந்த மணிக்கு அது என்று கால அட்டவணையின்படி வாழ்க்கையை ஒழுங்குப்படுத்தி விட்டார் அப்பா. இறகுகளும், வாலும் வெட்டப்பட்டு விட்டன.

அலையும் திசைக்கெல்லாம் வாழ்க்கையை இட்டுச் செல்ல மனம் உந்தித் தள்ளினாலும் அவனால் முடியவில்லை. மனமும், உடலும் சோம்பல் படும் பொழுதுகளில் நண்பர் களை பார்த்து வரவோ, சினிமாவுக்கோ, அல்லது தெருவிலே காலாறவோ முடியாதது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை.

அப்பா ராணுவத்திலே இருந்ததால்தான் அந்த கண்டிப்பு. அவர் ராணுவத்துக்குப் போய்விடும் காலம் தான்

கூட்டையும் பறவைகள்

வசந்தம். விடுமுறையில் வரும்போதெல்லாம் எப்போது போய்த் தொலைவார் என்றிருக்கும். தாமாகவே ஓய்வு பெற்று வந்து விட்ட பிறகு வசந்தமே இல்லாமல் போய் எல்லாமே நிரந்தர நரகங்களாய் மாறிவிட்டன. ஜோன்ஸ் பரவாயில்லை. தூரத்தில் போய்த் தொலைந்தான். ஜோவுக்கு அழுகை வரும் போலிருந்தது. இருக்கின்ற கொஞ்ச நிலத்தைகூட தனியாளாகப் பார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ரெண்டு நாள் தங்கிப் போகலாமென்று வந்தால் அவனை போய் பார், இவனைப் போய் பார் என்று துரத்தல்கள்.

ஜோவுக்கு ஒரு போராட்டக் கவிஞன் சிறையில் எழுதியதாக முன்பு படித்த - "அவர்கள் வெளிக்குப் போகச் சொன்ன போது - வெளிக்கு வரவில்லை/வெளிக்கு வரம்போது - அவர்கள் போகச் சொல்லவில்லை!" - கவிதை நினைவுக்கு வந்தது.

மாலையில் குருவிக்காரனைத் தேடி போனான் ஜோ. கருப்புக் காக்கை பற்றிய தாத்தாவின் புலம்பல் தாளவில்லை. வெள்ளைக் காரனுடன் வாழ்ந்து பன்றிமுதல் பறவைகள் வரை தின்று பார்த்தவர். 'நாக்கை சுரட்ட முடியாது. இலேசாய் இருட்டியிருந்தது. கிழக்கில் பெரிய நிலா மெதுவாய் மேலேறிக்கொண்டிருந்தது. பெளர்ணமியாக இருக்கலாம்.

காம்பவுண்ட் மூலையில் சிம்னி விளக்கு ஒன்று எரிவது போல் தெரிந்தது. அங்குதான் குருவிக்காரர்கள் கூடாரமிட்டிருப்பார்கள் என்று போனான் இல்லை. ஈசல் பிடிக்க கன்னி வைத்திருந்தார்கள். காம்பவுண்டின் வடக்கு புற வேலி பக்கமாய் நிறைய புற்றுகள் தோன்றும். கரையான்கள் சிவப்பு மண்ணுக்கு நன்கு வளரும். பாதர் வீட்டில் வேலை செய்யும் சேவியர்தான் கடப்பாரை கொண்டு அவ்வப்போது புற்றுகளை இடிப்பான். பாம்புகளை கொல்வதிலும் வல்லவன் அவன்.

ஒரு புற்றை மொட்டையாய் செதுக்கி சுத்தப்படுத்தி விட்டு, அதன் எல்லா கண்களையும் மூடும்படி சின்னதாய் கூடாரம் போல பாலீதின் தாளால் அமைத்திருந்தான் அங்கிருந்த கிழவன். பாலீதின் கூண்டினுள்ளே ஒரு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கின் பக்கத்திலேயே பெரிய சட்டி ஒன்றை வாயளவு மண் தோண்டி புதைத்திருந்தான். சட்டியிலிருந்த நீரில் ஈசல்கள் விளக்கு ஒளியால் ஈர்க்கப்பட்டுவந்து விழுந்து கொண்டிருந்தன. நாளை ஈசல் வறுப்பான் கிழவன். ஈசல்களை பொரியுடன் கலந்துண்ண ஆசை வந்தது ஜோவுக்கு. சந்தைகளில் தான் இப்போது வறுத்த ஈசல்கள் கிடைக்கின்றன. தெருக்களில் விற்று வருவது நின்று போய்விட்டது.

காம்பவுண்டை விட்டு வெளியே போனான். காம்பவுண்டை ஓட்டிய மேற்குப் புறமைதானத்தில் குருவிக்காரனின் கூடாரம் தெரிந்தது. நிலா ஒளி பளிச்சென்று துலங்கியது இப்போது. கூடாரத்தை நெருங்கிய போது கூடார வாசலில் இருவர் படுத்திருப்பது தெரிந்தது. இவ்வளவு சீக்கிரமா உறங்குவது என்று நெருங்கினான். குறத்தியிடம் குருவிக்காரன் உக்கிரமாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஜோ அப்படியே நின்று விட்டான். மயிர்க்கால்கள் எழுந்து நின்று கொண்டன. உடலின் எல்லா பாகங்களிலும் வெப்பம் பரவி தகித்தது. விருட்டென வந்து விட்டான்.

சிகரெட் ஒன்றை பற்றவைத்துக் கொண்டான். இன்னமும் தவிப்பு அடங்கவில்லை. மிக அருகாமையில், நேரில் பார்க்கும்படி அமைந்து விட்ட மனிதப் புணர்ச்சி, திருட்டுத் தனமாய் கல்லூரி விடுதியிலே கேஸ்ட் போட்டு பார்த்த அனுபவமே இருந்தது இதுவரை. வெட்ட வெளி நிலா வெளிச்சம். எந்த சங்கஜேமும் இன்றி கூடல். இப்படி இருக்க எப்படி முடிகிறது இவர்களால்.

அலுவலகத்தில் யாருமில்லாத கம்ப்யூட்டர் அறையிலும், வேறு ஒரு நாள் ஆள் நடமாட்டமில்லாத கட்டுமரத்தடியிலும் எவ்வளவு கெஞ்சியும் ஒரு முத்தம் தர மறுத்து விட்டாள் ஹேமா. எத்தனை முறை ஏக்கமுடன் நகக்கண்கள் வலிக்க மணல் அளைந்துவிட்டு திரும்பியது நிகழ்ந்திருக்கிறது. ஒரு முறை மட்டும் மீசையை தடவி 'அடர்த்தியாய் வர இன்னும் எத்தனை வருசமாகும்' என்று கிண்டலுடன் சிரித்திருக்கிறாள். போனவாரம் 'எம்.டி. சினிமாவுக்குப் போகலாமா'ன்னு கேட்கிறார்' என்றாள். இம்முறை ஊருக்கு வருவதற்கு முன்னால் சந்தித்தபோது 'இனிமே அதிகமா சந்திக்க முடியாது' என்று நழுவிவிட்டாள்.

துக்கமடைத்தது. கடைசி இழுப்பு இழுத்துவிட்டு கணறும் தீக்கண்ணுடன் சிகரெட்டை இருளில் வீசினான். வீட்டு பீரோவில் பியரோ, விஸ்கியோ இருக்கும். அப்பாவுடையது. விசேஷநாட்களில் மட்டும் ஒரே ஒரு பெக் தருவார். திருடதோன்றியது இப்போது. எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு நண்பர்களை பார்க்க கிளம்பிவிட்டான்.

கம்பெனி முதலாளி அவசரமாக டெல்லி போக வேண்டியிருப்பதால் புறப்பட்டு வரச் சொல்லி தந்தி வந்திருந்தது. கம்பெனி முதலாளி அப்பாவின் சினேகிதர். ராணுவத்தில் ஒன்றாய் பணிபுரிந்தவர்கள். அப்பா எப்படியோ அப்படியே தான் கம்பெனியில் ஒழுங்கு முறைகளும் கண்டிப்பும். குடகேகடன் நின்றபோது அம்மா முத்தம் தந்து வழியனுப்பினாள். "காட் பிளஸ் யூ மை சைல்ட்" என்றார் கட்டிலில் இருந்த படியே தாத்தா. வழி நெடுக அப்பா பேசிக் கொண்டே வந்தார்.

"வேலையெல்லாம் ஒழுங்கா பாரு. சினேகிதனோட மகனாச்சேன்னு தான் உனக்கு பொறுப்பான போஸ்டை தந்திருக்கான். உங்க பாஸ். எம்பேர காப்பாத்தணும்."

“ம்”

“டிரிங்க்ஸ் பழக்கம் எவ்வளவு நாளா? ராத்திரியூஸ் பண்ணிட்டு வந்த போலிருக்கு. பிரண்ட்ஸ் அது இதுன்னு சுத்தாதே. ஆபீஸ். ஆபீஸ் விட்டா ஸும்.”

“சரி”

“நிறைய செலவு இருக்கு. அண்ணன் பணமே அனுப்பல. ஒரு அஞ்சாயிரம் கேட்டேன்னு, உன் சம்பளத்துல பிடிச்சுக்கச் சொல்லி அனுப்பு”

“கேட்டு எழுதறேன்”

“வாரத்துக்கு ஒரு லெட்டர் தவறாம எழுதிடணும். முடிஞ்சா நான் அடுத்த வாரம் வந்து பார்க்கிறேன்.”

எப்போது பேருந்து வருமோ என்றிருந்தது. வந்ததும் ஏறிக்கொண்டு கையசைத்தான் ஜோ. லேசாய் தூறல் போடத் துவங்கியிருந்தது. பேருந்தை விட்டிறங்கி நனைந்தபடியே ரயில் நிலையத்துக்கு நடந்து போனான். சென்னைக்கு போகும் ரயில் அரைமணி நேரம் தாமதம் என்றார்கள்.

அவ்வளவு காலையில் ரயில் நிலையத்தில் கூட்ட மில்லை. ஆட்கள் அற்று விரிந்திருந்த நடைபாதை கூரை முடியும் இடத்திலே சில பிச்சைக்காரர்கள் கும்பலாய் உட்கார்ந்து குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தூறல் இன்னமும் நிற்கவில்லை. ஜோ, பிச்சைக்காரர்களையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்களில் ஒருவன் பையிலிருந்து ஒரு பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிய்த்தான். தீயில் தூவினான்: வெண்பனியாய் புகை

மூட்டம் தீயிலிருந்து மேலெழும்பியது. இமைகள் சொருக எல்லா பிச்சைக்காரர்களும் புகையை இழுத்து கிறங்கினார்கள். ரயில் வந்து விட்டது. ஜோ ஏறிக்கொண்டான். ஜன்னல் பக்க மாய் இடம் ஒன்று காத்திருந்தபோல் கிடைத்தது. மேலும் ஒரு பொட்டலத்தை பிரித்து, தீயில் தூவிக் கொண்டிருந்தான் அந்த பிச்சைக்காரன். ரயில் நகர துவங்கியப் பின்பும் பார்வைக்கு மறையும்வரை அவர்களை கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் ஜோ. ஒரு பிச்சைக்காரன் எழுந்து ஆட்கீ தொடங்கிவிட்டிருந்தான். மற்றவர்கள் கைகள் தட்டிக் கொண்டிருந்தனர். ரயில் வேகம் கூட்டியது. ஜோ கண்களை மூடி பின்னால் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான். ★

தாமரை அக்டோபர் '98

சயவதம்

கோ. சுப்பிரமணியன்

மடியில் படுத்திருந்த தன் ஒன்றரை வயது குழந்தை குமாரனையே இமை மூடாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் காளியம்மாள். அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தவனை கீழே கிடத்த மனமில்லாமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள். கண்களின் ஓரத்தில் வழிந்தோடும் நீரை புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

உலகத்திலுள்ள துன்பங்கள் எல்லாம் தனக்கே வந்து விட்டதைப் போல நினைத்துக் கொண்டாள். வீட்டில் போட்டது போட்டபடி அப்படியே கிடந்தது. படுத்த பாய்கூட இன்னும் சுருட்டி வைக்கவில்லை. தெருவாசல் கூட்டி கோலம் போடவில்லை.

பிறந்ததிலிருந்தே தாய்ப்பால் இல்லாமல் வளர்ந்த குமரன் ரொம்பவும் வற்றிப்போயிருந்தான். அவளும் இளைத்திருந்தாள். நடந்ததெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு ஏதோ சூனியம் பிடித்தவளைப்போல உட்கார்ந்திருந்தாள்.

திருமணம் ஆவதற்கு முன்னாள் பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் ஆசைப்படும்ளவுக்கு மினுமினுப்பாகத் தான் இருந்தாள். விருப்பப்பட்டேதான் தன் தாய் மாமன் கலியனை கட்டிக் கொண்டாள். கலியனும் முகூர்த்த ஓலை எழுதும்போது, பொண்ண மட்டும் கட்டுன சேலையோட அனுப்புனா போதும், நகநட்டு சாமாஞ்செட்டுன்னு எதுவுமே வேண்டாம் என்று தான் சொன்னாள். இந்த காலத்திலயும் இப்படி ஒரு புள்ளயா என்று ஊர் பெரிசுகள் பேசிக்கொண்டன.

மாப்பிள்ளையை மிகவும் பிடித்துப் போனதால் தன் அப்பனும் தகுதிக்கு மீறியே முணு பவுன்ல சங்கிலி, தோடு முக்குத்தி, தவல, அண்டா, கொடம், குத்துவிளக்கு, படி மரக்கா மொதக்கொண்டு சீதனமா அனுப்பினான்.

கலியனின் அழகில் சொக்கிப்போயிருந்தாள் காளியம்மாள். முருக்கி விடப்பட்ட மீசையும், முண்டா தெரியுமளவுக்கு சின்னதாக மடித்து விடப்பட்ட சட்டை மயில்கண், வேட்டியுடன் நடந்து வரும் கம்பீரம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

மாமியார் வீடு தன் வீட்டைவிட செழுமையாக இருந்தது என்பது அவளின் கணிப்பு. கரவை மாடுகள், தனக்கு சீதனமாக கொடுத்த ஐந்து ஆடுகள், தனித்தனியாக கொல்லைப்புறத்தில் கொட்டைகள். கூட்டித் தள்ள வேலை வித்துக்கென்று இரண்டு பண்ணையாட்கள். ஒன்றுக்குமே குறைவில்லை. நாத்தனார் கொழந்தனார் என்று யாருமே இல்லா விட்டாலும் மாமனார் மாமியார் மற்ற வேலையாட்கள், அவ்வப்போது வரும் விருந்தாளிகள் என்று வீடே கலகலப்பாக இருந்தது.

கல்யாணமான புதிதில் இவளுடைய முந்தானையே கதி என்று கிடந்த கலியனை நினைத்து சில சமயம் சிரித்துக் கொள்வாள். அப்படி என்னதான் என்னிடம் இருக்கிறதென்று கண்ணாடியை பார்க்கும்போதெல்லாம் நினைத்துக் கொள்வாள்.

ஆறுமாதத்தில் நடந்த அந்த சம்பவம் தலையில் இடியை இறக்கிவிட்டது. இரவு லயலுக்கு தண்ணீர் திறந்து விட போன மாமனார், பாம்பு கடித்து விட்டதென்று ஓடிவந்தார். தண்ணி பாம்பா இருக்கும் கடிச்ச வாயில் கொஞ்சம் சுண்ணாம்பு தடவுனா சரியாயிடும்னு நெனச்சி சுண்ணாம்பு தடவிக்கிட்டு படுத்தவர் காலையில் எழுந்திருக்கவே இல்லை.

உடல் நீலம் பாய்ந்திருந்ததால் நல்ல பாம்புதான் கடித்து விட்டது என்பது ஊர்ஜிதமாகியது.

தகப்பன் இறந்துவிட்டதில் கலியன் பெரிய அதிர்ச்சிக்குள்ளானான். கால்மேல் கால்போட்டுக் கொண்டு பண்ணையார் போல இருந்தவன் சோர்ந்து போனான். வெள்ளாமையை சரிவர கவனிக்க முடியாததால் குத்தகை அளக்க முடியவில்லை. கொடமிரட்டி நாய்க்கர் பண்ணையிலிருந்து காரியஸ்தர் வந்து நிலங்களை திருப்பி எடுத்து வேறு ஆளிடம் கொடுத்துவிட்டார். கொஞ்ச நாட்களிலேயே இருந்த மாடு கண்ணு எல்லாம் விற்றாகிவிட்டது. அன்றாடம் கூலி வேலை செய்தால்தான் சாப்பாடு என்கிற நிலைக்கு குடும்பம் தள்ளப்பட்டு விட்டது.

மாசமாக இருந்த காளியம்மாளை பார்க்க வந்த தாயும் தகப்பனும் விக்கித்து நின்றார்கள். வளைகாப்பு விட்டு தாய் வீட்டிற்கு வந்துவிட்ட காளியம்மாள் தினமும் கலியனை நினைத்து பரிதாபப்படுவாள். சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்கிறானோ என்ற கவலை அடிக்கடி வரும் குழந்தை பிறந்த மூன்று மாதத்திற்குள்ளேயே கணவன் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

எஞ்சியிருந்த ஒரே ஒரு ஆட்டுக் குட்டியும் ஒடுங்கிப் பேய் கிடந்த தன் மாமியாரும், இரவு வெகுநேரம் கழித்து வீடு திரும்பும் கலியனும் அவளுக்கு மிகவும் வித்தியாசமாக தெரிந்தார்கள். முதன் முதலாக கலியனிடம் சாராய வாடை வீசுவதைப் பார்த்த காளியம்மாள் ஒப்பாரி வைத்தே அழுது விட்டாள்.

சுற்றியிருந்தவர்கள் கூடி விட்டார்கள். பச்சு ஒடம்பு இப்படியெல்லாம் அழக்கூடாது என்று சமாதானம் சொன்னார்கள். கலியனும் இனிமேல் குடிப்பதில்லை என்று தன் அப்பா

படத்துக்கு முன்னால் சத்தியம் பண்ணி கொடுத்ததும் சமாதானமானாள்.

காலையில் எழுந்ததுமே முதல் வேலையாக தன் கணவனிடம் சொன்னாள் கழுத்துக்கு பாரமா சும்மா தான் கெடக்குது இந்த சங்கிலி இது வித்துட்டு வேற ஏதாச்சும் தொழில் பண்ணலாமே என்ற யோசனை கலியனுக்கும் சரி என்று பட்டது.

ஒரு வாரத்திலேயே வண்டி, வண்டிமாடு வீட்டுக்கு முன்னால் சத்தவண்டிக்கு நல்ல கிராக்கி இருந்தது. கொட்டாமடையிலேருந்து சித்தக்காட்டு சந்தக்கி கருவாட்டு மூட்டை ஒரு லோடு ஏற்றிச் சென்றால் இருநூத்தியம்பது ரூபாய் சொளையாய் மூன்று நாட்கள் இப்படி போய்விடும் மீதி நாட்களில் சீர்காழிக்கு சவுக்குக் கட்டை ஏற்றிக் கொண்டு போவான். மற்ற படி சொசைட்டிக்கு பழய பாளையம் போய் ஒரு மூட்டை எடுத்து வர்ரது இப்படியாக பழையபடி பணம் புரள ஆரம்பித்து விட்டது.

பச்சை பெலட்டு, முண்டா பனியன், கைலி, பீடிக்கட்டு; சாராயம் என்று கலியன் மாறி விட்டான். காளியம்மாள் சொல்வதை இப்போதெல்லாம் காதில் அவ்வளவாக போட்டுக் கொள்வதே கிடையாது. பணம் வந்ததும் புதிது புதிதாக நண்பர்கள், சாராயக்கடையே கதியாக கிடக்கும்ளவுக்கு மாறி விட்டான்.

காளியம்மாள் உள்ளக் குமுறலை கிழவி மட்டுமே பங்குபோட்டுக் கொள்வாள். அந்த மனுஷன் இருந்திருந்தா இந்த நெலம வந்திருக்குமா என்று அடிக்கடி ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் கிழவியும். காளியம்மாள் நாளுக்கு நாள் இளைத்து எலும்பும் தோலுமாக ஆகிவிட்டாள் என்று உள்ளுக்குள் குமுறிக் கொண்டாள். அதிகமான இரவுகள் கூட தனிமையில் கழிந்தன.

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால, பக்கத்து ஊரு வெண்ணபுட்டுக்கர்ர கெழவி சொல்லிப்போன செய்தி உண்மையாய் இருக்குமா...? குழம்பிப் போனாள் காளியம்மாள். "ஒரு கீழ்சாதிக்கார பொம்பளய கூத்தியாள வச்சிக்கானாம் கலியன்."

சாப்பிடப்பிடிக்காமல் சோந்து உட்கார்ந்திருந்தவனை கிழவி நச்சரித்து உண்மையை வாங்கி விட்டாள். அவன் இண்ணக்கி வரட்டும் உண்டு இல்லைன்னு பாத்துடரேன் என்று கோபமாக இருந்தாள்.

எப்போதும்போல குடித்து விட்டு வந்த கலியனை அம்மாதான் முதலில் விசாரித்தாள். முதலில் மறுத்த கலியன், பொய்யா இருந்தா இந்த புள்ளய போட்டு தாண்டுங்க என்று சொன்ன காளியம்மாளிடம் நான் ஆம்பள, வெளியில் ஆயிரம் வப்பாட்டி வச்சிருப்பேன். நீ பெரட்டக்கமுத பேசாம வாங்கி யாந்து போடரதுல ஆக்கித் திண்ணுக்கிட்டு கெட என்று கொஞ்சமும் மரியாதையில்லாமல் பேசினான்.

ஒனக்கும் ஆசையா இருந்தா நீயும் எவங்கிட்டயாவது போயேன் என்றெல்லாம் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் பேசினான். அவளும் பேச அவனும் பேச வாய்ச்சண்டை முற்றி கைச் சண்டையானது. தலைமயிறை இழுத்துப்போட்டு வேகம் கொண்ட மட்டும் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். விலக்க வந்த கிழவிக்கு ஒரு உதை விட்டான். அம்மி மேடையில் மோதி கீழே விழுந்த கிழவி நினைவு திரும்ப வெகுநேரம் பிடித்தது.

அக்கம் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் பேசவே கலியனும் வெளியில் போய்விட்டான். கிழவிக்கு அடி பலமாக பட்டு விட்டது. வெறும் மஞ்சள் பற்றை போட்டுக் கொண்டு படுத்த படுக்கையாகி விட்டது. சாப்பாட்டை வேண்டுமென்றே

குறைத்துக் கொண்டது. ஏற்கனவே மிகவும் பலகீனமாக இருந்த கிழவி ஒரு மாதத்திலேயே போய் சேர்ந்து விட்டது. காரியங்கள் எல்லாம் வேண்டா வெறுப்பாக செய்தான் கலியன்.

காளியம்மாள் குழந்தை குமரனுடன் தனியாக ஆகி விட்டாள். கலியன் வீட்டுப்பக்கம் வருவதே அரிதாகிவிட்டது. கடை சாமான்கள் எல்லாம் யாரிடமாவது வாங்கி கொடுத்தனுப்புவான். கைக்குழந்தையுடன் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். தான் இருக்கும் நிலைமையில் தாய் வீட்டுக்குப் போகவும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மகன் குமரனுக்கு காலையிலிருந்தே லேசாக காய்ச்சல் அடித்தது. சுக்குக் கஷாயம் போட்டுக் கொடுத்தாள். பக்கத்து வீட்டிலிருந்த ஆர்.எஸ். பதி தைலம் வாங்கி தேய்த்து விட்டாள். ஒன்றுமே பயனில்லை. சாயங்காலம் காய்ச்சல் அதிகமாகி விட்டது.

கஞ்சி காய்ச்சி சூடாக கொடுத்தாள். உடல் அனலாக கொதித்தது. கணவன் வராததால் அவளும் கொதித்துப் போய் இருந்தாள். குழந்தையின் தலைமாட்டிலேயே உட்கார்ந்திருந்தவள் அசந்து தூங்கிவிட்டாள்.

குழந்தை அணங்கும் சத்தம் கேட்டு விழித்தவளுக்கு பார்த்ததும் அதிர்ச்சி. வெட்டி வெட்டி இழுத்தது. செய்வதறியாமல் சத்தம்போட்டு கத்தினாள். அக்கம்பக்கம் ஜனங்கள் சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தார்கள். ஒரு பெரியவர் ஓடிப்போய் வைத்தியரை அழைத்து வந்தார்.

ஒரு சூரணத்தை தேனில் கலந்து கொடுத்த வைத்தியர், காளியம்மாள் செலவ பாக்காம விடிஞ்சதும் டவுனு ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போ. நான் குடுத்திருக்கிற மருந்து காலவர

தாங்கும் என்று சொல்லி விட்டுப் போனார். இரவு முழுவதும் குழந்தையை மடியிலேயே வைத்திருந்தாள்.

காக்காய் கத்தும் சத்தம் கேட்டு ஏதோ யோசனையில் இருந்தவள் திடுக்கிட்டு வெளியில் நோக்கினாள். சூரியன் உச்சிக்குப் போய் விட்டான். மணி எப்படியும் பன்னண்டு இருக்கும் கையில் காசும் இல்லை. இந்த மனுஷனையும் காணாமே என்று தனக்குள் புலம்பிக் கொண்டாள்.

குழந்தை மிகவும் சோர்ந்திருந்தான். அடுப்பைப்பற்ற வைத்து கஞ்சி காய்ச்சி கொடுத்தாள். கொல்லைப்புறத்தில் கட்டியிருந்த ஆட்டுக்குட்டி கத்தும் சத்தம் கேட்டது. தனக்கு சீதனமாக வந்ததில் மிஞ்சியது இந்த ஒரே ஒரு குட்டிதான். எழுந்து போய் பார்த்தாள். வாடிப்போய் நின்றது. புல்லை சுத்தமாக இல்லை. அந்த ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்ததும் ஓடனே வீட்டு நினைப்பு வந்தது. ஒரு கட்டுப்பில்லு தூக்க முடியாமல் தூக்கி வந்து போடுவாள். இந்த குட்டிக்கு ஒரு பிடி போதும். அது கூட சரியா போட முடியலியே தெனமும். "இந்தா கொஞ்ச நேரத்துல பில்லோட வரேன்" என்று கூறிக் கொண்டே கூரையில் செருகியிருந்த அரிவாளை எடுத்துக் கொண்டாள். குழந்தை குமரனை எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, தட்டிப் படலை இழுத்து சாத்திவிட்டு மந்தக்கரை நோக்கி புறப்பட்டாள்.

பொழுதுசாயரத்துக்குள்ளடவனு ஆஸ்பத்திரிக்கு போவணும், ராத்திரிக்குத்தான் வரல. விடிஞ்சி இன்னேரம் ஆச்ச.... ஒரு வேள் சித்தக்காட்டு சந்தக்கி போயிருக்கோ இல்லாட்டி அந்த கூத்தியா லூடே கெதின்னு கெடக்கோ ஆண்டவனுக்குத் தான் வெளிச்சம்.... தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தாள்.

ஒரு பொடியன் இவளை நோக்கி வேகமாக ஓடி வருவதைப் பார்த்து நின்றாள். "அக்கா.... அக்கா.... மாமன்

அங்க டக்கடையாண்ட, குடிச்சிட்டு கலாட்டா பண்ணிக்கிட்டு, போரவங்க வார்வங்களயெல்லாம் அடிக்கிது. நம்ம தரவு காரு மவன தாருக்குச் சால அடிச்சி மண்ட ஓடஞ்சிடிச்சி சீக்கிரம் வாக்கா....” சொல்லிக் கொண்டே திரும்பி ஓடினான்.

அந்தப் பொடியனின் வார்த்தைகள் காளியம்மாளின் செவிப்பறைகளுக்குள் பரவி ஜீவ்வென சூடாகியது. கக்கத்தி லிருந்த குழந்தையை மேலும் இருக்கிப் பிடித்தாள் அது வீச்சென அலரிய சத்தம் கூட அவளுக்கு கேட்கவில்லை. டக்கடையை நோக்கி ஒரே ஓட்டம்.

கூந்தல் அவிழ்ந்து காற்றில் பறந்தது. மந்தைக் கரையில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மாடுகள் இவளைப் பார்த்து மிரண்டு ஓடின. அதன் முதுகில் உட்கார்ந்து கொத்திக் கொண்டிருந்த காக்கைகள் வேறிடம் நோக்கி கத்திக்கொண்டே பறந்தன.

கலியனின் அட்டகாசங்களை வேடிக்கைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூட்டம் மொத்தமும் காளியம்மாளை திரும்பிப் பார்த்தன. புழுதி படிந்து துணி மணிகளெல்லாம் கலைந்து கண்கள் கோபக்கனல் பறக்க கையில் அரிவாளுடன் நின்ற காளியம்மாள் அனைவர் கண்களுக்கும் காளியாகவே தெரிந்தாள்.

யாரையுமே சட்டை செய்யாத கலியன் ஒரு வெளியூர் காரனை சட்டையைப் பிடித்து அடித்து வம்பு வளர்த்துக் கொண்டிருந்தான். கேட்க முடியாத பேச்சுக்கள் அவன் வாயி லிருந்து.

கூட்டம் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கண் இமைக்கும் நேரத்தில் பாய்ந்து கலியனிடம்

போனாள் காளியம்மாள். அதே வேகத்தில் கையிலிருந்த அரிவாள் அவன் கழுத்தில் இறங்கியது. பீரிட்டு தெரித்த ரத்தம் முகத்தில் தெரித்து கோடுகளாய் இறங்கி புடவையை நனைத்தது.

பேய் வந்து ஆடி அடங்கி விட்டவனைப்போல கீழே சாயப்போனவளை, தாங்கிக் கொள்ள சுற்றியிருந்த கூட்டம் ஓடியது. வெகு நேரத்திற்கு முன்பே இறந்து போயிருந்த குழந்தையின் கைகள் விடுவிக்க முடியாமல் காளியம்மாளை இறுக்கிப் பிடித்திருந்தது. அவளும் இருகிப் போயிருந்தாள். ★

தாமரை நவம்பர் '98

சிவப்பு நாளங்கள் : 'கோடை நிழல்'

ச. சுபாஷ்சந்திரபோஸ்

இரண்டு பக்கமும் சரிவான அந்தத் தார்ச்சாலையில் கம்பியில் நடப்பவனைப் போலப் பேருந்து ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. வாழை போடக் குழி வெட்டியதைப் போலச் சாலை முழுவதும் பள்ளங்கள், "பெரசவத்துக்கு மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு போக வேணாம். இதிலே ஏத்துனாபோதும்"

"வண்டிகவுந்தா போனதுங்களுக்குக் குழி வெட்ட வேண்டியது இல்ல; இந்தக் குழியிலேயே போட்டு மண்ணத் தள்ளிடலாம்"

"அதிகாரிங்க மொதலா ஆளுறவங்க வர சத்துக்குத் தவுந்த மாரி தினுட்டானுவோ; வண்டி ஏதோ சத்தியக் கட்டுப் பாட்டுல ஓடிக்கிட்டு இருக்கு."

பேருந்துக்குள் இருந்து பேசியவற்றை எல்லாம் கண்ணன் கவனமாகக் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். நேற்று ஒரு பேருந்தில் சென்றபோது காற்றில் தகரங்கள் பறந்தன. இருக்கைகள் விழுந்து கிடந்தன. 'வறுத்த முழுக் கோழிய எடுத்து ஒதுனா பொலபொலன்னு விழுவுறது மாரி வண்டி இருக்கு' என்று ஒருவர் சொன்னதுகூடக் கண்ணனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

நடத்துநர் பொதுமக்கள் பேசியவற்றை எல்லாம் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் கபிலை இறைக்கும் மாட்டைப் போல

முன்னும் பின்னும் நடந்து சீட்டுக்களைக் கிழித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தான் இறங்க வேண்டிய இடத்தை அறிந்து, நெரிசலில் இருந்து ஒரு வழியாகக் கண்ணன் கீழே இறங்கினான். சுண்ணாம்புக் காளாவாய்க்குள் இருந்து வெளியே வந்தது போல இருந்தது; யானை வரும் பின்னே மணி ஓசை வரும் முன்னே' என்பதைப் போலப் பேருந்து கிளம்பிப் போனபின்பும் இன்னும் அதன் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

இளம் வெயில், தென்றல், இதமாக வீசியது. மர நிழலில் நின்று நிம்மதியாக மூச்சை இழுத்து விட்டான். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு நடந்தான். வெயில் நெற்றியைக் குறி வைத்துத் தாக்கியது. செல்ல வேண்டிய ஊர் தூரத்தில் பச்சையாகத் தெரிந்தது.

சாலை என்றும் உழங்கை என்றும் சொல்ல முடியாத பாதை. முண்டுக் கப்பி பலருடைய காலைப் பதம் பார்த்து மழுங்கிப் போய் இருந்தது. ஆறுகளுக்கு இப்போது கரைகளையே காண முடியவில்லை. ஆனால் இந்தப் பாதைக்கு இரண்டு பக்கமும் கரை இருந்தது. நடவு நேரத்தில் அண்டை வெட்டுபவர்கள் போட்டி போட்டு கொண்டு இப்படிப் பாதையைக் குறுக்கி இருக்கின்றார்கள்.

மீண்டும் ஒரு மர நிழலில் நின்றான். நெற்றி வியர்வையை நிலத்தில் வழித்து விட்டான். பக்கத்தில் அகல் விளக்கைக் காக்கச் சூட்டடுப்பு தலைகீழாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. யாரையோ எப்போதோ புதைத்து இருக்கிறார்கள். எட்டடியும் இரண்டடியாகக் குறைந்த முட்டு இருந்தது.

பல விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு தான் நிலம் இருந்தாலும் அண்டை வெட்டும் சாக்கில் அடுத்தவன் நிலத்தைப்

புரட்டாவிட்டால் தூக்கமே வராது. 'மரத்தச் சுட்டுக் கரியாக்கணும்; மயிரச் சுட்டாவா கரியாகும்' தாத்தா அடிக்கடிச் சொல்வதை நினைக்கும்போது கண்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

மீண்டும் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு கிழக்கு நோக்கி வேகமாக நடந்தான். கண்ணில் ஒருவரும் தென்படவில்லை. ஊர்முனையில் சிவப்புக் கொடிகளோடு பல வண்ணக் கொடிகள் அசைவது நன்றாகத் தெரிந்தது.

குளம் ஒன்றில் குட்டையாகக் குழம்பிய நீர் கிடந்தது. கொடிகள் படர வேண்டிய குளத்தில் நெய்வேலிக் காட்டா மணிக் குளத்தையே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு இருந்தது. கொழுத்தாடை வீசிய தளிர்கள் படம் எடுத்த பாம்பைப் போல அப்படியும் இப்படியும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

சிவப்புத் துண்டு போட்ட பெரியவர் மேற்கு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். நடைக்கும் வயதுக்கும் வேறுபாடு இருந்தது. வேகமாக வந்த அவரிடம் கேட்டான்.

“எம்.எல்.ஏ. வீட்டுக்கு எந்தப் பக்கம் போகணுங்க”

“நேரா போயி தெக்கே திரும்பணும்”

சொல்லி விட்டு நடந்தார். பூமி அதிர்ந்தது. வயது அறுபதுக்கு மேல் இருக்கும். நடையில் கெண்டைக்கால் சதை ஏறி இறங்கியது. உழைத்து உழைத்து உரமேறிப் போன உடம்பு என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒரு இட்லியைக் கூடச் சாப்பிட்டால் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்குகிறது. ஒரு ஆட்டுக்கறியைக் கொடுத்தால் கூட உதறி எடுத்து விடுவார் என்பது போலக் காவி ஏறிய புளியங்கொட்டை போன்ற பற்கள் காட்டின. கடுமையாக உடலுழைப்புச் செய்தால் எல்லோருமே இப்படி இருக்கலாமோ என்று எண்ணியபடியே நடந்தான்.

எம்.எல்.ஏ. என்பது அந்தக் காலக் குறுநில மன்னர் பதவியைப் போன்றது. அப்படிப்பட்ட பதவியில் இருந்தவர் இந்தக் குக்கிராமத்தில் இருக்கிறாரே என்று எண்ணிய படியே குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தான்.

புதிதாக அடைக்கப்பட்ட கிளுவை வேலியில் தழைத்த துளிர்களை ஐந்தாறு ஆடுகள் காப்போட்டு மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஒன்று உள்ளே உள்ள பயிரைக் கடிக்கத் தலையை விட்டது. 'வெள்ளாடு நெரித்த வேலி' என்பது சரியாகத் தான் இருக்கிறது என்று எண்ணினான். வேலி கெட வெள்ளாடு போதும். நாடு கெட.... யாரைச் சொல்வது? அரசியல்வாதியையா? ஆளுறவங்களையா? அதிகாரங்களையா? அவர்கள் மட்டுமா? மக்களும் தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

முதலில் ஒரு சின்ன மச்ச வீடு இருந்தது. பெரியவர் சுவரில் கட்டி இருந்த புற்றை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் முதுகு மட்டுமே இவனுக்குத் தெரிந்தது. சற்றுத் தள்ளிப் பெரிய மாடி வீடு ஒன்று தெரிந்தது. கைப் புண்ணுக்குக் கண்ணாடியா வேண்டும் என்று அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

வீடு கட்டிப் பல ஆண்டுகள் ஆகி இருந்தாலும் அந்த நேரத்துக்கு ஏற்றாற் போல வாங்கிக் கட்டி இருப்பார் என்பது தெரிந்தது. பெரிய வைக்கோல் போர். வாசலில் டிராக்டர். ஒரு பண்ணையாகத் தெரிந்தது.

முன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனான். பெரியவர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து இருந்தார். நாற்பத் தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எம்.எல்.ஏ.வாக இருந்தவர் தோற்றத்தில் எழுபது - எண்பது வயது தெரிந்தது. வணக்கம் சொன்னான். என்ன வேண்டும் என்பதைப் போலப் பார்த்தார்.

“நாள் ஒரு பத்திரிக்கை நிருபர். நீங்க தானே முன்னாள் எம்எல்ஏ? ஒங்களைப் பேட்டிகாண வந்து இருக்கேன்.”

‘வாப்பா உக்காரு’ என்று சொல்வார் என்று எதிர்பார்த்த படியே நின்றான். எல்லாக்காலத்து எம்.எல்.ஏ.க்களும் இப்படித்தான் இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தபடியே நின்றான்.

“என்னப் பார்த்தா எம்.எல்.ஏ. மாதிரி தெரியுதா? இந்த காலத்த எட போட்டு அந்தக் காலத்த எண்ணிப் பார்க்குறீங்க, இது நாள் ஒழச்சுக் கட்டுன மாடிவீடு. நீங்க பார்க்க வந்த எம்.எல்.ஏவப் போயிப் பாருங்க. அவன் என்னோட கூட்டாளி. இந்தச் சமுதாயத்துக்கு ஒழச்சுத் தவிர, வேறு எந்தச் சொகத்தை யும் அவன் கண்டதில்ல; தியாகின்னா அவனுக்குத் தான் பொருந்தும்.”

அவர் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டே அசடுவழிய நிருபர் கண்ணன் வெளியே வந்தான். அந்தக் காலத்தில் இருந்து காணப்படும் மாடமாளிகைகூட கோபுரங்கள் எல்லாமே ஏதாவது ஒரு வகையில் ஏழைகளின் வயிற்றிலடித்துக் கட்டப் பட்டவையே என்பதை நினைத்தபடியே அந்த வீட்டை நெருங்கினான்.

“மாளிகய மராமத்துப் பண்ணனது போதும்; வந்து சேர்த்தக் குடிங்க; நாழி ஆயிட்டு”

ஒரு பெரியம்மா கொல்லைப் புறத்தில் நின்றவரிடம் பேசினார். அவர் முன் பக்கம் வந்தார். இவனையும் பார்த்து விட்டார்.

“வாங்க, வாங்க, யாரப் பார்க்கணும்”

“எம்.எல்.ஏ, வீடு இதுதானே”

“ஆமா, வாங்க; உட்காருங்க; திண்ணை, நடுவீடு எல்லாமே ஒண்ணுதான்”

கலகலவென்று சிரித்தபடியே பழைய நாற்காலி ஒன்றை உட்காரச் சுட்டிக்காட்டினார் அதில் கைப்பிடி இல்லை.

“நீங்க உட்காருங்க; நான் கீழே உட்காருறேன்”

“அதிலே உக்காரப் பயமா இருக்கா? பொணத்த உக்கார வைக்கத் தூக்கிட்டுப் போயி தள்ளிவிட்டுத் தள்ளிவிட்டு எல்லாமே ஆட்டம் கண்டு போச்சு”

இப்படியும் ஒரு எம்.எல்.ஏ.; இப்படியும் ஒரு வீடு. இவன் எண்ணிக்கொண்டு வந்த கற்பனை இவனோடு மோதியது. பல எம்.எல்.ஏ.க்களை இதுவரைப் பேட்டி கண்டு இருக்கிறான். பலரை நாட்கணக்கில் தவம் இருந்து பார்க்க்கூட முடிய வில்லை.

பெரியம்மா பாத்திரத்தில் மோர் ஊற்றிய பழைய சோற்றையும் வெங்காயத்தையும் கொண்டு வந்து வைத்தார்.

“காலயிலேயே கௌம்பி வந்து இருப்பீங்க. பசியாற வாங்கிக்கிட்டு வரச் சொல்லவா?”

“அதெல்லாம் வேணாமுங்க; வரும்போதே பசியாறிட்டு வந்துட்டேன். நீங்க சாப்புடுங்க”

“அந்தக் காலத்துலே இருந்து இப்ப வரைக்கும் நீரா காரச் சோறும் வெங்காயமும் தான் என்னோட காலைச் சாப்பாடு”

“நீங்க எதயும் மாத்திக்கவே இல்ல போல இருக்கே. எல்லாமே பழசாத்தானே இருக்கு” சொல்லிக் கொண்டே அந்த பெரியம்மாவையும் வீட்டையும் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தான். கண்ணன் பேசியதன் பொருளை அறிந்து கொண்டு அவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

வெளுத்துப் போய் இருந்த தாலிக்கயிறு; மூக்கில் சுமங்கலியின் அடையாளமாக எண்ணெய் இறங்கிய மூக்குத்தி; காதில் அழுக்கேறிய சிவப்புக்கல் தோடு; ஆனால் முகக் களை தாய்மையை வடித்துக் காட்டி கொண்டிருந்தது.

மண் சுவர் வெள்ளை அடித்துப் பல ஆண்டுகள் ஆகி இருக்கும் போல இருந்தது. துணிக்கு ஒட்டுப் போட்டதைப் போல மஞ்சளும் வெள்ளையுமாக தெரிந்தது. ஈர நிலத்தில் மண்புழு ஊர்ந்தது போலச் சிறுவர்கள் ஆணியால் கோடு கிழித்து இருந்தார்கள். பாளை அலகு முழுவதையும் கறையான் அரித்து இருந்தது.

அவர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே நிருபர் கண்ணன் தான் வந்த காரணத்தைச் சொன்னான். பேட்டி என்றதும் அவர் நெற்றி சுருங்கியது. கடந்த கால எண்ணங்கள் முகத்தில் நிழலாடுவது தெரிந்தது. சோற்றைச்சாப்பிட்டு முடித்து ஒரு பெரிய ஏப்பத்தை விட்டார்.

“தம்பி பாரதியப் பத்தி என்ன நெனக்கிறீங்க?”

திடீரென்று தன்னிடம் இப்படி ஒரு கேள்வியை முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. கேட்பார் என்று கண்ணன் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

“ஒரு பெரிய கவிஞர், நாட்டு விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்”

“அது மட்டுமில்ல, அவன் ஒரு தீர்க்கதரிசி; எல்லோரும் 'இந்நாட்டு மன்னர்'. இந்த வார்த்தை யாருக்கு வரும், வந்தது?”

இதைச் சொல்லும் போது அவருடைய குரல் கணீரென்று ஒலித்தது. கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் முட்டிக் கொண்டு இருந்தது. சுவரில் மாட்டி இருந்த பாரதி படத்தைப் பார்த்தார். ஆனந்தக் கண்ணீர் மாலையாக அவர் மடியில் விழுந்தது. நிருபராக வந்த கண்ணன் நெகிழ்ந்து போனான். மீண்டும் அவரே பேசினார்.

“எதுக்குக் கேட்டேன்னா? இந்தப் பட்டிக் காட்டலே கெடந்த என்ன மட்டுமில்ல, பல்லாயிரக் கணக்கான பேர மனுசனாக்குளது பொதுவுடமைக் கட்சி; நிமிர்ந்து நிக்க வச்சது பாரதியோட பாடல்; இல்லாட்டி நான் அந்தக் காலத்துல எம்.எல்.ஏ. ஆகி இருக்க முடியுமா? நீங்க பேட்டி காண இங்கே வந்திருக்கமுடியுமா?”

கண்ணன் எதுவும் பேசாமல் அவர் பேசியதைக் கவனமாகக் கேட்டான். தான் ஏறிவந்த பாதையை மறக்காமல் மட்டும் இல்லை; மதித்தும் வாழக் கூடிய ஓர் உயர்ந்த உள்ளத் தோடு கூடிய மனிதனைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். அவர் தம் பொதுவாழ்வு தொடக்கத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இவன் மெய் மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

நாடு விடுதலை பெற்று முதல் தேர்தல் வருகின்றது. இந்தப் பகுதியில் உள்ள பண்ணையார்களில் பெரிய பண்ணையார் காங்கிரஸ் சார்பில் போட்டி இடுகின்றார். பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சார்பில் வெளி மாநிலத்தில் இருந்து வந்து பண்ணைத் தொழிலாளர்களுக்காகத் தம்மையே தியாகம் செய்யும் ஒருவரை நிறுத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால்

அவருக்கு இங்கு வாக்குரிமை இல்லாததால் அவரை நிறுத்த முடியவில்லை.

பொதுவுடைமைக் கட்சியைச் சார்ந்த விவசாயத் தோழர்கள் இன்னொருவரை நிறுத்தி அந்தப் பண்ணை முதலாளியை வீழ்த்துவது என முடிவு செய்தார்கள். எல்லோருடைய மனதிலும் நெடுமாலைப் போல் உயர்ந்து நின்றவர் இந்தக் குள்ள மனிதர் - இளைஞர் தான்.

“வெங்கடேசன் நீங்க எம்.எல்.ஏ.க்குப் போட்டி போடுறீங்க!”

“நானா? எல்லோரும் வெளயாடுறீயளா?”

“நெசத்துக்கு நீங்கதான்; அந்த யானய எதுக்கப் போற புலி நீங்கதான்”

“என்னவிட இன்னும் தகுதி உள்ள தோழர் நிக்க வையுங்க”

“தோழர், ஒங்களுக்கு இல்லாத தகுதியா? அட்டமாரி சுருட்டிக் கெடந்த எங்கள நடமாட விட்டது யாரு? ஒங்க அப்பா பக்கிரிசாமி ஐயா ஒங்களுக்கு மட்டும் அப்பா இல்ல; எங்களுக்கும் அப்பாதான்; பரம்பரயா வாங்குண சாட்டயடி குடிச்ச சாணிப்பாலு எவெனாலே தானே நின்னுச்சு; நீங்க இல்லாம வேறு யாரு இதுக்கு நிக்க முடியும்?”

அந்த இளைஞன் வெங்கடேசனிடம் பலாக்கொட்டை வெடிப்பதைப் போலத் தெளிவாகப் பேசினான். எல்லோரும் அவன் பேசியதைத் தலையாட்டி ஆமோதித்தார்கள்.

வெங்கடேசனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. எதிர்த்துப் போட்டி இடுபுவர் இமய மலையைப் போன்ற பொருளா

தாரம் உடையவர். பொருளாதாரத்தில் தான் ஒரு மண்ணாங்கட்டிக்கு கூடச் சமம் இல்லை என்ற நினைப்பு வந்தது. ஆனால் தம்மைச் சுற்றி நிற்கக் கூடிய ஆயிரக்கணக்கான பாட்டாளித் தோழர்கள் நட்சத்திரக் கூட்டத்தைப் போல நம்பிக்கை ஊட்டும் வகையில் நின்றார்கள். பனை மரத்தில் பாதியை வெட்டியதைப் போல் அழுக்கு வேட்டி, துண்டுடன் தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சியுடன் இவரை உற்சாகப்படுத்தினார்கள்.

"ஓடனே பணம் கட்டணுமாம்"

ஒருவர் ஓடிவந்து சொன்னார். வெங்கடேசனுக்குத் திடுக்கிட்டது. பையில் ஒரு தம்படிக் காசு கூட இல்லை. முதலில் பேசிய இளைஞன் திடீரென்று துண்டை விரித்து நிதி கேட்பான். கூடி நின்றோர் தங்கள் முடிச்சை அவிழ்த்து இருக்கின்ற காசை எல்லாம் போட்டார்கள். ஒரு வழியாகப் பணத்தைக் கட்டி விட்டு எல்லோரும் அவரவர் சேரிக்குக் கிளம்பினார்கள்.

வெங்கடேசனிடம் ஊருக்குப் போகக் காசு இல்லை. நடந்து வந்த வழியிலேயே மீண்டும் ஊருக்குப் புறப்பட்டார். பொருளாதார வசதி இல்லையே தவிர அதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. இருந்தாலும் தேர்தல் முடியும் வரை அன்றாடச் செலவிற்குப் பணம் வேண்டும்.

நல்ல வெயில் காலில் செருப்பும் இல்லை. மாங்கொட்டை விளையாட்டில் வட்டம் வட்டமாகப் பழம் போட்டிருப்பதைப் போன்ற மரநிழலில் அடி வைத்தே ஊருக்கு வந்தார்.

அந்தத் தொகுதியிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களும் சில பண்ணையர்களிடமே இருந்தன. நிலம் உள்ளவர்களுக்கே வாக்குரிமை இருந்தது. தேர்தல் வருவது அறிந்து

பண்ணையார்கள் சாதி வேறுபாடு இல்லாமல் தங்கள் நிலங்களை எழுதி வைத்துப் பலரைப் பட்டதாரி ஆக்கி வைத்து இருந்தார்கள்.

வெங்கடேசனிடம் சார்ந்த எல்லோரிடமும் மனம் இருந்தது. ஆனால் பணமில்லை. ஆயா சாப்பாட்டிற்குக்கிடந்த நெல்லை விற்று விட்டுத் தேர்தல் செலவிற்காகப் பணம் கொடுத்தார். வாங்கி வைத்துக் கொண்டு வெயிலுக்கு முன்னால் கிளம்புவதற்காகப் பழைய சோற்றை வெங்காயத்தைக் கடித்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார். வெளியில் கார் வந்து நின்றது. வியப்போடு வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். இந்த வீட்டு வாசலில் கட்டை வண்டி நிற்கும் ஆனால் ஆனால் இப்படி ஒரு கார் நின்றதில்லை.

“நகரத்துக்குப் போறோம்; வாறியா வெங்கடேசா?”

வெளியே வந்து காரினுள்ளே எட்டிப் பார்த்தார். எல்லோரும் தெரிந்தவர்கள். பக்கத்திலுள்ள பண்ணையாருக்கு வேண்டியவர்கள். பண்ணைக்குப் பாட்டாளிகளுக்கும் பிரச்சினை என்றால் இவர்கள் தான் வந்து அடித்து ஒடுக்குவார்கள்.

வெயில் ஏறிக் கொண்டு இருந்தது. வண்டியில் ஏறவும் அச்சமாக இருந்தது. எப்படி ஆனாலும் ஆகட்டும் என்று உள்ளே ஏறிக் கொண்டார். ஒரே பட்டைச்சாராய வாடை. வீச்சரிவாள் வேறு தலைக்குப் பின்பக்கமாகக் கிடந்தது. கொலைபாதகர்கள் எதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள்.

வெங்கடேசன் நிருபர் முகத்தைப் பார்த்தார். முகம் செய்தியைக் கேட்டிடும் ஆவலில் விரிந்து கொண்டிருந்தது. இவனே கேட்டான்.

“ஓங்களுக்குப் பயமா இல்லையா?”

“எதுக்குப் பயப்புடனும்; காரூல இருக்க ஆளு பூரா எனக்குச் சொந்தக்காரன்; அவனுக்கு இருக்கிற வீரம் எனக்கு இருக்காதா? அப்பவும் சரி இப்பவும் சரி என்னுக்கிட்டே பணம் இல்லை; அதுக்காக நான் கவலப்பட்டதே இல்ல. பயப்படுறது என்கிறது எங்க பரம்பரையிலேயே இல்ல; ‘அச்சம் தவிர’ பாரதி சொன்னத படிச்ச பெறகு ஒருத்தனுக்குப்பயம் வருமா?

அவர் பேசும்போது கண்ணனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. இந்த வயதிலேயே இப்படி இருப்பவர் இளமையில் எப்படி இருந்திருப்பார் என்று எண்ணிக் கொண்டான். காக்கைக் கூட்டத்தை எதிர்க்கும் கருவாட்டு வாலி இவன் நினைவிற்கு வந்தது. வெங்கடேசன் மீண்டும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

கார்போய்க்கொண்டு இருந்தது. யாரும் எதுவும் பேச வில்லை. நகருக்குப் போய்க் கொண்டு இருந்த கார் திடீரென்று ஒரு சிறு உழங்கையில் திரும்பியது. மனதிற்குள் பதற்றம் இருந்தாலும் வெங்கடேசன் இயல்பாகக் கேட்டார்.

“என்னா காரூ வேற பக்கமா போவது?”

“ஒருத்தரப் பார்த்துட்டு அந்த வழியிலேயே போயிடுவோம்”

இவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி தம்மைச் சுற்றிப் பின்னப்படுகின்றது என்பதை அறிந்து கொண்டார். ஆனால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தார். கார் அடுத்த சாலையில் பெரிய பங்களாவின் முன் நின்றது.

எல்லோரும் பங்களா வராந்தாவிற் குள் போய் கை கட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள். வெங்கடேசன் பண்ணையாருக்கு வணக்கம் சொல்லி விட்டுச் சிவப்புத் துண்டைத் தோளில் சரி செய்து கொண்டார்.

“என்னா வெங்கடேசா தேர்தலுலே நிக்கிறியாமே?”

“பாட்டாளி மக்கள் சேர்ந்து நிப்பாட்டி இருக்காங்க”

“இங்கே பாரு ஒன்று எதிர்த்து நிக்கிறவரு எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவரு; ஒன்ன இந்தத் தேர்தலுலே வெலக்க வைக்கிறது என்னோட பொறுப்புன்னு சொல்லிட்டாரு”

“அதுக்கு நான் என்னாங்க பண்ணனும்”

“என்னோட தென்னந்தோப்பப் பத்தி ஒனக்குத் தெரியுமா?”

“அதனோட, வரலாறே தெரியும்; ஊரறிஞ்ச ரகசிய மாச்சே; ஒவ்வொரு தென்னமரத்துக்குக் கீழேயும் ஒங்க பரம்பரையோட ஒரு எதிரி இருப்பானாமே!”

பண்ணையார் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இவனைக் கவனிக்க வேண்டிய விதத்தில் கவனிக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டார். சுற்றி நின்றவர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். கடுகைப் போட்டால் வெடித்து விடும் போல இருந்தது. பண்ணையார் மேசையின் மேல் இருந்த பெட்டியைத் திறந்தார். அத்தனையும் நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள்!

வெங்கடேசன் எப்போதோ ஒரு முறை ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை அதுவும் இன்னொருவர் வைத்து இருந்ததைப் பார்த்து இருக்கிறார்.

“இங்கே பாரு, நீ மட்டும் இல்லை ஒம்பரம்பரயே இவ்வளவு பணத்த பார்த்து இருக்கமுடியாது.”

“நான் என்னங்க பண்ணனும்?”

“பேசாம தேர்தலுல நிக்கலேன்னு எழுதிக் கொடுத்திடு;”

வெங்கடேசன் முகத்தில் காணப்பட்ட ஆர்வத்தைப் பார்த்துப் பண்ணையாரும் ஆர்வமாகச் சொன்னார். கொலைக்களமாக மாற வேண்டிய இடம் எவ்வளவு எளிதாக மாறி விட்டது என்று சுற்றியிருந்தவர்கள் எண்ணி கொண்டனர்.

“எதுக்கு எல்லாரும் அங்காடி வாயப் பொளக்குறது மாரி தொறந்துக்கிட்டு நிக்கிறிய்; போயி சாப்பாட்டப் போடுங்க,”

சொல்லிக் கொண்டே வெங்கடேசனைப் பார்த்தார். அவர் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தார். மற்றவர்கள் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய உள்ளே போய் விட்டார்கள். அறையில் பண்ணையாரும் வராந்தாவில் இவரும் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

“என்ன வெங்கடேசா ஒண்ணுமே பேசலேங்குற! இதுக்குப் பேருதான் கொடுக்கிற தெய்வம் கூரயப் பொத்துக்கிட்டு கொடுக்குங்கிறது; ஒனக்கு மாடிய இடிச்சுக்கிட்டே கொடுக்குது பாரு”

வெங்கடேசன் பெட்டியில் இருந்த அந்த நூறு ரூபாய் கட்டுக்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். பண்ணையார் பெட்டியை மூடி வைத்து விட்டுத் தம் வேலை எளிதாக முடிந்த நிம்மதியில் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு கண்ணை மூடினார்.

சிறிது நேரமாக அறை ஒரே அமைதியாக இருந்தது. வெங்கடேசன் மனதிற்குள் எண்ணங்கள் அலை மோதின. கால் பூமியில் தரிக்கவில்லை வானத்தில் மிதக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

வெளியே கார்ச் சத்தம் கேட்டது. வெங்கடேசன் எட்டிப் பார்த்தார். டிவிஎஸ் பேருந்து வந்து நின்றது. ஒரே ஓட்டம் சிட்டாகப் பறந்து கிளம்பிய வண்டியில் தொற்றிக் கொண்டார்.

வெங்கடேசன் விளக்கியதை நிறுத்தினார். மர்மக் கதையைக் கேட்பதைப் போலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நிருபர் கண்ணனும் தன் நினைவிற்கு வந்தான்.

“என்னங்க நிப்பாட்டிட்டிங்க?”

“எங்க நிப்பாட்டுனேன்; தேர்தல் குடு பிடிச்சது; நெறைய வாக்கு வித்தியாசத்துல மக்கள் என்ன வெற்றி பெற வச்சாங்க”

“சூட்கேசு கலாசாரம் அப்பவே வந்துட்டுதா? ஆமா அந்தப் பணத்தோட மதிப்பு இப்ப எவ்வளவு தெரியுமா?”

“அஞ்சு கோடி; அதுவும் நல்லாத் தெரியும்”

“அதனாலேதான் இப்பவும் கோடியில் செவத்துல கட்டி இருக்கிற புத்த ஓடச்சுக்கிட்டு நிக்கிறீங்க”

“நல்லாச் சொல்லுங்க தம்பி; இவோ அந்தக் காலத் துலே இருந்து இந்தக் காலம் வர இப்படியேதான்”

கண்ணன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டான். புள்ளி போல் அமர்ந்து இருந்தவர். இவன் கண்களுக்குப் பூதமாக இருந்தார்.

ஒட்டுக் குடிசை கோபுரமாக உயர்ந்து நின்றது. அவருடைய பார்வையில் இருந்த தெளிவு; பேச்சில் இருந்த புனிதம்; பொது வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த நேர்மை இவனை மெய்சிலிர்க்க வைத்தன. அப்படியே உண்மையிலேயே விழுந்து வணங்க வேண்டும் போல இருந்தது.

ஒரு புத்தகத்தில் படித்த செய்தி கண்ணனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது. பெர்னாட்ஷா என்பவர் ஒரு பெரிய நாடக ஆசிரியர். இளமைக் காலத்தில் வறுமையில் வாடினார். பிறகு கோடிக்கணக்கானப் பொருளையும் சேர்த்துப் புகழையும் பெற்று விட்டார். அவர் சொல்கிறார்.

“சட்டைப் பையில் ஒரு சல்லிக் காசுகூட இல்லாமல் லண்டன் மாநகரத் தெருக்களைச் சுற்றி இருக்கின்றேன். அப்போதும் என் மனம் எதற்கும் ஆசைப்பட்டது இல்லை; கோடிசவரனாக இந்த வீதியில் வலம் வந்து கொண்டு இருக்கிறேன்; இப்போதும் என் மனம் எதற்கும் ஆசைப்பட்டதில்லை.”

“தம்பி; என்னோட மக ஒண்ணு வெளி நாட்டுலே வாழுது; ஒரு கோடிசவரி; என்ன அங்கேயே இருக்கக்கூட்படுது.”

“நிம்மதியா அங்கே போயி இருக்க வேண்டியது தானே!”

இன்னும் ரெண்டு மூணு புள்ளங்க புள்ள குட்டிகளோட சாதாரணமா இங்கே வாழுதுங்க; என்ன நம்பி, நான் பரப்புன பொதுவுடமைக் கொள்கைய நம்பி லெட்சக் கணக்கான பாட்டாளி மக்கள் என்னோட வாழுதுங்க; என்னோட சொந்த பூமிய விட்டுட்டு இன்னொரு எடத்துலே எனக்கு நிம்மதி கெடக்குமா?”

சீவப்பு நாளங்கள் : 'கோடை நிழல்'

நிருபர் கண்ணன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. விடை பெற்று வெளியே வந்தான். உச்சி வெயில்; கோடை நிலவைப் போல நினைத்துக் கொண்டே அந்தப் பொது வாழ்வின் புனிதரைச் சுமந்த படியே நடந்தான்.

ஒரு பெரிய ஆணியேர் இல்லாத ஆலமரம்; தன் விழுதுகளை நம்பியே கிடந்தது. நிழலில் பெரியவர்கள் படுத்து இளைப்பாறினார்கள். சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆடுமாடுகள் அசை போட்டுக் கொண்டே படுத்துக் கிடந்தன. அந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்தபடியே கண்ணன் நடந்தான். வரும்போது தெரிந்த மலைப்பு இப்போது தெரிய வில்லை.

★

தாமரை ஜூன் '99

தொகுப்பு

சுவரூபங்கள்

தொகுப்பு : சி. மகேந்திரன்